

MAYBE SOMEDAY

egy nap talán

COLLEEN HOOVER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

A huszonkét éves Sydney élete maga a tökély: egyetemre jár, jó állása van, stabil kapcsolatban él egy remek sráccal, Hunterrel, és a legjobb barátnőjével, Torival közösen bérel lakást. De minden megváltozik, amikor rájön, hogy Hunter megcsalja, és egyik pillanatról a másikra el kell döntenie, hogyan tovább.

Sydney egyszer csak vonzódni kezd a titokzatos, jóképű szomszéd sráchoz, Ridge-hez. Nem tudja levenni róla a szemét, és valósággal megbabonázza a fiú szenvedélyes gitárjátéka esténként az erkélyen. Ridge sem közömbös iránta, és hamarosan ráébrednek, hogy több szempontból is szükségük van egymásra.

Az Egy nap talán egy szenvedélyes történet barátságról, megcsalásról és szerelemről, ami az első oldaltól kezdve beszippantja az olvasót Sydney izgalomokkal teli világába.

COLLEEN HOOVER
MAYBE
SOMEDAY
egy nap talán

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Irta: Colleen Hoover
A mű eredeti címe: Maybe Someday

A művet eredetileg kiadta:
Atria Books, a Division of Simon & Schuster, Inc. 2014

Copyright © 2014 by Colleen Hoover
Cover design by Laywan Kwan
Cover photograph of couple by Noel Hendrickson/Masterfile Photograph of parchment paper
and kissing couple by Shutterstock

Fordította: Barthó Eszter
A szöveget gondozta: Molnár Eszter

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014
ISSN 2064-7174
ISBN 978 963 399 938 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2017-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Deák Dóri, Réti Attila
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Carol Keith McWilliamsnek

Különleges lehetőség

Kedves Olvasó!

Az *Egy nap talán* több mint egy történet. Több mint egy egyszerű könyv. Olyan élmény, amit nagy izgalommal és örömmel osztunk meg veled.

Abban a szerencséében volt részem, hogy együtt dolgozhattam a zenész Griffin Petersonnal, aki dalokat írt a regényemhez. Griffinnel mindvégig válllvetve küzdöttünk azért, hogy életre keltsük a karaktereket és a dalszövegeiket, és ezáltal különleges olvasói élményt nyújtsunk neked.

Azt javasoljuk, hogy a dalokat a könyvbeli megjelenésük sorrendjében hallgasd. A lenti QR-kód beolvasásával elérheted a *May-be Someday* című albumot. Hozzáférhetsz a dalokhoz és az extrákhoz, amikből még többet megtudhatsz a munkafolyamatról.

Köszönöm, hogy velünk tartasz ezen az utazáson! Az alkotás hihetetlen élmény volt, és remélem, te is legalább ennyi örömet lelsz majd a végeredményben.

Colleen Hoover és Griffin Peterson

A dalok hallgatásához olvasd be a fenti QR-kódot! Ehhez töltsd le az ingyenes Microsoft Tag applikációt, majd a telefonod kameráját tartsd a tagtői néhány centire, és élvezd az eredményt. A tartalmat a www.maybesomcdaysoundtrack.com weboldalon is elérheted.

Előszó

Sydney

Épp most húztam be egy csajnak. Az arcába. Nem is akárkinek, hanem a legjobb barátnőmnek. A lakótársamnak. Pontosabban öt perccel ezelőtt még az volt, de most már nyugodt szívvel hívhatom az exlakótársamnak. Szinte azonnal eleredt az orra vére, és egy röpké másodpercre már majdhogynem büntudatom támadt az ütés miatt. De aztán eszembe jutott, milyen egy hazug, alattomos kis lotyó, és ettől legszívesebben újra behúztam volna neki egyet. Az volt a szerencséje, hogy Hunter közénk ugrott. így aztán ő kapta be a következőt. Sajnos benne nem tettem túl nagy kárt, viszont a kezem teljesen tropára ment.

Behúzni valakinek sokkal jobban fáj, mint képzeltem. Nem mintha sokat rágódnék a pofozkodás-témán. Most viszont újra eszembe jut, ahogy a mobilomra meredve Ridge SMS-ét olvasom. Vele is lenne némi elszámolnivalóm. Tudom, hogy gyakorlatilag nem felelős a nyomoromért, de azért előbb is figyelmeztethetett volna. Ezért aztán most neki is szívesen bemosnék egyet.

Ridge: Jól vagy? Nem akarsz feljönni, amíg eláll az eső?

Naná hogy nem. Az öklöm már így is baromira fáj, és csak rontana a helyzeten, ha még Ridge-en is kitölteném a haragomat. Hátrafordulok, és félnézek az erkélyére. Az üveg toloajtónak dőlve néz rám telefonnal a kezében. Már majdnem besötétedett, de a belső udvar fényei megvilágítják. Sötét szeme az enyémre szegeződik, és ahogy a szája félénk, bocsánatkérő mosolyra húzódik, szinte el is felejttem, miért haragudtam rá. Szabad kezével beletúr a homlokába hulló hajába, amittől meg egyértelműbbé válik az arcára kiülő aggodalom. Vagy talán megbánás. Illene, hogy az legyen.

Válasz helyett beintek neki, mire megrázza a fejét, és vállat von, hogy *ő megpróbálta*, aztán bemegy a lakásba, és behúzza maga mögött az ajtót.

Visszacúsztatom a mobilt a zsebembe, mielőtt teljesen elázik, és körbenézek az udvaron. Két teljes hónapot töltöttem ebben az épületkomplexumban. Amikor idejöttem, a forró texasi nyár már a tavasz utolsó nyomait is felemésztette, de ez az udvar valahogy túlélte a hőséget. A lépcsőházakhoz vezető járdát élénklila és kék hortenziák övezték, és középen egy működő szökőkút állt. Most, hogy a nyár elérte a legkellemetlenebb csúcspontját, a víz teljesen elpárolgott belőle, és a hervadt virágok már csak keserű emlékei annak az izgalomnak, amit a

beköltözésünkkel éreztünk Torival. Ez a leharcolt környezet viszont híven tükrözi a jelenlegi hangulatomat. Szomorú és megtört.

Most itt ülök az üres szökőkút szélén, könnyökömmel a két bőröndre támaszkodva, amikbe a cuccaim nagy részét bepakoltam, és a taximra várok. Fogalmam sincs, hová visz majd, de jelenleg bárhol jobb lenne, mint itt. Tulajdonképpen hontalan lettem. Felhívhatnám a szüleimet, de azzal a nyakamba zúdítanék egy rakás *mi megmondtukot*.

Mi megmondtuk, hogy ne költözz olyan messzire, Sydney.

Mi megmondtuk, hogy ne gabalyodj annyira össze azzal a fiúval.

Mi megmondtuk, hogy ha a zene helyett a jogot választod, fizettük volna a tandíjat.

Mi megmondtuk, hogy ha behúzol valakinek, a hüvelykujjadat tartsd a markodon kívül.

Na jó, a helyes ütéstechnikára talán nem tanítottak, de ha már minden másban olyan marhára okosak, akkor igazán ez is az eszükbe juthatott volna.

Ökölbe szorítom a kezem, kinyújtom az ujjaimat, majd újra összezárom. Meglepően erősen sajog, de most nem tudom lejegelni. Sajnálom a pasikat. Ez a verekedés tök gáz.

Na és mi az, ami még ennél is gázabb? Az eső. Mindig a lehető legrosszabb pillanatban kezd rá, mint például most, amikor hajléktalan vagyok.

A taxi végre begördül. Feltápaszkodom, és a kocsni mögé vonszolom a bőröndjeimet, ahol a sofőr már felhívta a csomagtartót. Mielőtt még a kezébe adnám az egyiket, a szívem nagyot dobban. Hirtelen rádöbbenek, hogy nincs nálam pénztárca.

Baszki!

Visszanézek oda, ahol az előbb a pakkokkal ültem, aztán megtapogatom a testem, mintha arra számítanék, hogy a retikülöm valami csoda folytán egyszer csak a vállamon terem. De sajnos pontosan tudom, hol van. Levettem és a padlóra hajítottam, mielőtt nekiestem volna Tori méregdrága Cameron Diaz-orrának.

Felsőhajtok. Aztán felnevetek. Naná hogy otthagytam a pénztárcámat! Az első napom hajléktalanként nyilván túl sima lett volna, ha pénz is van nálam.

– Sajnálom – fordulok a sofőrhöz, aki időközben már a második koffert készül eltüntetni a kocsiban. – Meggondoltam magam. Még sincs

szükségem fuvarra.

Tudom, hogy pár száz méterre innen van egy szálloda. Ha összeszedném a bátorságom, hogy visszamenjek a táskámért, simán elszállhatnék odáig, és beköltözhetnék, amíg ki nem találom, hogyan tovább. Ennél ázottabb már úgysem lehetek.

A sofőr kiveszi a bőröndjeimet, leteszi elé a padkára, és beszáll anélkül, hogy rám nézne. Csak belül a taxiba, és elhajt. Mintha megkönnyebbült volna, amikor lemondtam az utat.

Ennyire szálnak tűnök?

Fogom a csomagjaimat, és visszasétálok oda, ahol azelőtt ücsörögtem, mielőtt rájöttem, hogy szegény vagyok, mint a templom egere. Felsandítok a lakásom felé, és azon tűnődöm, vajon mi lenne, ha visszamennék a tárcámért. Elég csúnyán hagytam ott a dolgokat, amikor kísértálm. Asszem, inkább leszek ázott hajléktalan, mint hogy oda még egyszer betegyem a lábam.

Leülök az egyik bőröndre, és mérlegelem a helyzetemet. Lefizethetnék valakit, hogy menjen fel helyettem. De kit? Egy árva lélek se jár erre, és még ha találnék is valakit, akkor se biztos, hogy Tori és Hunter odaadná neki a tárcámat.

Tré egy helyzet. Tudom, hogy előbb-utóbb fel kell majd hívnom valamelyik barátomat, de egyelőre szégyellem bárkinek is bevallani, mekkora egy naiv marha voltam két éven át. Észre sem vettem, ami az orrom előtt zajlott.

Már most utálok huszonkét évesnek lenni, pedig még 364 napom van vissza belőle. Annyira szar ez az egész, hogy mindjárt... *elbőgöm* magam?

Király! Most meg már bömbölök. Egy leégett, verekedős, hajléktalan rinyagép vagyok. És bármennyire utálok beismerni, attól tartok, még a szívem is rípiyára tört.

Ja. Potyognak a könnyek. Asszem, ilyen, ha valakinek összetörik a szíve.

– Zuhog az eső. Mozogj már!

Felnézek a fölém magasodó lányra. A kezében esernyőt tart, és sürgető tekintettel mered rám. Egyik lábáról a másikra ugrál, és arra vár, hogy csináljak végre valamit.

– Ronggyá ázok. *Siess!*

A hangja kissé követelőző, mintha valamiféle szívességet tenne nekem, a hálátlan disznónak. Felhúzott szemöldökkel pislogok fel rá, kezemmel kis tetőt formálva a szemem fölé. Nem tudom, miért panaszkodik a ronggyá

ázás miatt, amikor gyakorlatilag alig van rajta ruha, ami *vizes lehetne*. Majdhogynem pucér. A pólója még egy fél felsőnek is kevés lenne. Ekkor jön rá, hogy a Didibár egyenruháját viseli. Lehet ez a nap még ennél is furább? Itt ülök minden ingóságommal a szakadó esőben, és egy undok, didibáros pincérnő egzecíroztat.

Még mindig a pólóját fürkészem, amikor megragadja a kezem, és egy határozott mozdulattal talpra ránt.

– Ridge szólt, hogy ezt fogod csinálni, de nekem melóba kell mennem. Gyere utánam, megmutatom a kecót!

Elkapja az egyik bőrröndöt, kihúzza a fogantyút, és felém löki, aztán magához veszi a másikat, és elindul kifelé. Követem, de csak mert vissza akarom szerezni tőle a cuccaimat. A csaj a lépcsőház felé menet a válla fölött hátrakiabál nekem.

– Nem tudom, meddig akarsz nálunk csövezni, de egyet jobb, ha megjegyzel: tartsd magad távol a szobántól!

Az egyik lakáshoz érve kinyitja az ajtót, és bemasírozik anélkül, hogy hátranézne. A lépcsősor tetején megállok a lakás előtt, és lenézek a bejárat elé ültetett páfrányra, amit szemmel láthatólag nem viselt meg a forróság. A levelei zöldék és élettelik, mintha szándékosan bemutatna a nyárnak. Mosolyogva, szinte büszkén nézek rá, aztán a számat lebiggyesztve tudatosul bennem, hogy egy növény erejét irigylem.

Megrázom a fejem, és beljebb merészkedem az idegen kéroba. Az elrendezése hasonló az enyémhez, csak itt két osztott hálószoza van, vagyis összesen négy. Nekünk Torival csak kettő volt, de a nappali pont ugyanekkora. A legnagyobb különbség a két hely között az, hogy itt nincsenek hazug, hátbatámadós, vérző orrú lotyók. Plusz nem látom Tori koszos edényeit és mosatlan gönceit mindenfelé.

A lány az ajtó mellé állítja a bőrröndömet, majd odébb áll, és várja, hogy... igazából gőzöm sincs, mit vár tőlem.

A szemét forgatva karon ragad, elhúzza a bejáratától, és beljebb tessékel a szobába.

– Mi a fene van veled? Megkukultál, vagy mi?

Már majdnem becsukja maga mögött az ajtót, de hirtelen megtorpan, és elkerekedett szemmel néz rám. Az egyik ujját feltartja a levegőbe.

– Várj! – szólal meg újra. – Nem vagy te...

Hatalmasat csap a homlokára.

– Jesszusom, hiszen te süket vagy!

Mi van? Mi baja van ennek a nőnek? Megrázom a fejem, és már válaszra nyitnám a szám, de nem jutok szóhoz.

– Bakker, Bridgette! – motyog magában az arcát dörzsölgetve, miközben én kétségbeesetten rázom a fejem. – Hogy te milyen egy érzéketlen picna tudsz lenni néha!

Azta! Ezt a csajt nem lenne szabad emberek közé engedni. Baromi undok, még akkor is, amikor nem akar az lenni. Most azt hiszi, hogy süket vagyok. Nem is tudom, mit reagáljak erre. Megrázza a fejét, mintha csalódott volna magában, aztán visszafordul felém.

– MOST... MUNKÁBA... KELL... MENNEM... – üvölti hangosan és fájdalmasan elnyújtva.

Grimaszolva hátralépek egyet, amiből rájöhetne, hogy tisztán hallom minden egyes szavát, de még most sem veszi a lapot. Egy ajtóra mutat a folyosó végén.

– RIDGE. ..A... SZOBÁJÁBAN... VAN!

Mielőtt még elárulhatnám neki, hogy feleslegesen kiabál, kimegy a lakásból, és becsukja maga mögött az ajtót.

Fogalmam sincs, mit gondoljak, vagy mihez kezdjek most. Itt állok csuromvizesen egy idegen helyen, és az egyetlen ember, akit Hunterön és Torin kívül jó alaposan orrba vágnék, itt van tőlem alig néhány méterre. És ha már Ridge-ről beszélünk: mi a fenének küldte rám a flúgos, didibáros csajját?

Kiveszem a telefont a zsebemből, hogy üzenetet írjak neki, amikor kilép a szobájából, kezében néhány takaróval és egy párnával. Amikor a tekintetünk találkozik, elakad a lélegzetem. Remélem, nem vette észre. Most látom először ilyen közelről, és így még sokkal jobban néz ki, mint az udvar túloldaláról. Még sohasem láttam ilyen beszélő szemeket. Nem is tudom igazán, hogy értem ezt. Valahogy úgy érzem, mintha egy röpke pillantásától hirtelen megvilágosodnék, és pontosan tudnám, mit vár tőlem. A tekintete átható, élénk és... Atyaég, most meg bámulom.

Ahogy elmegy mellettem, a szája sarka megértő mosolyra húzódik. A kanapénál megáll. A vonzó és ártatlannak tűnő ábrázata ellenére továbbra is le akarom üvölni a fejét a sunyiságáért. Nem kellett volna két teljes hetet várnia, mielőtt szól nekem. Akkor talán lett volna időm valamiféle tervet kieszelni, hogy ne ez legyen a vége. Nem értem, hogy beszélgethetett velem két héten át anélkül, hogy felvilágosított volna arról, ami a hátam mögött zajlik. Nevezetesen, hogy a pasim és a legjobb barátnőm dugnak egymással.

Ridge a kanapéra dobja a párnát és a takarókat.

– Nem maradok itt – szólok meg, mert nem akarom, hogy feleslegesen vesztegessen vendéglátásra az idejét.

Tudom, hogy sajnál engem, de alig ismerem, és most sokkal kellemesebben érezném magam egy hotelszobában, mint egy idegen nappaliban.

Viszont a hotelszoba pénzbe kerül, ami nekem per pillanat nincs. A pénzem a tárcámban lapul, az udvar másik végében, egy lakásban, ahol jelenleg a világ számomra két legellenszenvesebb embere tartózkodik.

Így nézve a kanapé nem is tűnik olyan rossz ötletnek.

Ridge megágyaz nekem, majd hátrafordul, és végignézi a csuromvizes öltözőkemen. Alattam tócsába gyűlik a lecsepegtő víz.

– Sajnálom – motyogom.

A hajam az arcomhoz tapad, átázott pólóm pedig szinte tökéletes rálátást nyújt élénk rózsaszín melltartómra.

– Hol van a fürdő? – kérdezem, mire fejével az egyik ajtó felé biccent.

Megfordulok, kicipzárazom a bőröndömet, és kutatni kezdek benne. Ridge közben visszamegy a szobájába. Hálás vagyok, amiért nem faggatózik, és nem akarja tudni, mi történt a legutóbbi beszélgetésünk óta. Most semmi kedvem erről csevegni.

Kiveszek egy cicanacit és egy ujjatlan felsőt, aztán a neszesszeremmel felfegyverkezve beveszem magam a fürdőbe. Elégge zavar, hogy egy-két apróságtól eltekintve itt minden a saját lakásomra emlékeztet. A fürdőben ugyanolyan kétszárnyú ajtók, amik a két hálóba nyílnak. Az egyik nyilván Ridge-é, a másik lakója viszont rejtély. Kíváncsi vagyok rá, de nem annyira, hogy benyissak. Még a fülemben cseng a didibáros lány egyetlen szabálya, és van egy olyan sanda gyanúm, hogy vele nem jó ujjat húzni.

Bezárom a nappalira nyíló ajtót, aztán ellenőrzöm a két másikat is, hogy senki se nyithasson rám. Nem tudom, lakik-e itt valaki Ridge-en és a didibáros csajon kívül, de jobb a biztonság. Leveszem a vizes ruhákat, és a mosdókagylóba dobom őket, hogy ne áztassák tovább a padlót. Eltekerem a csapot, megvárom, amíg a víz felmelegszik, aztán beállók a zuhany alá. Csukott szemmel élvezem a rám zúduló, forró cseppeket, és örülök, hogy már nem kell kint ülnöm az esőben. Másrésről viszont a jelenlegi helyzetemmel sem vagyok túl elégedett.

Nem gondoltam volna, hogy a huszonkettedik születésnapomon egy idegen fürdőszobában kötök ki, és egy olyan srác kanapéján alszom, akit mindössze két hete ismerek. Ráadásul mindezt alig néhány méterre attól a

két embertől, akik eddig a legfontosabbak voltak számomra, és akikben a legjobban megbíztam.

KÉT HÉTTEL KORÁBBAN

Sydney

ELTOLOM AZ ERKÉLYAJTÓT ÉS KILÉPEK RAJTA. A nap szerencsére már eltűnt a szomszédos épület mögött, ami kellemes, kora őszi hőmérsékletre hűti a levegőt. Miközben kényelmesen elhelyezkedem a nyugszékben, mintegy vezényszóra megszólal a jól ismert gitár az udvar másik oldalán. Torinak azt mondtam, tanulni jövök ki, mert nem akarom neki bevallani, hogy csakis a gitár hangja csal ki ide mindennap pontban nyolckor.

A szemben lakó srác már hetek óta minden este kiül a teraszra, és legalább egy óra hosszat játszik. Én meg minden este hallgatom. Észrevettem, hogy több szomszéd is követi a példámat, de egyikük sem olyan hűséges, mint én. Nem is értem, hogy bírja bárki is megállni, hogy ne kérjen repetát nap mint nap ebből. Én első hallásra függővé váltam. Mondjuk, mindig is bolondultam a zenéért, tehát éppenséggel ebből is eredhet a megszállottságom. Amióta csak az eszemet tudom, zongorázom, és bár ezt titkolom a többiek előtt, zenét is szoktam szerezni. Két évvel ezelőtt még a főiskolán is zene szakra váltottam. Általános iskolai zenetanár szeretnék lenni, de ha az apámon múlna, maradtam volna a jogi előkészítőn.

– A középszerű élet nem más, mint elpocsékoló idő – jelentette ki, miután megtudta, hogy szakot váltok.

Középszerű élet. Én ezt inkább tartottam viccesnek, mint sértőnek, mivel apánál elégedetlenebb emberrel még az életben nem találkoztam. Márpedig ő ügyvéd. Na, erre varrj gombot!

Az egyik ismerős dal végét ér, és a srác egy olyanba kezd bele, amit most hallok először. Már nagyjából ismerem a repertoárját, mivel nagyjából ugyanazokat gyakorolja. Ez viszont valami új. Ahogy újra és újra próbálgatja az akkordokat, arra következtetek, hogy ez a nóta itt és most készül. Örülök, hogy hallhatom a folyamatot, pláne, hogy már most, ilyen kiforratlan állapotban is ez az új kedvencem. Szerintem minden dala saját szerzemény. Vajon elő is adja őket valahol, vagy csak hobbiból zenél?

Előredőlök a széken, és a karommal a korlátra támaszkodva őt nézem. Az erkélye az udvar túloldalán van, vagyis elég távol ahhoz, hogy ne legyen kínos a bámészkodásom, viszont túl közel ahhoz, hogy Hunter jelenlétében is csináljam. Attól tartok, Hunternek nem tetszene, hogy enyhén belezúgtam a srác tehetségébe. Mi tagadás, ez az igazság. Bárki, aki látja, milyen szenvedéllyel játszik, ugyanígy érezne. A szemét végig csukva tartja, és mély átéléssel csak a húrokra koncentrál. A legjobban azt szeretem, amikor törökülésben ülve, a lába közé állítva pengeti a gitárt. Olyankor a mellkasához húzza, és úgy játszik rajta, mint egy csellón. Mindezt persze behunyta szemmel. Annnyira megbabonáz, hogy néha elfelejtek levegőt venni, és csak akkor kapok észbe, amikor már fulladozom.

Az sem segít, hogy jóképű. Vagy legalábbis távolról annak látszik. Rakoncátlan, világosbarna haja mindig a homlokába hullik, amikor lenéz a gitárra. A távolság miatt a szeme színét és a vonásait nem tudom rendesen kivenni, de az ilyen apró részletek nem is fontosak, ha valaki ilyen szenvedélyesen és tehetségesen zenél. Magabiztosságot sugároz, ami szintén nagyon imponál. Mindig istenítettem a zenészeket, akik képesek mindent és mindenkit kizárni maguk körül, és csak a zenére fókuszálni. Mindig is arra vágytam, hogy a külső világról megfeledkezve elmerüljek abban, amit a legjobban szeretek, de ehhez nem vagyok elég magabiztos. Ez a srác viszont az. Magabiztos és tehetséges. Veszettül bukom a zenészekre, de inkább csak a fantázia szintjén. Ők egy külön faj, és a nagy részük alkalmatlan a párkapcsolatra.

A srác úgy néz rám, mintha hallaná a gondolataimat, és lassan elvigyorodik. Miközben rajtam tartja a szemét, tovább játszik, mintha mi sem történt volna. A pillantásától elpirulok. Gyorsan az ölembe húzom a laptopot, és úgy teszek, mintha olvasnék. Tök ciki, hogy rajtakapott, ahogy bámulom. Nem mintha bármi rosszat csináltam volna, de akkor is fura, hogy most már ő is tud rólam. Óvatosan felé sandítok. Még mindig engem néz, de már nem mosolyog. A tekintetétől felgyorsul a pulzusom, ezért inkább elfordítom a fejem, és a laptopomra meredek.

Jesszusom, de gáz vagy, Sydney!

– Hát itt az én csajom! – csendül fel egy ismerős hang a hátam mögött.

Hátrahajtom a fejem, és felnézek Hunterre, aki éppen kilép hozzám az erkélyre. Próbálok leplezni, mennyire meglep a jelenléte, mivel feltehetőleg emlékezmem kéne rá, hogy ma este ájtjön. Abban a hitben, hogy a gitáros fiú még mindig engem figyel, az üdvözlő csók közben látványosan rávetem magam Hunterre. Így talán örült kukkoló helyett egyszerű, erkélyen ejtőző

csajnak tűnök majd. Átölelem Hunter nyakát, ahogy a szék támláján át fölélem hajol, és fejjel lefelé pusztít nyom a számra.

– Csússz odébb! – bök vállon.

Előrébb araszolok, Hunter pedig beül a hátam mögé, és a hátamat a mellkasához húzva átölel. Ekkor a gitár hirtelen elhallgat, és ahogy a szemközti erkély felé pillantok, alig hiszek a szememnek. A srác ott áll, minket néz, aztán bemegy a lakásába. Az arc kifejezése szinte dühösnek tűnik.

– Milyen volt a sulí? – érdeklődik Hunter.

– Olyan unalmas, hogy az már szóra sem érdemes. És a te munkád?

– Érdekes – feleli.

Féltősen a hajamat a nyakamról, és kis csókokkal elindul lefelé, a kulcscsontom irányába.

– Mi volt olyan érdekes?

Még szorosabban ölel, és állát a vállamra támasztva hátrahúzza magával a székben.

– Állati fura dolog történt velem ebéd közben. Az egyik kollégával egy olasz étterembe mentünk. Éppen kint kajálunk a teraszon, és a desszertről tárgyalok a pincérrel, amikor megjelenik egy rendőrautó. Megáll az étterem előtt, és két felfegyverzett zsaru ugrik ki belőle. Üvöltözni kezdenek felénk, mire a pincér halkán bazdmegel egyet, aztán lassan felemeli a kezét. Az egyik zsaru a kerítésen át beugrik a teraszra, ráveti magát a csókára, és ott, az orrunk előtt megbilincseli. Felolvassák a jogait, aztán a kocsinhoz vezetik. A srác beszállás előtt még odakiabál nekünk: „Ajánlom a tiramisut.” Aztán beül, és elhajtanak.

Hátrahajtom a fejem, és döbbenten Hunterre nézek.

– Komoly? Ez tényleg megtörtént?

Nevetve bólint.

– Esküszöm, Syd. Eszméletlen volt.

– Azta! Na és kipróbáltad a tiramisut?

– Naná hogy ki. Életem legjobb tiramisuja volt.

Pusztít nyom a nyakamra, és eltol magától.

– Ha már kajáról van szó, mindjárt éhen halok.

Feláll, és felém nyújtja a kezét.

– Főztél valamit? – kérdezi.

Megfogom a kezét, és hagyom, hogy talpra húzzon.

– Mi csak salátát ettünk. Ha akarod, készítek neked is egy tányérral.

Odabent Hunter leveti magát Tori mellé a kanapéra. Tori ölében ott a tankönyv, de miközben a házját csinálja, fél szemmel a tévét figyeli. Kiveszem a dobozokat a hűtőből, és összedobom Hunter salátáját. Büntudatom van, amiért megfeledkeztem róla, hogy ma átjön. Ilyenkor általában főzök neki valamit.

Már majdnem két éve járunk. Másodéves voltam, amikor megismerkedtünk, ő pedig végzős. Torival már évek óta haverok voltak. Amikor Torival egy koleszba kerültünk, és összebarátkoztunk, ragaszkodott hozzá, hogy bemutasson Hunternek. Azt mondta, hogy minket az isten is egymásnak teremtett, és ebben igaza volt. Mindössze két randi után hivatalossá tettük a dolgot, és azóta is jól megvagyunk. Persze nekünk is megvannak a magunk hullámvölgyei, főleg, amióta több mint egyóránymra költözött innen.

Amikor a múlt félévben munkát kapott egy könyvelőcégnél, megkért, hogy költözzek össze vele, de én visszautasítottam. Azt mondtam, hogy a sulis vége előtt nem akarok ilyen nagy lépésre vállalkozni, de valójában csak féltem. Az összeköltözés olyan véglegesnek tűnik. Mintha ezzel megpecsételném a sorsomat. Innentől már csak egy ugrás a házasság, aztán azon kapom magam, hogy már soha többé nem lakhatok egyedül. Mindig volt lakótársam, és amíg nem telik saját kérésre, Torival osztozom a helyen. Hunternek még nem említettem, de legalább egy évig szeretnék teljesen egyedül élni. Megígértem magamnak, hogy mielőtt férjhez megyek, ezt is kipróbálom. Még csak két hét múlva lesz a huszonkettedik születésnapom, úgyhogy igazán nem hajt a tatár.

Beviszem Hunter vacsoráját a nappaliba.

– Minek nézed ezt a vackot? – kérdezi Toritól. – Egy rakás tyúk beszólogat egymásnak, aztán megjön a hajtézés.

– Pont ez a lényeg – feleli Tori a képernyőre tapadva.

Hunter rám kacsint, miközben elveszi tőlem a tányért, és felteszi a lábát a dohányzóasztalra.

– Kösz, cicám.

Ő is a tévé felé fordul, és enni kezd.

– Dobnál nekem egy sört?

Bólintok, és visszamegyek a konyhába. Kinyitom a hűtőt, és a polcra pillantok, ahol Hunter sörét szoktam tartani. Rádöbbenek, hogy már van a hűtőmben „Hunter-polc”, és pont így kezdődik. Először csak egy polc a frigóban, aztán a fogkefeje a fürdőben, egy fiók a szekrényemben, aztán

szép lassan úgy beleszővi magát az életembe, hogy soha többé nem lehetek egyedül.

Megdörzsölöm a karomat, mintha a nyugtalanságot akarnám elhessegetni. Úgy érzem, leperreg előttem a jövőm, és nem biztos, hogy tetszik, amit látok.

Készen állok én erre? Felkészültem rá, hogy ennek a srácnak minden este vacsorát adjak, miután hazaér a munkából? Készen állok rá, hogy belesüppedjek a kényelmes életbe vele? Abba a világba, amiben egész nap dolgozni fogok, fizetem az adót, aztán hazaérve vacsorát főzök, és „dobok neki egy sört”, miközben ő asztalra tett lábbal *cicámnak* hív, aztán lefekszünk, és nagyjából kilenc körül szexelünk egyet, hogy másnap időben felkeljünk, felöltözzünk, dolgozni menjünk, és folytassuk ugyanezt nap nap után, amíg világ a világ?

– Föld hívja Sydney-t – kiabál Hunter, és csettintgetni kezd. – Sör? Légyszi, cicám!

Gyorsan adok neki egy üveg sört, aztán beveszem magam a fürdőbe. Megnyitom a zuhanycsapot, de nem állok be a víz alá, Bezárom az ajtót, és a földre guggolok. Jó kapcsolatban élek. Hunter jól bánik velem, és tudom, hogy szeret engem. És valahogy mégsem várom izgatottan a közös jövőnket.

MAGGIE ELŐREHAJOL, ÉS PUSZIT NYOM A HOMLOKOMRA.

– Mennem kell.

Hanyatt fekszem, fejemet és vállamat az ágytámlának vetve. Maggie az ölemben ül, és sajnálkozva néz rám. Utálom, hogy ilyen messze lakunk egymástól, de ettől az együtt töltött idő csak még fontosabbá vált. Megfogom a kezét, és magamhoz húzom, hátha így maradásra bírhatom. Nevetve megrázza a fejét. Röviden megcsókol, és újra elhúzódik tőlem. Feláll az ölemből, de szinte rögtön utánakapok, és visszarántom a matracra. A mellkasába bökök.

– Szerintem... – pusziom meg az orra hegyét – legalább még egy éjszakát maradnod kellene.

– Nem lehet. Órám lesz.

Megragadom a csuklóját, a feje fölé emelem, és a számat az ajkára nyomom. Tudom, hogy mindjárt itt hagy. Még életében nem lógott a suliból, csak ha olyan beteg volt, hogy mozdulni sem tudott. Bárcsak most is beteg lenne egy kicsit! Akkor itt maradhatna velem az ágyban.

Elengedem a csuklóját, és kezemet a karján lecsúsztatva a tenyerembe fogom az arcát. Még egyszer megcsókolom, mielőtt futni hagyom.

– Mehetsz. De vigyázz magadra! És hívj, ha hazaértél!

Bólint és feláll. A fejem fölött átnyúlva megszerzi a pólóját, és belebújik. Nézem, ahogy a szobán végigmenve összegyűjti a többi ruháját, amiket olyan sietve rángattam le róla.

Öt év után a legtöbb pár összeköltözik, de Maggie-vel ez szoba sem jöhet. Ez a lány olyan verre menően független, hogy az már szinte félelmetes. Persze ez érthető, figyelembe véve az eddigi életét. Amióta ismerem, ő gondoskodik a nagyapjáról, előtte pedig a kamaszévei nagy részében a nagymamáját ápolta, aki Maggie tizenhat éves korában halt meg. Most, hogy a nagypapa egy idősek otthonában lakik, Maggie végre esélyt kapott rá, hogy egyedül éljen, amíg befejezi az iskolát. Bármennyire szeretném is, ha itt lenne velem, tudom, mennyire fontos neki a gyakornoki hely. Így hát egy évig összeszorított foggal kibekkelem, hogy ő San Antonióban van, én

pedig itt, Austinban. Teljesen kizárt, hogy itt hagyjam Austint, pláne San Antonio miatt. Kivéve persze, ha Maggie kér rá.

– Üzenem az öcsédnek, hogy sok sikert – szól vissza Maggie a hálószobám ajtajából. – Te pedig ne ostorozd magad Ridge! A zenészeknek is vannak holtpontjaik, pont úgy, mint az íróknak. Majd újra megjön az ihlet. Szeretlek.

– Én is szeretlek.

Mosolyogva kimegy a szobámból. Felmordulok. Tudom, hogy erőt akart belém önteni ezzel az „írói holtpont” szöveggel, de képtelen vagyok megnyugodni. Talán, mert Brennannek sok múlik ezeken a dalokon, vagy mert attól félek, hogy kiégtem, de valahogy nem jönnek a szavak. A szövegtől eltekintve minden olajozottan megy, de az írás miatt folyamatosan gombóc van a torkomban. Egyszerűen elakadtam.

Rezegni kezd a mobilom. Brennan SMS-t küldött, amiktől csak még jobban rágörcsölök az egésze.

Brennan: Hetek óta várok. Légszi, mondd, hogy csináltál valamit!

Én: Rajta vagyok. Milyen a turné?

Brennan: Jó, de legközelebb emlékeztess majd, hogy ne hagyjam Warrennek így telezsúfolni a koncertnapárt.

Én: A fellépések tesznek téged híressé.

Brennan: MINKET. Ne tégy úgy, mintha felerészben nem téged illetve a dicsőség.

Én: Én nem tudom beletenni a részemet, ha nem lendülök túl ezen a rohadt holtpontra.

Brennan: Többet kéne kimozdulnod. Forgasd fel egy kicsit az életedet! Szakíts Maggie-vel! Áldozd fel a művészet oltárán. Megérti. A szívfájdalom ihletet ad. Sosem hallgatsz countryzenét?

Én: Remek ötlet. Majd elmondom Maggie-nek, hogy tőled származik.

Brennan: Úgysem tudna rám haragudni. Csókoltatom, te pedig kezdj el végre ímni! Mindkettőnk karrierje a te kezében van.

Én: Seggfej!

Brennan: Hűha! Csak nem dühöt érzek? Használd ki! Írj egy dalt arról, mennyire rühelled a kisöcsédet, aztán küldd el nekem!

Én: Ja. Majd akkor, ha végre eltűnteted a vackaidat a régi szobádból. Bridgette nővére a jövő hónapban beköltözik.

Brennan: Találkoztál már Brandivel?

Én: Nem. Akarok?

Brennan: Csak ha nem zavar, hogy mostantól két Bridgette-tel kell laknod.

Én: Bakker!

Brennan: Pontosan. Később dumálunk.

Bezárom a esetet Brennannel, és nyitok egy újat Warrennel.

Én: A lakótárskeresés folytatódik. Brennan leszavazta Brandit. Hagyom, hogy te mondd el Bridgette-nek, ha már úgyis olyan jóban vagytok.

Warren: Bekaphatod.

Röhögve kiszállok az ágyból, és kimegyek az erkélyre a gitárommal. Mindjárt nyolc, és tudom, hogy ő is odakint lesz. Nem tudom, mennyire tarthat furcsának, de akkor is próbálkozom. Végül is mit veszíthetek?

Sydney

Szórakozottan dobolok a lábammal a zene ütemére, és az általam kitalált szöveggel vele énekelek, amikor a dal közepén egyszer csak megáll. Ilyet még sohasem csinált, ezért azonnal felkapom a fejem. Előrehajol, egyenesen rám néz, aztán a mutatóujját feltartva jelzi, hogy várjak. Leteszi maga mellé a gitárt, és beszalad a lakásba.

Mi a fenét művel? És ha már itt tartunk, miért izgat fel annyira a gondolat, hogy észrevett?

Visszajön, kezében némi papírral és egy filctollal. Ír valamit. Mi a francot írhat? Amikor feltart két lapot, hunyorognom kell, hogy lássam, mi áll rajtuk. Egy telefonszám. Basszus! Ez az ő száma? Amikor látja, hogy ledermedtem, mutogatni kezd a papírokra, aztán rám. Ez megőrült. Nem fogom felhívni. Nem hívhatom fel. Nem csinálhatok ilyet Hunterrel. A srác megrázza a fejét, aztán fog egy üres lapot, arra is ír valamit, és a magasba tartja.

Írj SMS-t!

Megint nem mozdulok. A srác megfordítja a lapot, és újra körmölni kezd.

Van egy?

Kérdezni akar valamit. Egy üzenet. Abban nincs semmi rossz. Amikor újra megmutatja a telefonszámát, előveszem a mobilomat, és bepötyögöm. Pár pillanatig habozva meredek a kijelzőre. Nem igazán tudom, mit írjak, ezért egyből a tárgyra térek.

ÉN: Mit akarsz kérdezni?

Lenéz a telefonjára, és látom, ahogy az üzenet olvasásakor elmosolyodik. Leteszi a papírt, hátradől a széken, és nyomkodni kezdi a gombokat. Amikor a mobilom rezegni kezd, egy pillanatig habozok, mielőtt megnyitom az SMS-mappát.

Ő: Szoktál énekelni a zuhany alatt?

Fejcsóválva könyvelem el magamban, hogy a gyanúm beigazolódott. A srác flörtöl velem. Végül is mit várhat az ember egy zenésztől?

ÉN: Nem tudom, mire akarsz ezzel kilyukadni, de ha így akarsz flörtölni, akkor szólok, hogy csak az idődet vesztegeted. Van barátom.

Rányomok a küldés gombra, aztán figyelem, ahogy olvassa a válaszat. Elneveti magát, ami kissé felbosszant. Leginkább azért, mert a nevetése olyan... *nevetős*. Létezik egyáltalán ilyen szó? Nem tudom máshogy leírni. Mintha a szájával együtt az egész arca mosolyra húzódna. Kíváncsi vagyok, közelelről hogy nézhet ki.

Ő: Nyugi, tudom, hogy van pasid, és egyáltalán nem így szoktam flörtölni. Csak szeretném tudni, szoktál-e énekelni a zuhany alatt. Nagyra tartom azokat, akik énekelnek a zuhany alatt, és mielőtt felteszem a következő kérdésemet, tudnom kell, hogy te közéjük tartozol-e.

Végigolvasom a terjedelmes üzenetet. Durva, milyen gyorsan gépel. A srácok általában nem olyan tapasztaltak e téren, mint a lányok, de ő olyan, mint a villám.

ÉN: Igen, szoktam énekelni a zuhany alatt. És te?

Ő: Én nem.

ÉN: Hogy tarthatod nagyra azokat, akik énekelnek a zuhany alatt, ha te nem szoktál?

Ő: Talán pont azért tartom nagyra őket, mert én nem szoktam.

Ez a beszélgetés nem vezet sehová.

Én: Miért volt szükség erre a lényeges infóra rólam?

Kinyújtja a lábát, és sarkát az erkélykorlátra támasztva egy darabig engem néz, mielőtt visszafordulna a telefonhoz.

Ő: Szeretném tudni, hogyan énekelhetsz szöveget a dalaimra, amikor még meg sem írtam őket.

A szégyentől villámgyorsan elpirulok. Lebuktam. Az üzenetre meredek, aztán rá. Kifejezéstelen arccal néz vissza rám. Miért hittem, hogy nem vesztésre, ahogy minden este itt ülök? Arra meg végképp nem gondoltam, hogy az éneklést is látja. Basszus, egészen ma estig abban a hitben éltem, hogy nem is tud a létezésemről. Mélyet sóhajtok. Miért kellett nekem egyáltalán ránézniem? Nem tudom, miért olyan kínos ez az egész, de az. Úgy érzem, mintha valamilyen módon megsértettem volna a magánszféráját, és ennek nem örülök.

Én: Szeretem, ha egy dalnak van szövege, de tőled hiába vártam, úgyhogy magamtól kellett kitalálnom valamit.

Miután elolvassa, amit írtam, mosolytalan arccal néz fel rám. Nem szeretem a komoly ábrázatát. Nem szeretem, amit a gyomromban érzek miatta. Viszont az sem tetszik, amit a nevetős nevetése vált ki belőlem. Jobb lenne valami egyszerű, kicsit sem vonzó, érzelemmentes arckifejezés, de nem biztos, hogy ő képes ilyesmire.

Ő: Átküldöd nekem a szövegeidet?

Nincs az az isten.

Én: Kizárt.

Ő: Légyszí!

Én: Nem.

Ő: Nagyon légyszí!

Én: Még így sem.

Ő: Mi a neved?

Én: Sydney. És a tiéd?

Ő: Ridge.

Ridge. Illik hozzá. Olyan szeszélyes zenész-művész név.

Én: Bocs, Ridge, de az én szövegeim használhatatlanok.
Amúgy te nem magad írod a dalszövegeidet?

Pötyögni kezd, még hozzá hosszasan. Az ujjai fürgén mozognak a gombokon, amiből arra következtetek, hogy egy kisregényt fogok kapni. Ridge felnéz rám, és a mobilom abban a pillanatban megrezzen.

Ridge: Mondhatni, alkotói válságba kerültem. Éppen ezért lenne nagyon-nagyon fontos, hogy átküldd a szöveget, amit a dalaimra énekeltél. Még ha szerinted bénák is, akkor is szeretném elolvasni őket. Te valahogy ismered az összes dalomat, pedig még egyiket sem játszottam el senkinek, csak itt, az erkélyen gyakoroltam.

Honnan tudja, hogy ismerem az összes dalát. Az égő arcomhoz kapok, amikor rájövök, hogy ezek szerint már sokkal régebben észrevett engem, mint gondoltam. Valószínűleg én vagyok a világegyetem legrosszabb megfigyelője. Ridge közben már újabb SMS-t ír, ezért a telefonomra meredve várok.

Ridge: Látom, hogy az egész tested együtt mozog a gitárral. Dobolsz a lábaddal, és ingatod a fejed. Néha lelassítom a zenét, csak hogy teszteljelek, és te mindig észreveszed.

Amikor változtatok valamin, a tested megmerevedik. Sokszor figyelek, és látom, hogy van érzéked a zenéhez. És mivel énekelsz a zuhany alatt, valószínűleg jó a hangod, és mivel jó a hangod, van rá esély, hogy a dalszövegekhez is van tehetséged. Szóval, Sydney, szeretném elolvasni a szövegeidet.

Még be sem fejezem az olvasást, amikor újabb üzenet érkezik.

Ridge: Kérlek! Kétségbe vagyok esve.

Mély lélegzetet veszek, és már baromira bánom, hogy belementem ebbe a beszélgetésbe. Nem is értem, hogy az ördögbe deríthetett ki ennyi mindent rólam úgy, hogy én észre sem vettem. Másrésztől viszont így már nem annyira ciki, hogy én bámultam *őt*. Viszont most, hogy a szövegeimet kéri, a szégyenkezés egy újabb fokára léptem. Tudok énekelni, de messze nem profi szinten. A zene iránti rajongásom inkább csak a hallgatásra korlátozódik, előadni nem szeretek. Tény, hogy imádok dalszövegeket írni, de ezeket még senkinek sem mutattam meg. Ez számomra túlságosan intim dolog. Most már szinte azt kívánom, bárcsak valami vulgáris, flörtölős nyomulással próbálkozott volna.

Majdnem felugrom, amikor a telefonom újra megrezzen.

Ridge: Jól van, kössünk üzletet! Válassz egy dalt, és csak annak az egynek küldd át a szövegét. Ígérem, utána békén hagylak. Főleg, ha tényleg béna.

Hangosan felhevetek. Kezdem megadni magam. Ez a srác nem adja fel. Lehet, hogy a végén számat kell váltanom.

Ridge: Most már tudom a telefonszámodat, Sydney.

Úgysem hagylak békén, amíg legalább egy szöveget nem kapok.

Jesszusom! Tényleg levakarhatatlan.

Ridge: Azt is tudom, hol laksz. Lehet, hogy hamarosan térdén állva fogok könyörögni az ajtód előtt.

Ne már!

Én: Jól van, most már leállhatsz. Egy dal. De először hallás közben le kell írnom, mert még csak a fejemben van meg.

Ridge: Jó Melyik dalt választod? Máris eljászom.

Én: Hogy mondjam el, melyik az, Ridge? Egyiknek sem tudom a címét.

Ridge: Valójában még én sem. Végigtolom a repertoárt, és ha meghallod a tiédet, emeld fel a kezed!

Leteszi maga mellé a mobilt, a kezébe veszi a gitárt, és belekezd az egyik nótába. Nem erre gondoltam. Megrázom a fejem, mire átvált egy másikra. Addig rázom a fejem, amíg fel nem csendülnek az egyik kedvenc dalom első akkordjai. Felemelem a kezem, mire elvigyorodik, és elkezd előlről. Fogom a jegyzetömbömet és a tollamat, és elkezdem körmölni a szavakat.

Még háromszor el kell ismételnie a dallamot, mire végzek. Már majdnem besötétedett, és alig látok valamit, ezért üzenek neki.

ÉN: Túl sötét van idekint az íráshoz. Bemegyek, és elküldöm neked a szöveget, de ígérd meg, hogy ilyet soha többet nem kérsz tőlem.

A mobiljából áradó fény megvilágítja a mosolyát. Bólint, aztán a gitárral együtt bemegy a lakásába. A szobámba érve leülök az ágyra, és azon tanakodom, vajon túl késő lenne-e már visszakozni. Úgy érzem, ez a mai örökre tönkretette a mindennapos nyolcórás erkélyprogramomat. Mostantól soha többé nem ülhetek ki őt hallgatni. Jobb volt, amíg abban a hitben éltem, hogy levegőnek néz. Ez volt az én személyes terem a saját kis koncertemmel, most viszont már túl sokat tudok róla ahhoz, hogy gondtalanul élvezhessem a zenét, és ezért most haragszom rá.

Szájhúzva átküldöm neki, amit írtam, aztán lenémítom a telefont, és az ágyon hagyom. Kimegyek a nappaliba, és próbálom elfelejteni az egészet.

Ridge

A BÜDÖS MINDENIT! JÓ A CSAJ. NAGYON jó. Brennan odalesz ezért a szövegért. Tudom, hogy ha neki is tetszik, szerződést kell kötnünk Sydney-vel, és fizetni is kell neki valamit, de ha a többi szöveg is legalább ilyen jó, akkor totál megéri. Kérdés, hogy Sydney hajlandó-e segíteni nekünk. Szemmel láthatólag nincs tisztában a tehetségével, de nem is ez a legnagyobb gond, hanem az, hogy hogyan győzzem meg arról, hogy küldje át a többit is. Hogy veszem rá, hogy *együtt* írjunk? Gyanítom, hogy a pasija nem lenne elragadtatva az ötlettől.

Mellesleg nála nagyobb seggfejet még az életben nem láttam. Hihetetlenül pofátlan. Az a műsor, amit tegnap este levágott! Kimegy Sydney-hez a teraszra, és úgy csókolgatja meg ölelgeti, mintha ő lenne a világ legodaadóbb barátja. Aztán abban a pillanatban, hogy a csaja hátat fordít, már azzal a másik tyúkkal heteg a teraszon. Sydney valószínűleg zuhanyozhatott, mert ezek ketten úgy rohantak ki, mintha időre ment volna a dolog. A csaj egy másodperc alatt a srác derekára kulcsolta a lábát, és már indult is a smaciparti. És nem ez volt az első ilyen. Annyiszor eljátszották ezt a műsort, hogy már nem is számolom.

Nem az én dolgom felvilágosítani Sydney-t, hogy a pasija csalja a lakótársával, és SMS-ben amúgy sem tenném, de ha Maggie ezt csinálná velem, én rohadtul tudni akarnék róla. Viszont nem ismerem Sydney-t annyira, hogy ilyesmiről beszéljek vele, ráadásul ilyenkor mindig a hírhozóra lönek. Még az sem biztos, hogy hinne nekem. Küldhetnék neki egy névtelen figyelmeztetést, de szinte biztos, hogy a baromarcú kidumálná magát.

Egyelőre nem csinállok semmit. Semmi közöm nincs hozzá, és amíg össze nem ismerkedünk, nincs oka bízni bennem.

A telefon megrezdül a zsebemben. Reménykedve nyitom meg az üzenetmappát, hátha Sydney küldött újabb dalszövegeket, de csak Maggie az.

Maggie: Majdnem otthon vagyok. Két hét múlva találkozunk.

Én: Nem azt kértem, hogy akkor írj, amikor majdnem hazaértél, hanem amikor már hazaértél. Most ne írogass, hanem vezess!

Maggie: Jól van.

Én: Hagyd abba!

Maggie: Jól van már!

Az ágyra dobom a mobilt. Nem válaszlok neki, hogy ne legyen oka újabb üzenetet írni, amíg haza nem ér. Hozok magamnak egy sört a konyhából, és letelepszem a durmoló Warren mellé a kanapéra.

Magamhoz ragadom a távirányítót, és kikeresem, mit nézett. Pornót. Miért nem vagyok meglepve? Sosem néz olyasmit, amiben nincsenek pucér emberek. Csatornát akarok váltani, de Warren kikapja a távkapcsot a kezemből.

– Ez az én estém.

Nem tudom, hogy Warren vagy Bridgette ötlete volt-e a tévéidő felosztása, de hatalmas marhaság volt. Egyrészt folyton elfelejtem, mikor jövök én, másrészt a lakás gyakorlatilag az enyém, ezek ketten meg jó, ha elvétele fizetnek nekem valami lakbért. De nem szólok be, mert Warrennel a gimi óta legjobb barátok vagyunk, Bridgette meg... ő meg túl undok ahhoz, hogy egyáltalán beszélgetni akarjak vele. Brennan hat hónappal ezelőtt hozta ide, és én azóta kerülöm. A munkámnak és a bevételből származó részemnek hála, amit Brennantól kapok, most nem kell paráznom a pénz miatt, ezért elnézem nekik a potyázást. Még mindig nem tudom, hol találkozott Brennan Bridgette-tel, vagy hogyan ismerkedtek meg, de annak ellenére, hogy nem kéfélnek egymással, Brennan valamiért törődik ezzel a lánnyal. Arra viszont még nem jöttem rá, mi oka van rá, mivel Bridgette-ben eddig semmi pozitívumot nem fedeztem fel, eltekintve attól, hogy jól áll neki a Didibár egyenruhája. Amint ez utóbbi eszembe jut, rögtön oda tolul mellé Maggie megjegyzése, amikor megtudta, hogy Bridgette hozzánk költözik:

– Nem izgat, ha ott lakik. A legrosszabb, ami megtörténhet, hogy megcsalsz vele. Én elhagylak, megszakad a szíved, mindketten egy életre boldogtalanok leszünk, és te úgy magadba zuhansz, hogy soha többet nem áll fel. Szóval, ha megcsalsz, gondoskodj róla, hogy az legyen életed legjobb dugása, mert több úgysem lesz.

Bár alaphból is húséges fickó vagyok, a kis monológia óta inkább rá sem nézek Bridgette-re, ha munkaruhában van.

Hogy a fenébe kalandoztak idáig a gondolataim? Ezért vagyok alkotói válságban: mert mostanában képtelen vagyok a fontos dolgokra koncentrálni. Visszamegyek a szobámba, hogy leírjam egy papírra Sydney szövegét, és elkezdjem összevetni a dallammal. Legszívesebben küldenék neki egy gratuláló SMS-t, de nem teszem. Hagyom, hadd pácolódjon még

egy kicsit. Tudom, milyen idegtépő érzés megmutatni valakinek a művedet, aztán várni az ítéletet. Ha elég sokáig aszalom, és aztán az egekig magasztalom, talán szívesebben küldi majd a folytatást. Talán kegyetlen módszer, de fogalma sincs róla, mekkora szükségem van rá. Most, hogy végre megtaláltam a mûzsámat, ügyesen kell forgatnom a lapokat, hogy ki ne csússzon a kezem közül.

Sydney

HA NEM TETSZETT NEKI, LEGALÁBB ANNYI LENNE BENNE, hogy megköszöni. Tudom, hogy kicsit se számít, de akkor is zavar. Főleg, hogy nem is akartam átküldeni. Nem számítottam dicshimnuszra vagy ilyesmire, de ahhoz képest, hogy ő könyörgött a segítségemért, most csak lapít. Ez bicskanyitogató.

Ráadásul már egy hete nem jött ki az erkélyre a szokásos időpontban. Rengetegszer akartam üzeni neki, de azzal elárultam volna, mennyire fontos számomra a véleménye. Nem akarom, hogy számítsa, de a csalódottságom arra utal, hogy mégiscsak számít. Egyrészt utálok, hogy így ácsingózom az elismerése után, másrészt viszont izgalmas érzés, hogy talán hozzátehetek valamit egy új dal születéséhez.

– Mindjárt itt lesz a kaja. Megyek, és kiveszem a ruhákat a szárítóból – mondja Tori.

A bejárathoz megy, én pedig ebben a pillanatban meghallom kintről az ismerős gitárszót. Felpattanok a kanapéról, és amint Tori mögött becsukódik az ajtó, a szobámba sietek, és egy könyvvél a kezemben kisurranok az erkélyre. Tudom, hogy nem kellene, de nem tudok ellenállni. Ha elég mélyen belesüppedek a nyugszékbe, talán észre sem veszi, hogy ott vagyok.

De a tervem nem jön be: amint kilépek, már egyenesen rám néz. Nem mosolyog, de még egy biccentéssel sem köszönt, csak penget tovább rendületlenül. Leülök. Kíváncsian várom, vajon úgy tesz-e majd, mintha a múlt heti beszélgetésünk meg sem történt volna. Tulajdonképpen reménykedem benne, mert én szívem szerint elfelejteném az egészet.

A szokásos dalokat játssza, és én kezdem kínosan érezni magam. Nyilván bénának találta a szövegemet. Mondjuk én figyelmeztettem.

Végzek a házimmal, de a zene még mindig szól, ezért becsukom a könyvet, és behunyt szemmel hátradőlök a székben. Ekkor rövid csönd következik, aztán felcsendül az a daham, amihez a szöveget küldtem.

Egyszer csak elhallgat a gitár, de nem nyitom ki a szemem. Pár pillanattal később újra megszólal, és ezzel egy időben a telefonom is rezegni kezd.

Ridge: Nem énekelsz.

Felpillantok. Vigyorogva néz vissza rám. A nóta végéig a gitárra szegezi a tekintetét, de aztán újabb üzenet érkezik.

Ridge: Érdekel, mit gondoltam a szövegedről?

Én: Nem. Azt hiszem, már tudom. Már egy hete, hogy átküldtem. Semmi gond. Előre szóltam, hogy gáz lesz.

Ridge: Ja, bocs a hosszú szünetért. Pár napra le kellett lépnem a városból. Családi vészhelyzet.

Nem tudom, igazat mond-e, de ettől az utazás-sztoritól egy kicsit megkönnyebbültem. Akkor talán nem miattam kerülté mostanában az erkélyt.

Én: Minden rendben?

Ridge: Igen.

Én: Akkor jó.

Ridge: Ami most jön, azt csak egyszer fogom elmondani, Sydney. Készen állsz?

Én: Jesszusom! Nem. Inkább kikapcsolom a telót.

Ridge: Tudom, hol laksz.

Én: Na jó.

Ridge: Hihetetlen vagy. Az a szöveg! Mintha csak a dalomra öntötték volna. Hogy tudsz ilyen csodát alkotni? És miért nem látod be, hogy ennek ki KELL jönnie belőled? Ne tartsd magadban! Ne foszd meg ettől a világot a szerénységed miatt! Tudom, hogy nem lenne szabad többet kémem, de csak azért tettem ilyen könnyelmű ígéretet, mert nem számítottam rá, hogy ilyet kapok. Szükségem van még többre. Kérek még, kérek még, kérek még!

Hatalmasat sóhajtok. Eddig a percig fel sem fogtam igazán, mennyire fontos a véleménye. Még nem tudok a szemébe nézni, ezért a kijelzőre meredek, mintha még mindig olvasnék. Nem válaszolok azonnal, mert még

fel kell dolgoznom a dicsőírnuszát. Ha simán csak annyit ír, hogy tetszett neki, megkönnyebbültem volna, és egyszerűen továbblépek. De ez az üzenet! Mintha minden egyes mondata egy lépcsőfok lenne, amin felfelé lépkedve egészen az egekbe jutok. Basszus! Ez az SMS olyan magabiztossá tett, hogy talán küldök neki még egy szöveget. Erre nem számítottam. Ki hitte volna, hogy ilyen izgatott leszek?

– Megjött a kaja. Akarsz idekint enni? – szólal meg mögöttem Tori.

Elszakadok a telefontól, és felnézek rá.

– Ohm... igen Persze.

Tori kihozza a vacsinkat az erkélyre.

– Eddig még sosem néztem meg alaposabban ezt a srácot, de... *azt a mindemt!* – fürkészi a szemközti erkélyen zenélő Ridge-t. – Állati helyes, pedig én nem is bukom a szókékre.

– Nem is szőke, hanem barna.

– Nem, szőke – vitatkozik Tori. – De sötétszőke, szóval végül is belefér. Szinte már barna. Tetszik a kócos feje, és a teste miatt még a világos haját is hajlandó vagyok elnézni neki.

Tori magához veszi az innivalóját, és még mindig Ridge-t bámulva elhelyezkedik a székében.

– Talán túl válogatós vagyok. Végül is mit számít a hajsزín? Úgyis sötét lesz, amikor beletúrok.

Megrázom a fejem.

– Állati tehetséges zenész.

Még mindig nem válaszoltam az üzenetére, de nem úgy fest, mint aki tükön ül. Játék közben végig a kezére mered, és totál levegőnek néz bennünket.

– Kíváncsi vagyok, van-e valakije – elmélkedik Tori. – Szívesen lecsekkolnám, másban is ilyen tehetséges-e.

Gőzöm sincs róla, facér-e vagy sem, de Tori szavaitól hirtelen összeszorul a gyomrom. Tori nagyon helyes csaj, és tudom, hogy ha akarná, bármikor megbizonyosodhatna Ridge képességeiről. Bármelyik pasit megszerzi, ami engem sohasem zavart. Egészen mostanáig.

– Jobb, ha nem kezdesz zenésszel – mondom neki, mintha nekem olyan baromi nagy tapasztalatom lenne e téren. – Amúgy szinte biztos vagyok benne, hogy Ridge-nek van barátnője. Néhány hete láttam egy csajt az erkélyén.

Gyakorlatilag nem hazudok. Tényleg láttam egyet. Tori kíváncsian méreget.

– Te tudod a nevét? Honnan?

Vállat vonok, mintha semmiség lenne az egész. Végül is *tényleg* nem nagy dolog.

– Múlt héten segítség kellett neki a dalszövegeihez, és küldtem neki egyet.

– Te tudod a *telefonszámát*? – egyenesedik fel Tori a székekben.

Gyorsan védekező üzemmódba váltok, mert nem tetszik ez a sokatmondó tónus.

– Nyugi már! Nem is ismerem. Csak küldtem neki egy dalszöveget, ez minden.

Tori elneveti magát.

– Én nem ítélek, Syd – emeli fel védekezve a kezét. – Tudom, hogy szereted Huntert, de ha egy *ilyen* példány kerül a képbe... – int Ridge irányába. – Hülye lennél, ha *nem* használnád ki a helyzetet.

– Tudod, hogy sohasem tennék ilyet Hunterrel – forgatom a szemem.

Tori mélyet sóhajtva hátradől a széken.

– Igen. Tudom.

Mindketten Ridge-t nézzük. Amikor befejezi a dalt, felveszi a telefont, ír valamit, aztán belekezd egy új nótába. A mobilom megrezdül. Tori már nyúl is utána, de megelőzőm.

– Tőle jött, igaz?

Elovasom az SMS-t.

Ridge: Ha Barbie lelépett, jöhet a folytatás.

Összerezenek. Ezt nem mutathatom meg Torinak. Egyrészt sértő lenne, másrészt a szöveg második fele erősen félreérthető.

Kitörölöm az üzenetet, és bekapcsolom a billentyűzárat arra az esetre, ha Tori kikapná a telót a kezemből.

– Ti flörtöltök – cukkol Tori, majd az üres tányérral a kezében feláll. – Jó szexemesezést!

Ah! Nem akarom abban a hitben hagyni, hogy szemétkedek Hunterrel, de úgy döntök, hogy ezzel a problémával majd később foglalkozom. Inkább előveszem a jegyzetfüzetemet, és megkeresem a most játszott dalhoz írt szöveget. Gyorsan bepötyögöm, megnyomom a küldés gombot, és bemegyek a szobába.

– Ez mennyei volt – áradozom, miközben a mosogatóba teszem a tányéromat. – Szerintem ez Austin legjobb olasz étterme.

Lehuppanok Tori mellé a kanapéra, és próbálom lazának tűnni. Ha azt hiszi, hogy megcsalom Huntert, jobb, ha nem kezdek el csípőből tagadni, mert akkor tuti nem hisz majd nekem.

– Jaj, erről jut eszembe – szólal meg. – Eszméletlen dolog történt velem úgy két hete egy olasz étteremben. Éppen kint ebédeltem a teraszon... anyával, és a pincér a desszerteket sorolta, amikor egyszer csak egy szirénázó rendőrautó fordult be a sarkon...

Rettegve várom a folytatást. Mi a fene ez? Hunter azt mondta, hogy egy kollégájával volt. Kizárt, hogy mindketten ugyanott ettek ugyanakkor, és nem is tudtak egymásról. De miért hazudtak arról, hogy együtt voltak? A pulzusom felgyorsul. Mindjárt felfordul a gyomrom. Hogy voltak képesek...

– Jól vagy, Syd? – néz rám Tori őszinte aggodalommal. – Úgy festesz, mint aki háynyi készül.

A szám elé kapom a kezem, mert főlő, hogy igaza lesz. Nem tudok válaszolni. Még ahhoz sincs erőm, hogy a szemébe nézzek. Próbálom egyenesben tartani a kezem, de érzem, hogy remeg a szám előtt. Miért titkolták el, hogy együtt voltak? Sosem szoktak nélkülem találkozni. Nincs rá semmi okuk, hacsak nem terveznek valamit a hátam mögött.

Terveznek valamit.

Hoppá! Egy pillanat! A homlokomra nyomom a tenyeremet, és megrázom a fejem. Úgy érzem, hogy az elmúlt csaknem huszonkét évem legnagyobb ökörsége történt velem. Hát *persze* hogy együtt voltak. Hát *persze* hogy titkolnak valamit. Jövő szombaton lesz a születnapom. Nemcsak hülyének érzem magam, amiért ilyen rettenetes dolgot feltételeztem róluk, de még lelkiismeret-furdalásom is van.

– Jól vagy? – ismétli meg Tori a kérdést.

– Igen – bólintok.

Nem fedem fel, hogy tudom, kivel volt az étteremben. Bunkóság lenne elrontani a meglepetést.

– Azt hiszem, az olasz kaja egy kicsit megfeküdte a gyomromat. Mindjárt visszajövök.

Bemegyek a szobámba, és az ágy szélére ülve próbálom összeszedni a gondolataimat. Tudom, hogy egyikük sem tenné velem azt, amivel egy pillanatra meggyanúsítottam őket, és büntudat gyötör, amiért egy röpké időre elhittem, hogy képesek lennének rá.

Ridge

ALAPBÓL REMÉNYKEDTEM BENNE, hogy az első szöveg nem csak a szűzkéz szerencséje volt, de most, hogy a másodikat is megkaptam, és összevettem a zenével, már muszáj megírom Brennannek, mekkora kincsre bukkantam. Egyszerűen nem titkolhatom tovább.

ÉN: Átküldök neked két dalt. Nem is kérdezem, hogy tetszett, mert tudom, hogy odaleszel értük. Úgyhogy lépjünk is túl ezen, mert segítened kell megoldani egy hatalmas dilemmát.

Brennan: Basszus, én csak szívattalak a Maggie-dologgal. Ugye nem dobtad az ihlet kedvéért?

ÉN: Nem, ez most komoly. Találtam egy lányt, akit az isten is nekünk teremtett.

Brennan: Bocs, haver, de engem nem izgat az édeshármás. Talán ha nem a bratýóm lennél... de nem, akkor sem.

ÉN: Állj le, Brennan! A csaj szövegei tökéletesek, és tök természetesen jönnek belőle. Szükségünk van rá. Én azóta nem írtam ilyen jó dalokat, amióta... még soha nem írtam ilyen jókat. Eszméletlen tehetséges. Nézd meg, amit átküldtem, mert azt akarom, hogy te is akard őket, és megvehessük tőle a jogokat.

Brennan: Hülye vagy? Nem vehetünk fel egy dalszövegíró, mert részesedést kéne fizetnünk neki. Már így is fel kell osztanunk a bevételt köztünk és a zenészek között, még egy tag már nem férne bele.

ÉN: Csak olvasd el az e-mailt, aztán visszatérünk rá!

Leteszem a telefont, és fel-alá járkálok a szobában, amíg Brennan a szövegeket emészt. A szívem hevesen dobog, és izzadok, pedig nincs is meleg. Nem bírnám ki, ha az öcsém nemet mondana, mert ha nem használhatjuk Sydney szövegeit, főlő, hogy újabb hat hónapnyi szenvedésnek nézek elébe. Néhány perc elteltével vibrálni kezd a telefonom. Az ágyra vetem magam, és felveszem.

Brennan: Jól van. Derítsd ki, mennyit kér, és megbeszéljük!

Vigyorgva feldobom a telót a levegőbe. Legszívesebben üdvitalgásban törnék ki. Miután kellőképpen lenyugodtam, újra a kezembe veszem a mobilt, hogy üzenetet küldjek Sydney-nek. Mielőtt írni kezdenék, átgondolom a dolgokat. Tudom, hogy neki még teljesen új ez az egész, és nem akarom elijeszteni.

Én: Beszélhetnénk valamikor? Van egy ajánlatom a számodra. Nyugi, csak a zenével kapcsolatos.

Sydney: Oké. Nem mondom, hogy várom, mert elég ideges vagyok. Hívjalak, ha végeztem a melóban?

Én: Te dolgozol?

Sydney: Igen. Az egyetemi könyvtárban. Általában délelőttönként, kivéve ezt a hétvégét.

Én: Aha. Valószínűleg azért nem tudtam róla, mert ebéd előtt ritkán kelek fel.

Sydney: Akkor hívjalak, ha hazaértem?

Én: Küldj inkább SMS-t! Tudunk találkozni a hétvégén?

Sydney: Talán, de még meg kell beszélnem a barátommal. Nem akarom, hogy véletlenül jöjjön rá, és azt higgye, hogy valami egészen mást akarsz tőlem.

Én: OK. Jó ötlet.

Sydney: Eljöhetnél a születési bulimra holnap este. Hunter is ott lesz, szóval jó alkalom a megbeszélésre.

Én: Holnap lesz a születésnapod? Isten éltesen előre is! A buli jól hangzik. Hánykor lesz?

Sydney: Passz. Elméletileg nem is tudhatnék róla. Holnap majd dobok egy SMS-t a részletekkel.

Én: OK.

Őszintén szólva nem repesek az örömtől, hogy a barátja is ott lesz. Szerettem volna négy szemközt beszélgetni Sydney-vel, mert még mindig nem tudom, szóljak-e neki arról, ami a seggféj pasija és a lakótársa között zajlik. De muszáj lenne még azelőtt megegyeznem vele a dalszövegekről, mielőtt összetörök a szívet, szóval a hallgatásom enyhén önző. Tisztelem

benne, hogy őszinte akar lenni azzal a bunkóval, még ha nem is érdemli meg. Erről eszembe jut, hogy talán nekem is illene megemlítenem a dolgot Maggie-nek, noha eddig fel sem merült bennem ilyesmi.

Én: Hahó! Hogy van az én barátnőm?

Maggie: Nyakig ülök a melóban. Ez a szakdolgozat totál kikészít. És hogy van a pasim?

Én: Jól. Nagyon jól. Azt hiszem, Brennan és én találtunk magunknak egy szövegíró. A csaj zseniális, és már két dalt is befejeztem, amióta a múlt hétvégén itthagytál.

Maggie: Ridge, ez fantasztikus! Alig várom, hogy olvassam őket! Jövő hétvégén találkozunk?

Én: Te mész, vagy én megyek?

Maggie: Én megyek. Be kell ugranom az otthonba. Szeretlek.

Én: Én is szeretlek. Ne felejtse el az esti videócsetet!

Maggie: Tudod, hogy nem fogom. Már ki is választottam a megfelelő göncöt.

Én: Remélem, csak viccelsz. A ruhádat szeretném a legkevésbé látni.

Maggie:

Még nyolc óra van addig. Éhes vagyok, félretolom a telefont, és kinyitom a hálószobaajtót. Abban a pillanatban hátra kell ugranom, mert a túloldáról egy halom cucc zuhan felém. Először a lámpa, aztán az éjjeliszekrény, amin állt, majd végül egy másik éjjeliszekrény, amire ezt az egész építményt felpakolták.

Kapd be, Warren!

Ezek a viccek kezdenek kissé eldurvulni. Karra nekinyomakodom a kanapénak, amit az ajtó elé húzott, visszatolom a nappaliba, és a háttámlán átugorva a konyhába megyek.

* * *

Óvatosan szétkenem a fogkrémet az Oreón, aztán visszateszem a felső réteget, és finoman rányomom az alsóra. A kekszét elhelyezem Warren oreós zacskójában, és visszazárom. Ebben a pillanatban megrezen a telefonom.

Sydney: Megtennél nekem valamit?

Per pillanat nemigen tud olyat kérni, amit ne tennék meg neki. Gyakorlatilag rajta múlik az életem.

Én: Miről van szó?

Sydney: Átnéznél az erkélyablakunkra, hogy látsz-e valami gyanúsat a lakásban?

Basszus! Lehet, hogy már tudja? Mit kéne mondanom neki? Tudom, hogy ez az önzés csúcsa, de baromira nem szeretném felvilágosítani a pasijáról, amíg a dalszöveg-kérdést le nem rendeztük.

Én: OK. Egy pill!

A saját erkélyemhez megyek, és átsandítok az udvar másik oldalára. Nem látok semmi különösét, de ebben a sötétben túl sokat nem is lehet. Nem tudom, mit akar hallani, ezért inkább próbálok minél tömörebben válaszolni.

Én: Csend van.

Sydney: Tényleg? A függöny el van húzva? Nem látsz embereket?

Újra átnézek. A függöny nincs behúzva, de csak a tévé villódzását tudom kivenni.

Én: Szerintem nincs itt senki. Nem ma este van a születési buli?

Sydney: Eddig azt hittem, de most már nem vagyok biztos benne.

Az egyik ablakban mozgást veszek észre. Sydney lakótársa belép a nappaliba, a nyomában Sydney pasijával. Leülnek a kanapéra, de csak a lábukat látom.

Én: Várj! A barátod és a lakótársad most ültek le a kanapéra.

Sydney: Ok. Bocs, hogy zavartalak.

Én: Várj! Mi lesz a ma estével? Azért lesz buli?

Sydney: Nem tudom. Hunter azt mondta, hogy elvisz vacsízni, amint hazaérek a melóból, de azt hittem, kamuzik. Tudom, hogy néhány hete

Torival együtt ebédeltek, de ők nem tudják, hogy rájöttem. Nyilván terveztek valamit, és én azt hittem, hogy meglepetésbulit nekem, de az csak ma este lehetett volna.

Összerezzenek. Hazugságon kapja őket, de feltételezi, hogy azért voltak együtt, mert meglepetést szerveznek neki. Jesszusom! Nem is ismerem a srácot, de legszívesebben most rögtön átmennék, és laposra verném.

Sydney-nek születnapja van. Mégsem zúdíthatom rá az igazat a születnapján. Mély lélegzetet veszek, és SMS-t írok Maggie-nek.

ÉN: Lenne egy kérdésem. Nagyon elvagy havazva?

Maggie: Nem. Mondd csak!

ÉN: Ha születésnapod lenne, és egy ismerősöd rájönne, hogy megcsallak, akarnád, hogy most rögtön elmondja neked? Vagy jobb lenne, ha váma vele?

Maggie: Ha ez egy elméleti kérdés, kinyírlak, amiért rám hoztad a frászt. Ha nem elméleti, akkor is kinyírlak, amiért rám hoztad a frászt.

ÉN: Tudod, hogy nem rólunk van szó. Neked nincs ma születnapod. ©

Maggie: Ki csal meg kit?

ÉN: Sydney születésnapja van. A lányé, akiről meséltem, hogy dalszövegeket ír. Véletlenül megtudtam, hogy a pasija félrekefél, és lassan el kéne mondanom neki, mert már kezd gyanakodni.

Maggie: Basszus! Nem szeretnék most a helyedben lenni. De ha gyanakszik, és te biztosan tudod, hogy megcsalják, akkor el kell mondanod neki. Ha nem szólsz, az olyan lenne, mintha hazudnál.

ÉN: Ah! Félttem, hogy ezt fogod mondani.

Maggie: Sok szerencsét! És azért a jövő hétvégén kinyírlak, amiért rám hoztad a frászt.

Leülök az ágyra, és írni kezdem az üzenetet Sydney-nek.

ÉN: Nem tudom, hogy mondjam el ezt neked, Sydney. Ugye nem vezetsz éppen?

Sydney: Húha! Szóval megérkeztek a vendégek? Sokan vannak?

Én: Nem. Kettejükön kívül nincs ott senki. Először is bocsánatot kérek, amiért idáig nem szóltam róla. Nem tudtam, hogy kezdjek bele, mert alig ismerjük egymást. Másodszor sajnálom, hogy éppen a születésnapodon kell megtudnod, de már így is szemétnek érzem magam, amiért eddig vártam. És harmadszor sajnálom, hogy SMS-en keresztül értesülsz róla, de nem akartam, hogy gyanútlanul sétálj be abba a lakásba.

Sydney: Kezdek megijedni.

Én: Legjobb lesz, ha gyorsan túlesünk rajta. Egy ideje van valami a lakótársad és a barátod között.

Megnyomom a küldést, és behunyt szemmel várok. Tudom, hogy totál tönkretettem a születésnapját, sőt, talán az elkövetkező összes napját.

Sydney: Ridge, ők már jóval azelőtt barátok voltak, hogy én összejöttek volna Hunterrel. Szerintem félreérted az egészet.

Én: Ha szerinted belefér a barátságba, hogy a barátnőd a pasidon lovagolva ledugja a nyelvét a torkán, akkor igazad lehet. De attól félek, nem értettem félre semmit. Már hetek óta figyelem őket. Gyanítom, hogy akkor surrannak ki az erkélyre, amikor zuhanyozol, mert sosem maradnak kint sokáig. És ezt elég gyakran csinálják.

Sydney: Ha ez igaz, akkor miért nem szóltál róla, amikor először beszélünk⁹

Én: Hogy mondasz el ilyesmit jó szívvel valakinek, Sydney? És mikor? Most is csak azért böktem ki, mert gyanakodni kezdteél, és ennél jobb alkalom nem kínálkozott.

Sydney: Kérlek, mondd, hogy ez csak valami beteg vicc. Fogalmad nincs róla, mennyire szarul érzem most magam.

Én: Sajnálom, Sydney. Tényleg nagyon sajnálom.

Türelmesen várok, de nem érkezik válasz. Szeretnék újra üzeni neki, de tudom, hogy időre van szüksége. Meg kell emésztienie a hallottakat. Istenem, mekkora egy gyökér vagyok! Most nyilván totál pipa rám, és még csak nem is hibáztatom érte. Attól tartok, a dalszövegeknek ezennel annyi.

Ekkor kivágódik az ajtó. Warren becsörtet a szobámba, és hozzám vág egy kekszet. Még éppen időben elhajolok, így a fejem helyett az

ágytámlának csapódik.

– Seggfej! – kiáltja, majd kimasírozik, és bevágja maga mögött az ajtót.

Sydney

VALÓSZÍNŰLEG SOKKOT KAPTAM. Hogy a francba történhetett ez? Tegnap még volt legjobb barátnőm, barátom, pénztárcám és fedél a fejem felett, most meg itt állok meztelenül, összetört szívvel egy idegen fürdőszobában, és fél órája bámulom a falat. Esküszöm, ha ez valami születésnap átverés, az életben többet nem állok szóba velük. Soha a büdös életben.

Persze tudom, hogy nincs szó semmiféle rossz viccről, bármennyire szeretném is. Ahogy beléptem az ajtón, és megláttam Huntert, pontosan tudtam, hogy Ridge minden egyes szava igaz. Kertelés nélkül megkérdeztem Huntert, hogy kefél-e Torival, és az arcuk mindent elárult. Annyira komikus volt, hogy ha nem törik össze éppen a szívem, talán elnevettem volna magam. Amikor láttam, hogy még csak meg sem próbálja tagadni, legszívesebben a földre rogyva bőgni kezdtem volna, de ehelyett higgadtan bementem a szobámba, és elkezdtem összecsomagolni a holminat. Tori sírva utánam jött, és arról makogott, hogy az egész semmit sem jelentett, és ők ketten már azelőtt is összejöttek párszor, hogy Hunter megismert engem. Ennél bántóbbat nem is mondhatott volna. Ha legalább egyikük számára fontosak lettek volna ezek a kis alkalmi légyottok, talán valamilyen szinten képes vagyok megérteni az árulásukat. De azt hallani, hogy pusztán szórakozásból tették ezt velem, rosszabb volt, mint bármi más. Valószínűleg ezért húztam be neki.

Az sem segít a helyzetemen, hogy munkanélküli lettem alig néhány perccel azután, hogy Ridge beszámolt nekem a Hunter-Tori-afférról. A legtöbb könyvtárban nem nézik jó szemmel, ha a diákmunkásaik a műszakjuk kellős közepén zokogásban törnek ki, és dobálózni kezdenek a könyvekkel. Mondjuk, nem én tehetek róla, hogy éppen a romantikus szektor polcait töltöttem fel, amikor megtudtam, hogy a pasim, akivel két éve járok, húzogatja a lakótársamat. A szerelmes regények nyálas borítói totál felhúztak.

Elzárom a vizet Ridge zuhanyzójában, és felöltözöm. Most, hogy száraz ruha van rajtam, testileg egy fokkal jobban érzem magam, de a szívem percről percre jobban fáj. Ahogy telik az idő, egyre jobban tudatosul bennem a rideg valóság. Mindössze két óra alatt elveszítettem két teljes évet az életemből. Ilyen sok időt áldoztam arra a két emberre, akik elméletileg a legközelebb álltak hozzám. Nem tudom, hozzám mentem volna-e Hunterhöz, és ő lett volna-e a leendő gyermekeim apja, de még a gondolat is fáj, hogy elméletben alkalmasnak találtam őt ezekre a szerepekre. Erre kisül, hogy pont az ellentéte annak, akinek hittem. Az, hogy ennyire félreismertem, talán még jobban bosszant, mint maga a megcsalás. Ha még a közvetlen környezetemet is ennyire rosszul ítélem meg, hogy bízhatnék innentől *bármiben* is? Gyűlölöm őket, amiért elvették tőlem a bizalom képességét. Mostantól mindig és mindenkivel szemben gyanakvó leszek.

Visszamegyek a nappaliba. Sötét van, csak a kanapé mellett álló lámpa világít. Lenézek a mobilomra, és meglepetten veszem észre, hogy még csak kilenc múlt. Amíg a fürdőben voltam, több üzenet is érkezett. Leülök, és átnézem őket.

Hunter: Légy szíves, hívj fel! Beszélünk kell.

Tori: Nem haragszom, amiért megütöttél. Kérlek, hívj fel!

Hunter: Aggódom érted. Hol vagy?

Ridge: Bocs, hogy nem szóltam már korábban. Jól vagy?

Hunter: Elviszem a táskádat, csak mondd meg, hol vagy.

A telefont a dohányzóasztalra dobom, és visszasüppedek a kanapé párnái közé. Gőzöm sincs, hogyan tovább. Az tuti, hogy egyikükkel sem beszélek többé, de mi lesz most így velem? Jelenleg nem engedhetek meg magamnak egy saját lakást. A diákhitel csak a jövő hónapban érkezik meg, és nincs annyi félretett pénzem, hogy a foglalóra és a közművek bekapcsoltatására is fussa belőle. Az egyetemi barátaim nagy része kollégista, tehát náluk sem csövezhetek. Gyakorlatilag két lehetőségem maradt: felhívom a szüleimét, vagy valami bizarr lakótársi viszonyba keveredek Torival és Hunterrel, hogy pénzt spóroljak.

Ma este viszont egyikkel sem akarok foglalkozni, csak hálás vagyok, hogy Ridge befogadott. Legalább szállodára nem kell kőkénem. Azt ugyan nem tudom, mihez kezdek holnap reggel, miután felébredtem, de addig még van jó tizenkét órám arra, hogy gyűlöljem az egész világot, és nyalogassam a sebeimet. Ennek pedig az a legjobb módja, ha iszom.

Alkohol kell. Most.

Kimegyek a konyhába, és kutatni kezdek a szekrényekben. Hallom, ahogy Ridge ajtaja kinyílik, és a vállam fölött hátrapillantva látom, hogy kijön a szobájából. A haja egyértelműen világosbarna.

Ezt neked, lóri! Kifakult pólóban és farmerben, mezítláb közelít felém, és kérdő tekintettel néz rám. Egy kicsit kínosan érint, hogy rajtakapott, ahogy kutakodom, ezért gyorsan hátat fordítok neki, mielőtt meglátná, mennyire elpirultam.

– Muszáj innom – szólok meg. – Van itt valami alkohol?

Lenéz a telefonjára, és pötyögni kezd. Most vagy nem tud két dologra egyszerre koncentrálni, vagy megsértődött, amiért olyan bunkó voltam vele.

– Bocs a viselkedésemért, de beláthatod, hogy egy ilyen nap után mindenki kikészült volna.

Becsúsztatja a mobilját a zsebébe, és a pult túloldaláról bámul rám. Nem válaszol a félszeg bocsánatkérésemre, csak áll ott összepréselt ajakkal és felhúzott szemöldökkel. Legszívesebben visszapofoznám azt a szemöldököt a helyére. Mi a franc baja van? Végül is csak bemutattam neki. Az még nem a világvége.

Elhúzom a szám, és becsukom a szekrényajtót, aztán visszamegyek a kanapéhoz. Elég nagy seggfej. Nem ismerem régóta, de eddig rendes tagnak tűnt, most viszont már lassan ott tartok, hogy inkább lennék a saját lakásomban Torival és Hunterrel, mint itt.

Felkapom a telefont abban a hitben, hogy Hunter üzent megint valamit, de Ridge-től jött üzenet.

Ridge: Ha nem nézel rám beszéd közben, jobb lesz, ha az SMS-eknél maradunk.

Többször is elolvasom a szöveget, de akárhányszor pörgetem át újra a fejemben, egyszerűen nem értem, hová akar kilyukadni. Egy pillanatra az is megfordul a fejemben, hogy ez az ügy egyre furcsább, és talán le kéne lépnem. Ránézek, ő meg vissza rám. Látja a zavart az arcomon, de még mindig nem ad magyarázatot. Ehelyett megint írni kezd. Amikor megérkezik az újabb üzenet, lepillantok a kijelzőre.

Ridge: Siket vagyok, Sydney.

Siket? O! Várjunk csak! *Siket?*

De hát hogyan... hiszen annyit beszélgettünk.

Most, hogy végiggondolom az elmúlt hetek történéseit, hirtelen rájövök, hogy egyszer sem hallottam beszélni. Hát ezért hitte azt Bridgette *rólam*, hogy siket vagyok!

Bámulom a telefont, és baromira szégyellem magam. Nem tudom, hogy kéne éreznem ezzel kapcsolatban. Tudom, hogy az átverés nem a legjobb szó erre, de akkor is ez jut eszembe. Ezennel ez is felkerült a „Hogyan szívassuk meg Sydney-t a születésnapján?” listára. Nemcsak azt hallgatta el előlem, hogy a pasim megcsal, de még azt is, hogy siket. Nem mintha ez utóbbit kötelessége lett volna közölni velem. Én csak... nem is tudom. Egy kicsit fáj, hogy nem avatott be.

Én: Miért nem mondtad, hogy siket vagy?

Ridge: Te miért nem mondtad, hogy hallasz?

Oldalra döntött fejjel olvasom az üzenetét, és most már az eddiginél is jobban szégyellem magam. Tökéletesen igaza van.

Remek. Legalább nem hallja majd, amikor este álomba sírom magam.

Én: Van itthon valami piád?

Ridge az SMS-t olvasva elheveti magát, és bólint. A mosogató feletti szekrényből elővesz egy üveg bútorápolót, aztán fog két poharat, és teletölti őket... egyszerűen?

– Te meg mi a fenét művelsz? – kérdezem.

Amikor nem fordul hátra, a homlokomra csapok. Hiszen nem hall! Időbe telik, mire ehhez hozzászokom. Odalépek mellé. Amikor leteszi az üveget a pultra, és felveszi a poharakat, én megragadom a flakont, és elolvasom rajta a feliratot. Felhúzott szemöldökkel nézek Ridge-re, aki nevetve felém nyújtja az egyik poharat. Beleszagol a sajátjába, és jelzi, hogy csináljam én is utána. Óvakodva az orromhoz emelem a folyadékot, és meglepetten érzem, hogy whiskyillata van. Koccint velem, és mindketten legurítjuk a felesünket. Még mindig émelygek a szörnyű íztől, amikor pötyögni kezd a telefonján.

Ridge: Az egyik lakótársunknak van egy kis gondja az alkohollal, ezért el kell rejtenünk előle.

Én: Mármint az a baja, hogy nem szereti?

Ridge: Inkább fizetni nem szeret érte, ezért simán bevedeli a másokét.

Bólintok. Leteszem a telefont, és töltök magunknak még egy kört. Az előző szertartást megismételve lehúzzuk a második adagot is. Vágok egy grimaszt, ahogy az égető érzés a torkomon át a mellkasomba árad, aztán megrázom a fejem, és kinyitom a szemem.

– Tudsz szájról olvasni? – kérdezem.

Ridge vállat von, és felveszi a konyhapultra készített jegyzetömböt.

Szája válogatja.

Végül is ez érthető.

– Az enyémről tudsz?

Bólint, és megint a toll után nyúl.

Többnyire igen. Elég jól megtanultam ráérezni, mit fognak mondani az emberek. A legtöbb infó a testnyelvből és az adott szituációból származik.

– Ezt hogy érted? – kérdezem, és felülök a pultra.

Még sohasem találkoztam olyanval, aki nem hall. Fogalmam sem volt róla, hogy ennyi kérdés felmerül bennem a siketséggel kapcsolatban. Persze az is lehet, hogy az alkohol beszél belőlem, vagy egyszerűen csak nem akarom, hogy visszamenjen a szobájába. Minden jobb, mint egyedül maradva Hunterre és Torira gondolni.

Ridge leteszi a jegyzetömböt, és felém tolja a telefonomat. Kihúzza a pult alól az egyik bárszéket, és leül mellém.

Ridge: Ha a boltban vagyok, és a pénztáros beszél hozzám, általában ki tudom következtetni, mit kérdez. Ugyanez van a pincémővel az étteremben. Az ilyen rutinhelyzetekben elég könnyen elboldogulok.

Én: Na és most? Ez nem rutinhelyzet. Gondolom, nem sok hajléktalan csaj tölti az éjszakát a kanapédon. Most honnan tudod, hogy én mit mondok?

Ridge: Nagyjából ugyanazokat kérdezed, amiket mindenki más, amikor rájönnek, hogy nem hallok. Ugyanez a párbeszéd, csak más-más emberekkel.

Ez a megjegyzés nem esik túl jól, mivel nem akarok olyannak tűnni, mint „mindenki más”. Nyilván őt is untatja, hogy folyton ugyanazokra a kérdésekre kell válaszolnia.

Én: Jó, akkor inkább nem akarok többet tudni róla. Váltunk témát!

Ridge felnéz rám, és elmosolyodik. Basszus! Nem tudom, hogy a whisky teszi, vagy a tény, hogy már két órája facér vagyok, de a mosolya határozottan elindít valami izgalomfélélet gyomortájékon.

Ridge: Beszélgessünk a zenéről!

Beleegyezően bólintok.

Ridge: Úgyis szóba akartam ezt hozni ma este. Tudod, mielőtt romba döntöttem az életedet, meg minden. Szeretném, ha szövegeket írnál az együttesemnek a már meglévő és az esetleges későbbi dalokhoz, ha van hozzá kedved.

Habozok egy darabig, mielőtt válaszolnék. Első reakcióként a bandájáról kérdezősködnék, mert baromira szeretném őt a színpadon látni. Másodszor arra lennék kíváncsi, hogy az ördögbe tud gitározni, ha nem hall, de nem, még mindig nem szeretnék „mindenki más” lenni. A harmadik gondolatom egy egyértelmű *nem* az ajánlatra, mert a dalszövegírás nagy terhet ró az emberre, és most, hogy az életem ilyen mélyrepülésbe kezdett, semmi szükségem extra feszültségre.

Megrázom a fejem.

– Nem. Azt hiszem, nem lenne jó ötlet.

Ridge: Fizetnének érte.

Erre már felkapom a fejem. Hirtelen egy új lehetőség csillan fel előttem.

Én: Milyen fizetségről beszélünk? Még mindig lökött ötletnek tartom, hogy pont tőlem kérsz segítséget, de éppen egy elég ínséges pillanatban találtál. Mivel hajléktalan vagyok, nem jönne rosszul a pénz.

Ridge: Miért mondogatod folyton, hogy hajléktalan vagy? Nincs hová menned?

Én: Hát, a szüleimnél meghúzhatnám magam, de akkor az utolsó évben sulit kéne váltanom, és visszacsúsznék két szemesztert. Maradhatnék a régi lakásomban is, de nincs túl nagy kedvem azt hallgatni, ahogy a volt pasim éjszakánként a lakótársamat keféli.

Ridge: Szókimondó vagy.

Én: Igen, azt hiszem, ebben van némi igazság.

Ridge: Itt nyugodtan maradhatsz. Úgyis éppen egy negyedik lakótársat keresünk. Ha segítesz nekünk a dalokkal, ingyen lakhatsz nálunk, amíg újra talpra nem állsz.

Kétszer is elolvasom az SMS-t, jó lassan, aztán megrázom a fejem.

Ridge: Csak amíg találsz magadnak egy saját helyet.

Én: Nem. Nem is ismerlek. Mellesleg a didibáros csajod már így is eléggé rühell.

Ridge elheveti magát.

Ridge: Bridgette nem a csajom. Egyébként meg alig van itthon, szóval miatta nem kell aggódnod.

Én: Akkor is nagyon fura lenne.

Ridge: Milyen más lehetőséged van? Láttam, hogy még taxira sem volt pénzed. Gyakorlatilag a kegyeimre vagy bízva.

Én: Van pénzem taxira, csak a Lakásomban hagytam a táskámat, és nem akartam visszamenni érte. Ezért nem tudtam kifizetni a sofőrt.

Ridge összevonja a szemöldökét.

Ridge: Ha akarod, átmegyek veled a táskáért.

– Tényleg? – nézek rá.

Rám mosolyog, és elindul az ajtó felé.

Követem.

Ridge

MÉG MINDIG ESIK ODAKINT. Mivel tudom, hogy csak nemrég vett fel száraz ruhát, a lépcsőház földszintjére érve előveszem a telefont, és üzenetet küldök neki.

Én: Várj itt, hogy ne legyél megint csuromvizes. Majd én elintézem.

Megrázza a fejét, és a szemembe néz.

– Nem. Veled megyek.

Tetszik, hogy nem úgy reagált a siketségemre, mint a legtöbb ember. Mások általában zavarba jönnek, és nem tudják, hogyan kommunikáljanak velem. Páran ilyenkor felemelik a hangjukat, és lassabban beszélnek, mint mondjuk Bridgette. Nyilván azt hiszik, hogy az üvöltözéstől varázsütésre megjavul a fülem. Nehéz visszafojtanom a nevetést, amikor úgy kezelnek, mint egy retardáltat. Persze tudom, hogy nem sértésnek szánják, hanem szimplán csak tudatlanok, ezért nem is húzom fel magam rajta. Már úgy hozzászoktam, hogy szinte észre sem veszem.

Sydney reakciója viszont meglepett... mert nem volt. Amint megtudta, mi van, csak felült a konyhapultra, és zavartalanul folytatta velem a beszélgetést. Csak annyi változott, hogy szavakról SMS-ek-re váltott. Az sem mellékes, hogy gyorsan gépel.

Keresztülrohanunk az udvaron, át az ő lépcsőházukba. Elkezdek mászni felfelé, de egy idő után azt veszem észre, hogy ő sóbálvánnyá meredve áll a lépcső alján. A szemében nyugtalanság tükröződik. Hirtelen előnt a büntudat, amiért eddig fel sem fogtam, mennyire nehéz lehet most neki. Nyilván jóval nagyobb a fájdalma, mint amit kifelé mutat. Szörnyű lehet rájönni, hogy a pasid és a legjobb barátnőd hátba támadtak, és ez az élmény még egészen friss. Lemegyek, biztatóan mosolyogva kézen fogom, és finoman húzni kezdem. Mélyet sóhajt, és elindul velem felfelé. Mielőtt az ajtóhoz érünk, megböki a vállamat. Hátrafordulok.

– Nem baj, ha én itt várok? – kérdezi. – Nem akarok találkozni velük.

Bólintok. Megkönnyebbülés, hogy ilyen könnyen olvasok a szájáról.

– De hol érted e kövül a hárfámat? – Legalábbis azt *hiszem*, hogy ezt mondta. Felnevetek, mert szinte biztos vagyok benne, hogy félreértettem.

Amikor látja a zavart az arcomon, megismétli a mondatot, de még mindig nem értem. Felemelem a mobilomat, jelezve, hogy inkább üzenjen.

Sydney: De hogy kéred el tőlük a táskámat?

Hát igen. Nekem nem egészen ez jött le.

Én: Megszerzem a táskádat, Sydney. Várj meg itt!

Bólint. Az ajtóhoz lépek és bekopogok, miközben a másik kezemmel a telefonomba írok. Eltelik egy perc, de senki nem jön ki, ezért most erősebben ütöm az öklömet a fához, hátha elsőre nem hallották. A kilincs megmozdul. Sydney lakótársa az. Egy darabig kíváncsian méreget, aztán maga mögé pillant. Az ajtó szélesebbre tárul, és megjelenik Hunter, aki gyanakodva néz rám. Mond valami olyasmit, hogy „Segíthetek?“, mire elé tartom a mobilom kijelzőjét, amin az áll, hogy Sydney táskájáért jöttem. Hunter elolvassa a szöveget, majd megrázza a fejét.

– Ki a fene vagy te? – kérdezi.

Szemmel láthatólag dühíti, hogy Sydney nevében jöttem ide. A lány eltűnik, Hunter pedig még szélesebbre tárja az ajtót, és a mellkasán összefont karral rám mered. A fülemre mutatok, és megrázom a fejem, jelezve, hogy nem hallom, amit mond. Hunter egy pillanatra lemerevedik, majd hátravetett fejjel röhögni kezd, és bemegy a lakásba. Sydney-re sandítok, aki falféher arccal, idegesen toporog a lépcső tetején, és engem néz. Rákacsintok, hogy tudja, minden rendben. Hunter közben visszajön. Egy papírlapot nyom az ajtóhoz, és ír rá valamit, aztán az orrom elé tartja.

Keféled Sydney-t?

Jesszusom, mekkora egy seggfej! A papírra és a tollra mutatok, mire átadja őket. Leírom a válaszomat, és visszaadom a lapot. Ahogy olvassa, az arcvonásai megkeményednek. Összegyűri a papírt, a padlóra dobja, és mielőtt még észbe kaphatnék, az ökle már az arcomhoz közelít. Erre számítanom kellett volna.

A lány újra megjelenik, és látom, hogy sikítozik, bár nem tudom, mit és kinek. Hátralépek egyet, mire Sydney elém vágva beviharzik a lakásba. Nézem, ahogy végigrohan az előszobán, majd eltűnik az egyik szobában,

ahonnan már a táskájával együtt jön ki. A lány elé áll, a vállára teszi a kezét, de Sydney lerázza magáról, és behúz neki egyet. Kifelé menet Hunter próbálja elállni Sydney útját, ezért megveregetem a vállát, és amikor hátrafordul, úgy orrba vágom, hogy megtántorodik. Sydney elkerekedett szemmel néz rám. Kézen fogom, és kivezetem a lakásból, le a lépcsőn.

Az eső szerencsére időközben elállt, ezért szárazon jutunk át az udvar túloldalára. Néha hátranézek, nem követnek-e. A lakásom elé érve kinyitom az ajtót, és előreengedem. Amikor én is bejutok, a térdemre támaszkodva előregörnyedek, és próbálok levegőhöz jutni.

Micsoda egy tapló! Nem tudom, Sydney mit látott benne, de a tény, hogy egy ilyen bunkóval járt, kissé megingatja a belé vetett bizalmamat.

Felé sandítok abban a hitben, hogy egy síró lányt látok majd, de a legnagyobb meglepetésemre nevet. A földön ülve, zihálva kapkodja a levegőt, és hisztérikusan nevet. Erre már én is kénytelen vagyok elvigyorodni. Na és az milyen már, hogy gondolkodás nélkül bemosott annak a csajnak? Meg kell adni, jóval tökösebb, mint gondoltam.

Felnéz rám, mély lélegzetet vesz, és a táskáját a magasba emelve a *köszönöm* szót formálja a szájával. Feláll, kisöpri nedves haját az arcából, és bemegy a konyhába. Kihúz néhány fiókot, míg végül az egyikből kivesz egy konyharuhát. Benedvesíti a csap alatt, és int, hogy menjek oda hozzá.

Odalépek, a pultnak dőlök, ő pedig az államnál fogva balra fordítja a fejemet. Amikor a kendőt a számra nyomja, összerezzenek. Amíg hozzá nem ért, észre sem vettem, mennyire fáj. Ahogy visszahúzza a törlőt, vér virít rajta. Kiöblíti, és újra a számhoz teszi. Az ő keze is vörös, és közelebből megnézve látom, hogy kezd bedagadni. Elveszem tőle a konyharuhát, áttörölöm vele az arcomat, majd az egyik szekrényből kiveszek egy zárható műanyag zacskót, és a frigónál megtöltöm jéggel. A kezére nyomom a tasakot, és mutatom neki, hogy tartsa rajta. Visszadőlök a pultra, és előveszem a telefonomat.

Én: Rendesen behúztál a csajnak. Kezd bedagadni a kezed.

Egy kézzel írja a választ, mert a másikat a pulton jegeli.

Sydney: Talán azért ilyen, mert ma már nem először kapott vele. Vagy talán azért, mert nem te vagy az első, aki ma kiütötte Huntert.

Én: Azta! Le vagyok nyűgözve. Vagy inkább félnem kellene? Neked három monokli a napi átlagod?

Sydney: Inkább az eddigi életem átlaga.

Nevetek. Sydney vállat von, leteszi a mobilt, és a jégtaşakot a kezéről a számra teszi.

– Bedagadt a szád – mondja.

Erősen belemarkolok magam mögött a pult szélébe. Kezd kellemetlenné válni, mennyire természetesen mozog a közelemben. Hirtelen eszembe jut Maggie, és hogy vajon mit szólna ehhez a jelenethez, ha most belépne az ajtón. Figyelemelterelésre van szükségem.

Én: Kérsz szülinapi tortát?

Mosolyogva bólint.

Én: Mivel alkeszt csináltál belőlem, ma már nem kéne vezetnem, de ha van kedved sétálni egyet, a Park's Dinerben brutál jó sütitet adnak, és alig egy mérföldre van innen. Szerintem az esőtől már nem kell tartanunk.

– Jó, csak átöltözöm – feleli a ruháira mutatva.

Kivesz pár cuccot a bőröndből, és beveszi magát a fürdőbe, én pedig visszacsavarom a tisztítószerek üveg kupakját, és visszateszem a rejtékhelyére.

Sydney

EVÉS KÖZBEN NEM SOKAT BESZÉLGETÜNK. Csak ülünk egymás mellett a bokszban, hátunkat a falnak vetve, és a lábunkat a szemközti ülésen pihentetjük. Miközben szótlanul szemléljük az éttermi tömeget, végig az jár a fejemben, vajon milyen lehet, ha az ember semmit sem hall abból, ami körülötte zajlik. Végül felülkerekedik bennem a kíváncsiság, és kinyögöm, ami már régóta böki a csőrömet.

Én: Milyen siketnek lenni? Nem érzed úgy, mintha lenne egy titkod, amiről senki más nem tud? Mintha előnyben lennél a többiekkel szemben, mert a hallás hiánya miatt minden más érzékszerved felerősödött, és ezért emberfeletti képességeid vannak, amiket ránézésre észre sem lehet venni?

Olvasás közben majdnem kiköpi az üdítőjét. Felnevet, és ekkor jövők rá, hogy a nevetés az egyetlen hang, amit tőle hallottam. Tudom, hogy a siketek egy része tud beszélni, de ő egy árva szót sem szólt egész este. Még a pincérnőhöz sem. Vagy rámutat az étlapon arra, amit kér, vagy leírja.

Ridge: Őszintén szólva ez még sohasem fordult meg a fejemben, de tetszik az észjárásod. Én tulajdonképpen egyáltalán nem gondolok a siketségemre. Nekem ez a normális. Mivel csak ezt az állapotot ismerem, nincs összehasonlítási alapom.

Én: Bocs. Megint úgy beszélek, mint a többiek, igaz? Gondolom, amikor arra kérek, hogy hasonlítsd össze a siketséget a nem siketiséggel, az olyan, mintha te azt kérdeznéd tőlem, milyen lánynak lenni a fiúkhoz képest.

Ridge: Ne mentegetőzz! Örülök, hogy ennyire érdekel ez a téma, és kérdezni is mersz róla. A legtöbben inkább zavarba jönnek, és

onnantól fogva nem szólnak hozzám. Elég nehéz így barátokat szerezni, de ennek megvan a jó oldala is. Azok, akik végül közel kerülnek hozzám, igazi barátokká válnak. Így viszonylag könnyen kiszűrhetem a felszínes seggfejeket.

Én: Jó tudni, hogy engem nem tartasz felszínes seggfejnek.

Ridge: Bárcsak az exedről is ugyanezt mondhatnám!

Felsőhajtok. Ridge-nek igaza van, de baromira fáj, hogy ennyire nem láttam át Hunter szemétségein. Leteszem a telefont, és megeszem a maradék sütitet.

– Köszönöm! – szólok meg, miután végeztem.

Mielőtt felajánlotta volna a tortát, már szinte el is felejtettem, hogy szülinapom van. Vállat von, mintha semmiség lenne, pedig *egyáltalán* nem az. El sem hiszem, hogy egy ilyen nap után még nem omlottam össze, és ezt egyedül neki köszönhetem. Ha ő nem segít, ki tudja, hol kötöttem volna ki, és milyen érzelmi állapotban lennék.

Belekortyol az üdítőjébe, és felegyenesedik az ülésen. Fejével az ajtó felé biccent, én pedig bólintok, hogy részemről mehetünk. Az alkohol már elvesztette a hatását, és ahogy az étteremből kilépünk a sötét utcára, megint kezd eluralkodni rajtam az önsajnálát. Gondolom, látszik rajtam, mert Ridge átkarolja és finoman megszorongatja a vállamat, aztán előveszi a mobilját

Ridge: Ha ez vigasztal, tökre nem érdemelt meg téged.

Én: Tudom. De szar érzés, hogy azt hittem, megérdemel. Őszintén szólva Tori árulása jobban fáj, mint az, hogy Hunter megcsalt. Hunterre inkább csak dühös vagyok.

Ridge: Megértelek. Nem is ismerem a srácot, de én is totál kiakadtam rá. El se tudom képzelni, hogy érezheted most magad. Meglep, hogy még nem álltál elő valami ördögi bosszútervvel.

Én: Nem vagyok ilyen agyafúrt. Pedig jó lenne, mert most tényleg csak a bosszún jár az eszem.

Ridge megáll és felém fordul. Felhúzza a szemöldökét, és az arcán csibészes vigyor jelenik meg. Elnevetem magam, mert már látom, hogy valami disznóság jár a fejében.

– Jól van – bólintok anélkül, hogy egyáltalán tudnám, mibe egyezem bele. – Csak börtönbe ne kerüljek miatta.

Ridge: Az exed be szokta záni a kocsiajtót?

* * *

– Hal? – ráncolom undorral az orrom.

Beugrunk a házunk melletti hipermarketbe, ahol Ridge kiválaszt egy hatalmas, nyálkás halat szálkástul, pikkelyestül. Gondolom, ez is a terv része, de persze az sincs kizárva, hogy meg akarja enni.

Ridge: Kell még szigetelőszalag.

Követem a barkácsosztályra, ahol levesz a polcról egy tekercs vastag, strapabíró szigszalagot.

Friss hal és szigszalag. Még mindig nem tudom, mire megy ki a játék, de máris tetszik.

A házunkhoz érve meglátom Hunter kocsiját. Felszaladok a pótkulcsért, ami a táskámban lapul. Mire leérek, Ridge már körbetekerte a halat a ragasztóval. Odaadom neki a slusszkulcsot.

Én: Pontosan mit is csinálunk azzal a hallal?

Ridge: Csak figyel és tanulj, Sydney!

Hunter autójához érve Ridge kinyitja az anyósülés felőli ajtót. Miután letépett velem egy halom szigszalagcsíkot, benyúl az ülés alá. Árgus szemmel figyelem minden mozdulatát, hátha a jövőben újra bosszút kéne állnom valakin. Ridge az ülés aljához ragasztja a halat, és a kezébe adogatott csíkokkal megerősíti a rögzítést. Alig bírom visszafojtani a nevetést. Amikor a hal már biztonságban pihen a helyén, Ridge kihátrál a kocsiból, becsukja az ajtót, és ártatlan képpel körülnéz. Én a kezemet a számra tapasztva próbálom visszafogni magam, de ő profi módon kezeli a helyzetet. Feltűnés nélkül elindulunk a lakás felé, de a lépcsőházba érve már kirobban belőlünk a röhögés.

Ridge: Az autó 24 órán belül úgy fog bűzleni, mint a pöcegödör, és sosem jön rá, honnan jön a szag.

Én: Ez durva. Ha nem ismernélek jobban, azt hinném, nem először csinálod.

Nevetve lépünk be az ajtón. Lerúgjuk a cipőnket, és Ridge a konyhapultra dobja a maradék szigetelőszalagot. Én bemegyek pisilni, és amikor végzek, nem felejttem el kinyitni a hálósobájába nyíló ajtót. A nappaliban a kanapé melletti állólámpa fényétől eltekintve teljes sötétség fogad. Lefekszem, és még egyszer ránézek a mobilomra, mielőtt lenémítanám.

Ridge: Jó éjszakát! Sajnálom, hogy ilyen vacakul sült el a születnapod.

ÉN: Hála neked sokkal jobb lett, mint amilyennek indult.

A telefont a párnám alá csúsztatom, és betakarózom. Behunyom a szemem, és ahogy a csend rám telepszik, hamar leolvad a mosoly az arcomról. Érzem, hogy gyülekeznek a könnyek, ezért a fejemre húzom a paplant, és felkészülök az előttem álló többórányi szomorkodásra. Jó volt Ridge-dzsel lógni, de most már nincs, ami elvonja a figyelmemet életem legrosszabb napjáról. Nem értem, Tori hogy tehetett velem illet. Már majdnem három éve a legjobb barátnők voltunk. Mindent elmondtam neki. Száz százalékgig megbíztam benne. Olyasmikről is tudott, amikbe Huntert a világ minden kincséért sem avattam volna be. Miért áldozta fel a barátságunkat a szexért?

Még soha semmi nem fájt ennyire. A szemem elé húzom a takarót, és kitör belőlem a sírás.

Boldog születnapot, Sydney!

* * *

A párnával a fejemem ébredek, de még így is tisztán hallok a cipőtalp alatt csikorgó kavicsok hangját. Miért járkál valaki odakint ilyen zajosan? És én miért hallok?

Várjunk csak! Hol vagyok? A tegnap tényleg megtörtént?

Vonakodva kinyitom a szemem, de a nap olyan durván süt, hogy inkább visszabújok a párna mögé, és adok magamnak még egy percet. A hang egyre erősödik, ezért az egyik szememet résnyire nyitva kikukucskálok. Az első, amit meglátok, egy idegen konyha. Ja, persze! Ridge kanapéján fekszem, és huszonnégy évesnek lenni totál gáz. Elveszem a párnát az arcom elől, és nagyot mordulva újra behunyom a szemem.

– Ki vagy te, és miért fekszel a kanapémon?

Összerezzenek, és a szemem kipattan a tőlem alig pár centire felharsanó, mély hang hallatán. Egy kíváncsi szempár mered rám. Hátrahúzom a fejem, hogy növeljem köztünk a távolságot, és teljes képet kapjak a betolakodóról.

Egy srác az. Egy srác, akit még sohasem láttam. A földön ül, közvetlenül a kanapé mellett, kezében egy tálkával. Belemeríti a kanalat a tálkába, a szájához viszi, és újrakezdődik a hangos ropogás. Gyanítom, hogy nem kavicsot eszik.

– Te vagy az új lakótárs? – kérdezi teli szájjal.

Megrázom a fejem.

– Nem. Én Ridge egyik barátja vagyok – motyogom.

A srác oldalra dönti a fejét, és gyanakodva méreget.

– Ridge-nek csak egy barátja van, és az én vagyok – mondja, és egy újabb kanál gabonapelyhet lapátol a szájába.

Még mindig nem mászott ki a személyes teremből, ezért a tenyeremre támaszkodva feltolom magam, hogy egy kis távolsághoz jussak.

– Féltekeny vagy? – cukkolom.

A srác továbbra is meredten bámul.

– Mi a vezetékneve?

– Kie?

– A jóbarátodé, Ridge-é – pimaszkodik.

Elhúzom a szám, és fejemet a kanapé támlájának vetem. Nem tudom, ki ez a kölyök, de semmi kedvem versenyezni vele azon, ki mennyire barátja Ridge-nek.

– Gözöm sincs Ridge vezetéknevéről. A középső nevét sem tudom. Csak annyit tudok róla, hogy brutál jobbegyenest tud bevinni. És csak azért alszom a kanapétokon, mert a pasim, akivel már két éve jártam, úgy döntött, hogy jó poén lenne kefélni a lakótársamat, és ezt nem volt kedvem végigasszisztálni.

A srác bólint, aztán nagyot nyel.

– A vezetékneve Lawson. Középső neve nincs.

És ha ez a reggel még nem lenne elég gáz, az előszoba felől felbukkan Bridgette, és becsörtet a konyhába. A földön gubbasztó srác magához vesz egy újabb falat gabonapelyhet, és Bridgette-re néz, amivel végre megtöri a köztünk lévő, egyre kényelmetlenebbé váló szem-kontaktust.

– Jó reggelt, Bridgette – köszön rá a lányra fura, kissé gunyoros hangon. – Jól aludtál?

Bridgette épp csak egy futó pillantást vet rá, és fintorog egyet.

– Kapd be, Warren! – csattan fel.

Warren csibészes vigyorral az arcán visszafordul felém.

– Ő Bridgette – suttogja. – Nappal úgy tesz, mintha rühellne, de éjszaka egyszerűen *imád*.

Felnevetek, mert nehezen tudom elképzelni, hogy Bridgette képes bárki iránt gyengéd érzelmekkel viseltetni.

– Baszki! – szisszen fel Bridgette a pultba kapaszkodva, hogy el ne essen. – A rohadt életbe!

Belerúg az egyik bőröndömbbe, ami még mindig a földön hever.

– Mondd meg a kis barátnődnek, hogy ha itt akar maradni, hordja be a vackait a szobájába.

Warren olyan képpel néz rám, mintha már látná a korai haláloamat, majd Bridgette-hez fordul.

– Nem vagyok a csicskád. Mondd meg neki te!

Bridgette a bőröndre mutat, amiben az imént elbotlott. –VIDD... KI... A... VACKAIDAT... A... KONYHÁBÓL! – kiabál, és visszamasírozik a szobájába.

Warren lassan felém fordítja a fejét, és elneveti magát.

– Miért gondolja, hogy süket vagy?

– Passz – vonok vállat. – Tegnap este valamiért a fejébe vette, hogy nem hallom, és azóta még nem világosítottam fel.

Warren egyre hangosabban röhög.

– Ez király! – lelkendezik. – Van házillatod?

Megrázom a fejem.

– Pornóellenes vagy?

Nem tudom, hogy csöppentem egy kvízzjáték kellős közepébe, de azért felelek neki.

* * *

– Maga a pornó nem zavar, de nem szerepelnék benne.

Bólint, és egy leheletnyit hosszasan emésztgeti a válaszat.

– Vannak idegesítő barátaid?

Megrázom a fejem.

– A legjobb barátnőm egy kétszínű ribanc, ezért már nem állok szóba vele.

– Hogy állsz a zuhanyozással?

Elnevetem magam.

– Napi egyszer tusolok, de nagy ritkán teljesen kihagyom. Negyedóránál sosem vagyok bent tovább.

– Főzöl?

– Csak ha megéhezem.

– Takarítás magad után?

– Nálad valószínűleg tisztább vagyok – felelem.

A beszélgetésünk kezdete óta már vagy háromszor törölte a száját a pólójába.

– Szoktál diszkózenét hallgatni?

– Inkább ennék szögesdrótot.

– Hát jó. Nem bánom, itt maradhatsz.

Felhúzom a lábam, és törökülésbe helyezkedem.

– Nem is tudtam, hogy ez egy interjú.

A bőröndjeimre sandít, aztán vissza rám.

– Látszik, hogy kell neked egy hely, nekünk pedig van egy üres szobánk. Ha nem költözől be, Bridgette a nyakunkra hozza a nővérét, arra meg aztán végképp semmi szükségünk Ridge-dzsel.

– Nem maradhatok itt.

– Miért nem? Úgyis egész nap lakás után kajtatnál. Mi a baj ezzel? Még csak nem is kellett messzire menned érte.

Ha őszinte akarnék lenni, bevallanám, hogy Ridge a probléma. Nagyon rendes velem, de a közelsége némi aggodalommal tölt el. Alig huszonnégy órája vagyok facér, de ahelyett, hogy egész éjjel Toriról és Hunterről rémálmodtam volna, kissé zavarba ejtő képsorok jelentek meg előttem az igencsak szolgálatkész Ridge-ről. Warrennek viszont nem beszélhetek erről. Egyrészt, mert ezzel újabb kérdéslavinát indítanék el, másrészt, mert Ridge épp most lépett be a nappaliba, és minket néz.

Warren rám kacsint, majd feláll, és a tálkáját a mosogatóhoz viszi

– Találkoztál már az új lakótársunkkal? – fordul Ridge felé.

Ridge jelel neki valamit. Warren megrázza a fejét, és visszajelel.

Én a kanapéről figyelem a néma párbeszédet, és magamban ámulattal konstatom, hogy Warren ilyen jól ismeri a jelnyelvet. Kíváncsi vagyok, vajon Ridge miatt tanulta-e meg. Lehet, hogy testvérek? Warren nevet, Ridge pedig még egy hosszú pillantást vet rám, mielőtt visszamegy a szobájába.

– Mit mondott? – kérdezem Warrent.

Hirtelen felmerül bennem, hogy Ridge talán már nem is akarja, hogy itt maradjak. Warren vállat von, és ő is megindul a saját szobája felé.

– Pontosan azt, amit gondoltam – feleli, majd bemegy a hálóba, ahonnan sapkával a fején, kezében egy kulcsomóval jön ki. – Azt, hogy ti ketten már megegyeztetek.

A bejárati ajtó előtt belebújik a cipőjébe.

– Most megyek dolgozni. Az ott a te szobád, ha be akarnál pakolni. Brennan cuccait csak szórd be a sarokba!

Kilép a lépcsőházba, de egyszer csak visszafordul.

– Ó! Hogy is hívnak?

– Sydney.

– Hát akkor, Sydney... isten hozott a világ legfurább lakóközösségében – mondja, és becsukja maga mögött az ajtót.

Nem vagyok biztos a döntésemben, de mi más választásom van? Kiveszem a telefont a párnám alól. Elkezdek SMS-t írni Ridge-nek, mert nem emlékszem, hogy tegnap este bármiben is megegyeztünk volna a beköltözéssel kapcsolatban. Még be sem fejezem az írást, amikor üzenet érkezik tőle.

Ridge: Neked ez így rendben van?

Én: És neked?

Ridge: Én kérdeztem először.

Én: Azt hiszem, igen. De csak ha neked is.

Ridge: Akkor úgy tűnik, hogy lakótársak lettünk.

Én: Ha így áll a dolog, kérhetnék tőled egy szívességet?

Ridge: Miről van szó?

Én: Ha újra jární kezdenék valakivel, ne legyél olyan, mint Tori, és ne feküdj le a pasimmal, rendben?

Ridge: Nem ígérhetek semmit.

Pár másodperc múlva kijön a nappaliba, felkapja a bőröndjeimet, és beviszi őket az egyik hálóba. Int a fejével, hogy kövessem. Odabent leteszi a pakkomat az ágyra, és újra előveszi a mobilját.

Ridge: Brennannek még mindig rengeteg cucca van itt. Majd bedobozolom, és a sarokba teszem őket, amíg el nem jön értük. Emellett az ágyat sem ártana áthúznod.

Olyan gyanakvó tekintettel méregeti a kissé viseltes ágyneműt, hogy elnevetem magam. A fürdőre mutat.

Ridge: Osztozunk a fürdőszobán. Ha bent vagy, zárd be az előszoba és a hálók felé vezető ajtót. Én érthető módon nem hallom, ha zuhanyozol, ezért jobb, ha bezárkózol, hacsak nem akarsz, hogy rád törjek.

Bemegy a fürdőbe, az ajtón kívülre nyúlva felkattint egy kapcsolót, amitől bent villogni kezd a lámpa, aztán visszafordul a telefonjához.

Ridge: Azért tettem fel ezt a kapcsolót, hogy kintről jelezni tudjak neked. A kopogást nem hallom, de ha be akarsz jönni a fürdőbe, kapcsolod be a fényeket, és én tudni fogom.

Az egész lakás ilyenekkel van felszerelve. A hálóm ajtajánál is van egy, ha szükséged lenne rám. De általában a mobilom is nálam van, úgyhogy üzenhetsz is.

Ad nekem tiszta lepedőt, és miközben én áthúzem az ágyneműt, ő kipakolja a komódot.

– Kell vennem bútorokat? – kérdezem.

Ridge megrázza a fejét.

Ridge: Brennan mindent itt hagy. Megtarthatod, ami kell.

Bólintok, és szemügyre veszem a szobát, ami mostantól az új otthonom lesz. Ridge-re mosolygok, jelezve, hogy hálás vagyok a segítségéért.

– Köszönöm!

Visszamosolyog.

Ridge: Most egy darabig a szobámban leszek, ha kellenék.

Délután bevásárolni megyek. Ha gondolod, gyere velem, hogy megvehesd, ami még kell.

Szalutálva kihátrál. Én az ágy szélére ülve visszaszalutállok. Amikor becsukódik mögöttem az ajtó, hanyatt dőlök, és megkönnyebbülten felsóhajtok. Most, hogy van hol laknom, már csak melót kell szereznem. És

talán egy kocsit, mert eddig leginkább Toriét használtam. Aztán talán felhívom a szüleimet, hogy elköltöztem. Vagy inkább mégsem. Inkább várok még néhány hetet, hogy lássam, hogy sül el a dolog.

Ridge: Ja, egyébként azt nem én írtam a homlokodra.

Mi van?

A szekrényhez rohanok, és megnézem magam a tükörben, ma először. A homlokomon ez áll fekete tintával: *Valaki a homlokodra írt.*

Ridge

Én: Jó reggelt! Hogy állsz a szakdolgozattal?

Maggie: Szépítem a dolgot, vagy az igazat akarod hallani? Mert azzal beindítod a rinyamalmot.

Én: Jöhet a rinya.

Maggie: Kikészültem, Ridge. Gyűlölöm az egészet. Mindennap több órát dolgozom rajta, és most már odáig jutottam, hogy legszívesebben szétverném a számítógépet egy baseballütővel, mint a srác a Hivatali patkányokban. Ha ez a dolgozat egy gyerek lenne, gondolkodás nélkül örökbe adnám, és többet felé se néznék. Ha egy cuki, szőrös kiskutya lenne, kitenném egy zsúfolt kereszteződésnél, és elhajtanék. **Én:** Aztán fél perc múlva visszamennél érte, és egész este játszanál vele.

Maggie: Ez most komoly, Ridge. Kezdem elveszíteni az eszem.

Én: Már elmondtam, mit gondolok erről.

Maggie: Igen, már elmondtad, úgyhogy inkább hanyagoljuk a témát.

Én: Te akartad ezt, pedig semmi szükséged az extra stresszre.

Maggie: Fejezd be!

Én: Nem tudom, Maggie. Ismered a véleményemet, és nem fogom magamban tartani, amikor mindketten tudjuk, hogy igazam van.

Maggie: Pontosan ezért nem akartam panaszkodni neked. Mindig ugyanoda lyukadunk ki. Légyszi, hagyd abba!

Én: Jól van.

Én: Ne haragudj!

Én: Most jön az, amikor visszaírsz, hogy: „Semmi baj, Ridge. Szeretlek.”

Én: Hahó!

Én: Ne csináld ezt, Maggie!

Maggie: Jesszusom, csak pisilni mentem. Nem haragszom rád, csak nem akarok tovább beszélni erről. Te hogy vagy?

Én: Huhhh, akkor megnyugodtam. Jól. Van egy új lakótársunk.

Maggie: Azt hittem, csak jövő hónapban költözik be.

Én: Nem Bridgette nővére az, hanem Sydney. A lány, akiről pár napja beszéltem. Miután elmondtam neki, hogy a pasija megcsalja, hirtelen

nem volt hová mennie. Warrennel hagyjuk, hogy itt csövezzen, amíg talál magának valamit. Szerintem jól kijönnétek.

Maggie: Ezek szerint hitt neked.

Én: Igen. Először berágott, amiért nem szóltam neki korábban, de mostanra már lenyugodott egy kicsit. Pénteken mikor érkezel?

Maggie: Még nem tudom. Mondanám, hogy a szakdolgozattól függ, de ezt a témát többet nem említem előtted. Egyszer csak majd odaérek.

Én: Hát, akkor egyszer csak majd találkozunk. Szeretlek.

Szólj, ha elindultál!

Maggie: Én is szeretlek. És tudom, hogy csak aggódsz értem.

Nem várom, hogy egyetérts a döntéseimmel, de szeretném, ha elfogadnád őket.

Én: Elfogadom, kicsim. Komolyan. Szeretlek.

Maggie: Én is szeretlek.

Fejemet erőteljesen az ágy támlának vetem, és frusztráltan dörzsölgetem az arcomat. Persze, megértem a döntését, de attól még egyáltalán nem örülök neki. Olyan elképesztően elszánt, hogy ezzel az erővel a falnak is beszélhetnék.

Felállok, a zsebembe csúsztatom a mobilt, és a szobám ajtajához lépek. Amikor kinyitom, olyan illattal találok szemben magam, amit talán csak angyalok éreznek a mennyben. Szalonna. Warren vigyorogva néz fel rám az étkezőasztaltól, és a kajával megrakott tányérjára mutat.

– Ezt a csajjt megtartjuk – jeleli. – Mondjuk a tojás elég gáz. Csak azért eszem meg, mert ha beszólok, többet talán nem főz nekünk. Viszont minden más isteni.

Úgy jelel, hogy közben nem mondja ki hangosan a szavakat, pedig a többiekre való tekintettel általában úgy szokott velem kommunikálni. Amikor csak némán mutogat, akkor nem akarja, hogy rajtam kívül más is értse a mondandóját. Most nyilván Sydney előtt sumákol, aki a konyhában van.

– Még azt is megkérdezte, hogyan isszuk a kávé – folytatja Warren.

A konyha felé pillantok. Sydney rám mosolyog, én pedig viszonzom. Finoman szólva meglep, hogy ilyen jó hangulatban van ma. Amióta pár nappal ezelőtt együtt voltunk vásárolni, szinte ki sem dugta az orrát a szobájából. Tegnap Warren benézett hozzá, hogy kér-e vacsorát, de Sydney az ágyon zokogott, ezért inkább csendben otthagya. Én is

bementem volna, de igazából nem sokat tehetek érte. Időbe telik, mire az ember túleszi magát az ilyesmin. Már annak is örülök, hogy végre kikelt az ágyból.

– Most ne nézz oda, Ridge, de láttad, mi van rajta? Láttad azt a rucit?

Warren az öklébe harap, és olyan képet vág, mintha Sydney pusztá látványa fizikai fájdalmat okozna neki. Megrázom a fejem, és leülök vele szemben.

– Majd később megnézem.

Vigyorog.

– Tökre örülök, hogy a pasija megcsalta. Különben csak maradék fogrémes kekszethetné reggelire.

– Legalább nem kéne fogat mosnod – nevetek.

– Ez volt életünk legjobb döntése – lelkendezik. – Később talán rádumálhatjuk, hogy ebben a göncben porszívózzon, amíg mi a kanapén ülve csorgatjuk a nyálunkat.

Warren jót röhög a saját poénján, de én ezúttal nem csatlakozom. Szerintem nem vette észre, de az utolsó mondatot a jelbeszéd mellett hangosan *is* kimondta. Mielőtt még figyelmeztethetném, egy keksz suhan el a fejem mellett, és egyenesen a képébe csapódik. Döbbenet pattan fel a székben, és Sydney-re mered, aki rémisztő arckifejezéssel közelít felénk. Letesz elém egy jól megrakott tányért, aztán a saját tányérjával leül mellém.

– Ezt hangosan mondtam, igaz? – kérdezi Warren.

Bólintok. Warren Sydney-re sandít, aki még mindig gyilkos pillantással méregeti.

– Végül is bókoltam – von vállat Warren.

Sydney elneveti magát, és megenyhülve bólint, aztán felveszi a telefonját, és pötyögni kezd rajta. Közben feltűnés nélkül rám pillant, és megrázza a fejét. Ebben a pillanatban a mobil vibrálni kezd a zsebemben. Üzenetet küldött nekem, de úgy tűnik, nem akarja, hogy más is észrevegye. Óvatosan előveszem a telót, és az asztal alatt elolvasom az SMS-t.

Sydney: Ne edd meg a rántottát!

Felhúzott szemöldökkel nézek rá, és azon tűnődöm, vajon mi baj lehet a tojással. Sydney Warrennel beszélget, de közben fű alatt újabb üzit gépel.

Sydney: Mosogatószert és hintőport tettem bele. Ettől majd megtanulja, hogy ne írogasson a homlokomra.

Én: Ne már! És mikor akarod elmondani neki?

Sydney: Nem akarom.

Warren: Miről SMS-eztek Sydney-vel?

Felnézek, és látom, hogy a mobiljával a kezében engem néz. Aztán fogja a villáját, és a szájába vesz egy falat rántottát. Elnevetem magam. Warren átnyúl az asztal fölött, kikapja a kezemből a telefont, és elkezd visszaporgetni az üzeneteket. Próbálom visszaszerezni tőle, de olyan messzire eltartja tőlem, hogy nem érem el. Olvasás közben megáll egy pillanatra, majd hirtelen a tányérjára köpi a szájában lévő falatot. Visszalöki elem a telót, és a pohara után nyúl. Higgadtan iszik néhány kortyot, majd hátratorlja a székét, és feláll.

– Most elvetted a sulykot, ifjú hölgy – mutat Sydney-re. – Ez háború.

Sydney a fenyegetésre kihívó mosollyal válaszol, de amint Warren eltűnik a szobájában, a magabiztossága hirtelen köddé válik. Elkerekedett szemmel néz rám.

Sydney: Segíts! Ötletek kellene. Béna vagyok a szívatásban!

Én: Azt látom. Mosogatószer és hintőpor? Neked tényleg segítség kell. Szerencsédre egy igazi profival állsz szemben.

Sydney elvigyorodik, és nekiall a reggelijének. Még az első falattal sem végeztünk, amikor Bridgette morcosán kijön a szobájából. Egyenesen a konyhába megy, és szed magának egy tányérnyi kaját. Közben Warren is felbukkan, és visszaül az asztalhoz.

– Csak a drámai hatás kedvéért vonultam ki – szólal meg. – Egyébként még nem végeztem az evéssel.

Bridgette letelepszik közénk, beleharap egy szelet szalonnába, és Sydney-hez fordul.

– EZT... TE... KÉSZÍTETTED? – mutat széles gesztussal a kajára.

Meglepetten figyelem, mert pont úgy beszél Sydney-vel, ahogy velem szokott: mintha süket lenne. Sydney válaszul bólint egyet Bridgette felé.

– KÖSZÖNÖM! – tagolja Bridgette, és bekap egy falat rántottát.

Abban a pillanatban vissza is köpi a tányérra. Köhögni kezd, gyorsan iszik néhány kortyot, majd feláll az asztaltól.

-ÉN... NEM... TUDOM... MEGENNI... EZT... A... SZART! –
néz Sydney-re.

Kimegy a konyhába, a kukába kotorja a maradékot, és visszacsattog a szobájába. Amint becsapódik mögötte az ajtó, mindhárman röhögésben törünk ki. Warrenhez fordulok.

– Miért hiszi azt Bridgette, hogy Sydney siket?

– Nem tudjuk – nevet Warren. – De egyelőre még nem volt kedvünk felvilágosítani.

Én is nevetek, de közben belülről valami kellemetlen érzés kerít hatalmába. Nem tudom, Warren mikor kezdett többes szám első személyben beszélni magáról és Sydney-ről, de nem vagyok biztos benne, hogy örülök neki.

* * *

A szobámban villogni kezd a lámpa, ezért lecsukom a laptopot, és kinyitom az ajtót. Sydney az előszobában áll, kezében a saját laptopjával, és egy papírlapot nyújt felém.

Már egész hétre megírtam a házimat. Kitakarítottam az egész lakást, kivéve persze Bridgette szobáját. Warren nem enged tévét nézni, mert ez „nem az én estém”, bármit is jelentsen ez. Itt maradhatnék veled egy kicsit? El kell terelnem a gondolataimat, különben megint eszembe jut Hunter, elkezdem sajnálni magam, aztán rábukom a tisztítószeres üvegre, amit nem akarok, mert akkor én is olyan alkesz leszek, mint te.

Mosolyogva félreállok, és beinvitálom. Körülnéz. Az egyetlen ülésre alkalmas hely az ágyam, ezért oda mutatok. Letelepszem, az ölembe veszem a laptopot, ő pedig ugyanezt teszi az ágy másik oldalán.

– Kösz! – mosolyog rám, majd felhnyítja a gépét, és a képernyőre mered.

Reggel próbáltam nem odafigyelni Warren lelkes kommentárjaira Sydney ruhájáról, de így, hogy felhívta rá a figyelmemet, már én sem tudom semmibe venni. Nem tudom, miféle fura kapcsolat van Warren és Bridgette között, de nem tetszik a gondolat, hogy Warren szemmel láthatólag Sydney-vel is kezd túlságosan összezelegedni.

Mondjuk, nem értem, miért zavar ez engem. Én nem úgy nézek Sydney-re, ezért gőzöm sincs, miért gondolkodom egyáltalán ezen az egészen. Ha Maggie-vel egymás mellé állnának, kétség sem fér hozzá, hogy külsőre abszolút Maggie-t választanám. Ő egy aprócska, vékony, sötét szemű lány egyenes, fekete hajjal. Sydney viszont pont az ellentéte. Magasabb nála – nagyjából átlagos termetű és sokkal gömbölydedebb típus. Szépen kitölti a ruhát, és Warrennek éppen ez tetszik benne annyira. Mostanra legalább már rövidnacira váltott, ami egy fokkal jobb. A póloi általában túl nagyok, és leógnak a válláról, amiből arra következtetek, hogy csomagoláskor lenyúlt néhányat Hunter cuccai közül.

Maggie haja mindig egyenes, Sydney-é viszont kiszámíthatatlan. Úgy tűnik, hogy az időjárással együtt változik, de ez nem feltétlenül rossz. Amikor először megláttam kint a teraszon, azt hittem, hogy barna a haja, de közben kiderült, hogy csak vizes volt. Miután aznap egy órát gitároztam odakint, láttam, ahogy bemegy a lakásba. A haja addigra már megszáradt, és sötétszőke hullámokban omlott a vállára. Ma este viszont göndör, és Sydney egy kócos kis kontyba kötötte fel a feje búbján.

Sydney: Ne bámulj így!

Basszus! Nevetek, és próbálom kirántani magam ebből a totál értelmetlen elkalandozásból.

ÉN: Szomorúnak tűnsz.

Aznap, amikor megjelent nálunk, egy fokkal vidámabbnak látszott, mint most. Talán időbe telt, mire igazán felfogta a történeteket.

Sydney: Nem tudnánk a laptopon csetelni? Úgy nekem sokkal könnyebb, mint SMS-ben.

ÉN: Dehogynem. Mi a vezetékneved⁷ Bejelöllek a Facebookon.

Sydney: Blake.

Felnyitom a laptop fedelét, és beírom a nevét a keresőbe. Amikor kijön a profilja, küldök neki egy kapcsolatfelkérést. Azonnal elfogadja, és már jön is az első üzenet.

Sydney: Szia, Ridge Lawson!

Én: Szia, Sydney Blake! Így már jobb?

Bólint.

Sydney: Te programozó vagy?

Én: Máris a profilomat kukkolod? Amúgy igen. Itthonról dolgozom. Két éve végeztem számítástechnika szakon.

Sydney: Hány éves vagy?

Én: 24.

Sydney: Kérlek, mondd, hogy a 24 sokkal jobb, mint a 22.

Én: A 22 is jó lesz. Talán nem most vagy a jövő héten, de javulni fog.

Sóhajtvá megdörzsöli a tarkóját, és újra gépelni kezd.

Sydney: Hiányzik Hunter. És Tori is. Persze még mindig gyűlölöm őket, és legszívesebben kikaparnám a szemüket, de hiányzik az, ami velük volt. Most kezd igazán fájni. Először azt hittem, hogy jobb lesz nekem nélkülük, de most elveszettnek érzem magam.

A válaszzal nem akarok érzéketlennek tűnni, de nem vagyok csaj, ezért nem fogom azt hazudni neki, hogy amit érez, az normális. Mert szerintem *nem* az.

Én: Csak Hunter gondolata hiányzik. Már azelőtt sem voltál boldog, mielőtt kiderült volna a hűtlensége. Csak kényelemből voltál vele. A kapcsolat hiányzik neked, nem ő.

Oldalra dönti a fejét, és egy darabig összehúzott szemmel méreget, mielőtt visszafordulna a géphez.

Sydney: Hogy mondhatod, hogy nem voltam boldog vele? Az voltam. Mielőtt rájöttem volna, mit művel, őszintén hittem benne, hogy ő az igazi.

Én: Nem, ez nem igaz. Szeretted volna, ha ő az, de valójában tudad, hogy csak áltatod magad.

Sydney: Ugye tudod, hogy most elég szemét vagy?

Leteszem magam mellé a laptopot, és az íróasztalhoz megyek. Kiveszem a jegyzetömbömet és egy tollat, aztán visszamegyek az ágyhoz, és leülök Sydney mellé. Felcsapom a füzetet azon az oldalon, ahová az elsőként küldött dalszövegét írtam. *Olvasd el!* – írom a lap tetejére, és az ölébe teszem a füzetet. Lenéz a szövegre, majd a kezébe veszi a tollat. *Nem kell elolvasnom. En írtam.* Közelebb csúszom hozzá, bekarikázok néhány részt a refrénben, és a jelölésekre mutatok. *Úgy olvasd, mintha nem te írtad volna!* Vonakodva lenéz a lapra, és olvasni kezdi a refrént.

*Tudod, nem ismersz úgy, mint gondolod,
egyét töltök, de kettőt akarok.
Hazugságban élsz.
Hazugságban élsz.*

*Tévedsz, ha azt hiszed, rendben vagyunk,
már késő, elment a vonatunk.
Hazugságban élsz.
Hazugságban élsz.*

Amikor látom, hogy végzett, fogom a tollat, és írni kezdek: *Ezek a szavak belőled jöttek, Sydney. Mondhatod magadnak, hogy jobb volt neked Hunterrel, de olvasd el a saját soraidat, és emlékezz vissza, mit éreztél, amikor leírtad őket!* Újabb részeket karikázok be, és vele együtt tátogom a szavakat.

*Jobb kanyar, a gumik füstölve égneek.
Mosolyogsz, rég láttalak ilyen szépnek.
Nagyon rég.
A lábad a gázra lép, a szívverésem kihagy,
a világ elmosódik, már azt sem tudom, ki vagy.
Nem tudom, ki vagy.*

Ránézek Sydney-re, aki még mindig a papírra mered. Egy könnycsepp gördül le az arcán. Gyorsan letörli, és a kezébe veszi a tollat. *Ezek csak szavak, Ridge. Válaszolok: Ezek a te szavaid, Sydney. Belőled jöttek.*

*Azt mondd, hogy elveszettnek érzed magad nélküle, de már akkor is
ugyanazt érezted, amikor vele voltál. Olvasd el a többit is!*
Mély lélegzetet vesz, és újra lenéz a papírra.

*Kiáltok: lassíts! Az út is véget ért.
Egyre göröngyösebb. Nem volt még elég?
Nem volt elég
A szemembe nézel, egy fa felé hajtasz.
Kinyitom az ajtót. Ez nem lehet igaz.
Nem lehet igaz.*

*Tudod, nem ismersz úgy, mint gondolod,
egyét töltök, de kettőt akarok.
Hazugságban élsz.
Hazugságban élsz.*

*Tévedsz, ha azt hiszed, rendben vagyunk,
már késő, elment a vonatunk.
Hazugságban élsz.
Hazugságban élsz.*

Sydney

CSAK BÁMULOM A FÜZETBEN A SZAVAKAT. Igaza lehet? Azért írtam ezeket, mert tényleg így éreztem? Sosem rágódok túl sokat a dalszövegeimen, mert eddig fel sem merült, hogy rajtam kívül bárki is elolvassa őket, és elemezni kezdi a mögöttes tartalmat. De most, hogy belegondolok, ez talán éppen azt bizonyítja, hogy az őszinte érzelmeim jelennek meg bennük. Számomra érzelmek nélkül sokkal nehezebb az írás. Csak akkor kell sokat rágódni rajta, ha a szöveg nem szívből jön.

Azta! Ridge-nek teljesen igaza van. Ezeket a sorokat hetekkel ezelőtt írtam, amikor még sejtelnem sem volt Hunter és Tori viszonyáról.

A hátamat az ágytámlának vetve kényelembe helyezem magam, és újra felnyitom a laptopot.

Én: Jól van. Nyertél.

Ridge: Ez nem verseny. Csak próbálok rámutatni, hogy ez a szakítás talán kellett neked. Nem ismerlek túl jól, de a szöveged az sugallja, hogy egy ideje már vágysz a magányra.

Én: Azt állítod, hogy nem ismersz túl jól, de a jelek szerint jobban ismersz, mint én saját magamat,

Ridge: Én csak azt tudom, amit abban a néhány sorban elmondtál. Ha már itt tartunk, lenne kedved átfutni a dalt?

Éppen azt terveztem, hogy összeszerkesztem a szöveget a dallammal, hogy elküldhessem Brennannek, és kellene a fíled. Igen, ezt viccnek szántam.

Nevetve vállon lököm.

Én: Persze. Mit csináljak?

Feláll, és előveszi a gitárját, aztán az erkély felé biccent. Nem akarok oda kimenni. Lehet, hogy Hunterrel ideje volt már szakítanom, de Torit egész biztosan nem akartam elveszíteni, és az erkély túlságosan elvonná a figyelmemet a zenéről. Fölhúzom az orrom, és megrázom a fejem. Az udvaron keresztül a régi lakásom felé pillant, összepréseli az ajkát, lassan bólint egyet, majd leül mellém a matracra.

Ridge: Szeretném, ha énekelnél, miközben játszom a dallamot. Én közben figyelek, és így látni fogom, hol kell esetleg változtatni a kottán.

Én: Nem. Nem fogok énekelni előtted.

Sóhajtvá forgatni kezdi a szemét.

Ridge: Talán félsz, hogy meghallom, milyen hamis vagy? NEM FOGLAK HALLANI, SYDNEY!

Rám villantja azt a bicskanyitogató mosolyát.

Én: Nagyokos! Na jó, csináljuk!

Ridge maga mellé teszi a telefont, és belekezd a dalba. Amikor be kellene lépnem, rám néz, de én lefagyok. Nem azért, mert ideges vagyok, hanem mert elakad a lélegzetem. Ahogy játszik, az... egyszerűen elképesztő. Amikor elmulasztom a belépést, nem áll le, hanem újrakezdi az elejétől. Kirángatom magam a szánalmas áhítatból, és belevágok a dalba. Más esetben valószínűleg fel sem merülne bennem, hogy valakinek énekeljek, de sokat segít, hogy nem hall engem. Viszont folyamatosan az arcomba bámul, ami egy kicsit idegesít. Minden versszak után szünetet tart, és jegyzetel. Közelebb hajlok, hogy lássam, mit ír. Mint kiderül, hangjegyeket körmöl egy üres kottapapírra a szöveg fölé. Rámutat az egyik sorra, és kézbe veszi a mobilját.

Ridge: Ezt milyen hangnemben énekledd?

Én: B-ben.

Ridge: Nem lenne jobb egy kicsit magasabban?

Én: Nem tudom. Próbáljuk ki!

Újra eljátssza a második részt. A javaslata szerint ezúttal magasabb hanggal próbálkozom, és mit tesz isten, tényleg jobban hangzik.

– Ezt meg honnan tudtad? – nézek rá meglepetten.

Válat von.

Ridge: Csak úgy tudom.

Én: De hogyan? Ha nem hallasz, honnan tudod, mi hangzik jól, és mi nem?

Ridge: Nem kell hallanom. Elég, ha érzem.

Értetlenül megrázom a fejem. Azt még talán fel tudom dolgozni, hogy ilyen jól gitározik. Elegendő gyakorlással, rengeteg tanulással és egy jó tanárral megoldható. De ez még mindig nem magyarázat arra, hogy tisztában van a hangnemekkel és azzal, melyik *hangzik* jobban.

Ridge: Mi a baj? Zavartnak tűnsz.

Én: Mert AZ is vagyok. Nem értem, hogy vagy képes így különbséget tenni a rezgések között, vagy bárhogy is nevezed azt, amit ilyenkor érzel. Lassan kezdem azt hinni, hogy Warrennel a világ legdurvább szívatását találtátok ki nekem, és valójában nem is vagy siket.

Ridge elneveti magát. Hátracsúszik az ágyon, amíg a hátával el nem éri a támlát. A gitárt maga mellé támasztja, terpeszt csinál, és a két lába közti üres helyre mutat.

Mi a franc? Remélem, nem látszik rajtam, mennyire leesett az állam. Kizárt, hogy olyan közel üljek hozzá. Megrázom a fejem. Elhúzza a száját, és felveszi a telefonját.

Ridge: Gyere ide! Meg akarom mutatni, hogyan érzem a zenét. Nyugi, nem akarok elcsábítani.

Pár pillanatig még habozok, de biztató arckifejezését látva felmerül bennem, hogy elég éretlenül viselkedem. Közelebb kúszom hozzá, hátat fordítok neki, és beülök elé úgy, hogy még jó pár centi távolság marad köztünk. Egyik kezével elém húzza a gitárt, a másikat pedig körém fonja, és addig helyezkedik, amíg a játékhoz megfelelő pozícióba tudja hozni. A hátam a végén már teljesen a mellkasához simul. Ridge a telefonja után nyúl.

Ridge: Most megpengetek egy akkordot, te pedig mondd meg, hol érezted.

Bólintok, mire ő újra megragadja a gitárt. Lejátssza az akkordot, egymás után többször is, aztán megáll. Előveszem a mobilomat.

Én: A gitáron.

Megrázza a fejét.

Ridge: Azt én is tudom, te lüke. De a testedben hol érzed?

Én: Próbáljuk meg újra!

Ezúttal behunyom a szemem, és igyekszem komolyan venni a feladatot. Én kérdeztem tőle, hogyan érzi a zenét, ő pedig próbálja megmutatni nekem, ezért az a minimum, hogy mindent beleadok. Meg néhányszor megpengeti az előző akkordot, és én tényleg nagyon odafigyelek, de így, hogy a gitár a mellkasomnak préselődik, valahogy mindenhol érzem a vibrálást.

Én: Nekem ez nem megy, Ridge. Olyan, mintha mindenhol ott lenne.

Eltol magától, leteszi a gitárt, és kimegy a szobából. Kíváncsian várom, mire készül. Nem sokkal később visszajön, és elém tartja a markát. Amikor kinyitom a tenyerem, füldugók pottyannak bele. Ridge visszacsusszan mögém, én is felveszem a korábbi pozíciót, és bedugom a fülem. Behunyom a szemem, és fejemet a vállára hajtom. Átkarol, felveszi a gitárt, és a mellkasomhoz nyomja. Érzem, ahogy a feje lágyan az enyémhez ér, és hirtelen belém nyilall a felismerés, mennyire intim ez a helyzet. Eddig csak olyan srácokkal ültem ilyen pózban, akikkel komoly kapcsolatom volt. Fura, hogy vele mégis milyen természetesnek érzem. Nem mintha a zenén kívül más is járna a fejében. Ez tetszik benne. Ha Warrenhez simulnék így, tuti, hogy a keze nem a gitáron lenne.

Érzem, hogy mozog a karja, de nem hallok a játékát. Csak a rezgésekre koncentrálok, és a figyelmem hirtelen a mellkasom környékére összpontosul. Amikor már pontosan meg tudom határozni, honnan jön az érzés, a mellkasomhoz viszem a kezem, és megpaskolom. Érzem, hogy bólint, és tovább pengeti a húrokat. Az érzés megint a mellkasomban jelenik

meg, de ezúttal sokkal mélyebben. Lejjebb viszem a kezem, mire megint bólint. Elhúzódom tőle, és felé fordulok.

– Hű!

Vállat von, és szégyenlősen elmosolyodik. Imádnivaló.

Én: Ez hihetetlen. Még mindig nem értem, hogy tanultál meg ilyen brutál jól gitározni, de most már legalább tudom, hogy érzed a zenét.

A válasz egy újabb vállvonás. Tetszik, hogy ilyen szerény, pedig nála tehetségesebb emberrel még életemben nem találkoztam.

– Hű! – rázom meg a fejem.

Ridge: Hagyd már abba! Nem szeretem, ha dicsérnek. Furán érzem magam tőle.

Leteszem a telefont, és mindketten visszatérünk a laptopunkhoz.

Én: Akkor nem kéne ilyen lenyűgözőnek lenned. Szerintem foglalmad sincs, milyen csodás tehetséggel áldott meg a sors, Ridge. Tudom, hogy sokat gyakoroltál, de ezt rajtad kívül több ezren megtették, mégsem tudnak ilyen dalokat írni. Ezt a gitár-dolgot, amit az előbb magyaráztál, még úgy-ahogy megértem, de mi van a hangokkal? Honnan a fenéből tudod, hogy hangzik valami, és milyen hangnemben kéne énekelni?

Ridge: Valójában nem tudom megkülönböztetni a hangokat.

Még sohasem éreztem senkit énekelni úgy, ahogy a gitárt „hallgatom”. Azért tudok szöveget szerkeszteni a dallamokhoz és zenét szerezni, mert rengeteg dalt tanulmányoztam, és megtanultam, hogy a kottában melyik jelhez melyik hang tartozik. Ez nem csak úgy magától jött.

A mai napig keményen megdolgozom érte. Bár nem hallom a zenét, mégis odavagyok érte, és megtanultam egy számomra elérhető formában értékelni. A zeneszerzés elég kemény dió. Néha írok valamit, de Brennan leszavazza, mert túlságosan hasonlít egy már létező számhoz, vagy a valóságban egyáltalán nem hangzik olyan jól, mint képzelem.

Szerénykedhet, ahogy csak akar, de én akkor is meg vagyok győződve róla, hogy egy zenészszeni ül mellettem. Dühít, hogy minden eredményét csak a kemény munkának tudja be. Persze, biztosan az is sokat segít, hiszen még a legnagyobb tehetségeknek is gyakorlás kell a fejlődéshez, de az ő képességei akkor is emberfeletti. Fáj belegondolni, mire vihette volna, ha nem siket.

ÉN: Hallasz valamit? Bármit.

Megrázza a fejét.

Ridge: Régebben volt hallókészülékem, de inkább zavart, mint segített. Elég nagyfokú a halláskárosodásom, ezért sem a beszédnél, sem a gitárnál nem vettem hasznát. Amikor a fülemben volt, érzékeltem a zajokat magam körül, de nem tudtam megfejtetni őket. Őszintén szólva a készülék folyamatosan a siketségemre emlékeztetett, pedig amúgy szinte eszembe sem jut.

ÉN: Miért akartál gitározni, ha tudtad, hogy sohasem fogod hallani a hangját?

Ridge: Brennan miatt. Gyerekkorunkban neki jutott eszébe, és együtt vágtunk bele.

ÉN: Ő az a srác, aki itt lakott? Mióta ismered?

Ridge: 21 éve. Ő az öcsém.

ÉN: Ő is az együttesedben játszik?

Ridge zavartan néz rám.

Ridge: Még nem meséltem neked az együttesről?

Megrázom a fejem.

Ridge: Brennan az énekes. Emellett gitározik is.

ÉN: Hol léptek fel legközelebb? Szívesen megnéznék benneteket.

Nevet.

Ridge: Én nem koncertezek. Ez elég bonyolult. Brennan ragaszkodik ahhoz a verzióhoz, hogy én is a csapat teljes jogú tagja vagyok, mert én írom a dalok nagy részét. Ezért beszélek néha úgy, mintha az én

bandám is lenne. Szerintem röhejesen hangzik, de ő meg van győződve róla, hogy nélkülem nem tartanának ott, ahol, ezért nem vitatkozom vele. De a siker, ami felé tart, meg kell hogy változtassa a dolgokat. Nem szeretek abban a tudatban élni, hogy kihasználom őt.

Én: Ha ő nem így érzi, akkor talán neked sem kéne. Miért nem koncertezel velük?

Ridge: Néhányszor megpróbáltuk, de elég döcögősen ment. Így, hogy nem hallom a többiek játékát, inkább csak visszahúszom őket. Most amúgy is turnén vannak, és mivel én nem utazhatok, csak elküldöm nekik az új nótákat.

Én: Miért nem turnézhatsz velük? Nem távmunkában dolgozol:

Ridge: Egyéb kööttségek miatt. De ha legközelebb Austinban játszanak, elviszlek.

Elviszlek. Azt hiszem, ez az egy szó egy kicsit többet jelent nekem, mint kellene.

Én: Mi a nevetek?

Ridge: Cédrus Hangjai.

Lecsapom a laptop fedelét, és a szemébe nézek.

– Ez most komoly?

Bólint, majd újra felnyitja a gépemet.

Ridge: Hallottál már rólunk?

Én: Persze. Az egyetemen mindenki ismer benneteket, pláne, hogy tavaly szinte minden hétvégén felléptetek. Hunter odavan értetek.

Ridge: Huh! Most először kívánom, hogy bárcsak egygel kevesebb rajongónk lenne. Szóval te is láttad Brennant játszani?

Én: Csak egyszer mentem el egy koncertre Hunterrel, és az is az utolsók egyike volt, de láttam. Sőt, a számaidok nagy része meg is van a telefonomon.

Ridge: Azta, milyen kicsi a világ! Most lehet, hogy megcsípünk egy lemezszerződést. Ezért görcsölök annyit ezeken az új dalokon, és ezért van akkora szükségem a segítségedre.

Én: Jesszusom! Most esett le. Dalszövegeket írok a CÉDRUS
HANGJAINAK!!!

Félretolom a laptopot, hanyatt vetem magam az ágyon, és sikoltozva
rugdosok a levegőbe.

Uramisten! Ez annyira király!

Ridge röhögésére ügyet sem vetve összekapom magam, felpattanok, és
felkapom a laptopot.

Én: Szóval a dalok zömét te szerezted?

Bólint.

Én: A Valami szövegét te írtad?

Megint bólint. Komolyan, el sem hiszem, hogy ez velem történik. Itt
ülök a srác mellett, aki ilyen szövegeket ír. Ez olyan izgi, hogy mindjárt
begolyózok.

Én: Most meghallgatom a dalodat. Miután te kivesézted az én
szövegemet, most én is ugyanezt csinálom veled.

Ridge: Az a nóta már legalább kétéves.

Én: Akkor is belőled jött. Valahonnan belőled, Ridge.

Felvesz egy párnát, és a fejemhez vágja. Nevetve végigpörgetem a
dallistámat, amíg meg nem találom, amit keresek.

VALAMI

*Miért nem tudlak elhagyni, miért nem?
Az igazság kemény, de talán már értem.
Nehéz újrakezdeni, eldobni a múltat,
de közeleg valami, ami új erőt ad.
Csak várj még!*

*Az lesz az, amire vágytál, amit akartál,
amit századszor is újracsinálnál.
Igen. Az lesz az igazi.*

*Ha figyelsz, a csókok között megtalálod
azt, ami kerekké tette a világot.
Igen. Meglesz az, hidd el.*

*Talán azt reméltem, hogy sosem változunk,
de kiábrándultál, látom az arcodon.
A szívem mélyén tudom, az egész csak játék,
a tűz régen kialudt, már csak a vágy ég.
Csak várj még!*

*Meglesz az, amire vágytál, amit akartál,
amit századszor is újracsinálnál.
Igen. Az lesz az igazi.*

*Ha figyelsz, a csókok között megtalálod
azt, ami kerekké tette a világot.
Igen. Meglesz az, hidd el.*

*Többé nem kell már tűnődnöd,
mert örökre tudni fogod:
ami köztünk volt, ami biztos volt,
biztos volt,
annak már vége,
vége.*

*Megtalálod, amit akartál.
Megtalálod, amire vágytál.
Megtalálod, amit akartál.
Megtalálod, amire vágytál.
Megtalálod, amire vágytál.*

Amikor a zene elhallgat, visszaülök az ágyra. Rákérdezhetnék most rögtön a szöveg mögöttes tartalmára, de nem biztos, hogy akarom.

Jobb lenne még néhányszor végighallgatni anélkül, hogy közben engem bámulna.

Így marha nehéz koncentrálni. Állát a tenyerébe támasztva néz, én pedig alig bírom visszafojtani a vigyorgást. Látom, hogy az ő szája sarka is felkunkorodik, mielőtt a telefonjára irányítja a figyelmét.

Ridge: Miért érzem úgy, mintha egy rajongó csajjal ülnék itt?

Mert tőkre így van.

Én: Nem rajongok érted. Ennyire ne legyél elszállva magadtól! Most, hogy megismertem a bosszúálló természetedet, és láttam, milyen lecsúszott alkesz vagy, már nem vagyok úgy oda érted.

Ridge: Az apám egy lecsúszott alkoholista, úgyhogy ezt a témát inkább hanyagoljuk.

Bocsánatkérően és kissé szégyenkezve nézek rá.

– Ne haragudj! Csak vicceltem.

Ridge: Én is.

Térden rúgom.

Ridge: Na jó, csak részben. Az apám tényleg egy lecsúszott alkesz, de nyugodtan poénkodhatsz vele.

Én: Most már nem lehet. Ezt elszúrtad.

Elneveti magát, de utána rövid, kínos csend következik. Elvigyorodom, és visszafordulok a mobilomhoz.

Én: Úristen! Adnál egy autogramot?

Válaszul csak a szemét forgatja.

Én: Légyszi! És csinálhatok veled egy szelfit? Úristen, Ridge Lawson ágyában vagyok!

Nevetek, de Ridge nem találja olyan viccesnek a kis műsoromat.

Én: Ridge Lawson, aláírnád a cickómat?

Leteszi maga mellé a laptopot, elvesz az éjjeliszekrényről egy filctollat, és visszafordul felém. Basszus, *igazából* nem akarok autogramot. Ugye tudja, hogy csak hülyéskedtem? Lepattintja a kupakot, átveti magát az ágyon, a hátamra dönt, és a tollat a homlokomhoz közelíti.

Az *arcomra* akar írni? Felhúzott lábbal próbálom ellökni magamtól, miközben a kezét hessegetem. Jesszusom, de erős! A térdével az ágyhoz szögezi az egyik karomat, és közben elkapja a feje felé kapkodó másik kezemet is. Visongva és nevetve próbálom elfordítani tőle az arcomat, de valahányszor megmozdulok, a filctoll csikokat húz a bőrömön. Végül feladom, és nagyot sóhajtván megvárom, hogy befejezze az aláírást.

Amikor végzett, felpattan, visszateszi a kupakot, és pimaszul vigyorog rám. A laptopom után nyúlok.

Én: Többé nem vagy a szívatásmesterem. Ez mostantól hivatalosan is egy háromirányú háború. És ha most megbocsájtasz, mennem kell, hogy kiguglizzam a bosszúmat.

A hónom alá csapom a laptopot, és a nevetése hangjától kísérvé kísétálok a szobából. Ahogy áthaladok a nappalin, Warren érdeklődő pillantást vet rám. Kétszer is visszanéz.

– Jobban jártál volna, ha itt maradsz pornót nézni velem – jegyzi meg a homlokomon virító feliratra meredve.

Ügy csinállok, mintha ezt meg sem hallottam volna.

– Ridge és én átbeszéltük a tévébeosztást – hazudok. – A csütörtök az enyém.

– Egy frászt – vágja rá. – Az holnap van. Csütörtökönként mindig csütörtök esti pornót nézek.

– Mostantól nem fogsz. Talán rá kellett volna kérdezned a tévénezési szokásaimra, amikor interjúztattál.

– Hát jó – horkan fel. – Megkapod a csütörtököt, de csak ha abban a ruciban tévézel, ami reggel volt rajtad.

– Azt a ruhát elégetem – nevetek.

Ridge

— **M**IÉRT ADTAD ODA MA SYDNEY-NEK A TÉVÉT? – sóhajt fel Warren, miközben leveti magát mellém a kanapéra. – Tudod, hogy imádom a csütörtök estéket. Pénteken nem kell melóznom.

– Nem is beszéltem vele a tévéről.

Warren elhúzza a száját, és Sydney szobája felé sandít.

– A kis kamugép! Amúgy honnan ismered?

– Zenei berkekből. Ő az új dalszövegírónk.

Warren elkerekedett szemmel felegyenesedik, és úgy mered rám, mintha legalábbis hátba szúrtam volna.

– Nem gondolod, hogy erről a banda menedzserének is tudnia kéne?

Elnevetem magam, és visszajelelek neki.

– Igazad van. Figyi, Warren! Mostantól Sydney az új dalszövegírónk.

– És az eszedbe sem jutott, hogy a dolog anyagi részét a menedzsernek kellett volna megbeszélnie vele? Mégis hány százalékot csengetünk ki neki? – ráncolja a szemöldökét.

– Sehányat. Büntudata lett volna, ha százalékot kér, amikor ingyen lakik itt, szóval egyelőre nincs miért aggódnunk.

Warren most már áll, és gyanakvó tekintettel néz le rám.

– Honnan tudod, hogy megbízatsz benne? És mi lesz, ha valamelyik dal, amihez ő írta a szöveget, nagyot hasít? Mondjuk, ha az lesz az album húzószáma, és ő hirtelen úgy dönt, hogy mégis részesedést akar? És egyáltalán, miért nem *te* írod a szövegeinket?

Felsóhajtok. Ezen annyiszor átmertünk már, hogy sajog tőle a fejem.

– Nem megy. Tudod, hogy nem megy. Csak egy darabig lesz így, amíg átlendülök ezen a válságon. És nyugi, lemondó nyilatkozatot ír alá mindenre, amit átad nekünk.

Warren visszaomlik a kanapéra, de látszik rajta, hogy még nem békélt meg.

– Jó, de ha lehet, több embert most már ne adj a bandához anélkül, hogy velem egyeztetnél. Úgy érzem, mintha ki lennék zárva, amikor így a hátam mögött szervezkedsz – fonja keresztbe a karját sértődött arckifejezéssel.

– Ó, a drága pici Warren duzzog?

Előrehajolok, és szorosan átölelem. Próbál lerázni magáról, de rámaszom, és pusztit nyomok a pofijára. Ütögeti a karomat, és addig tekergőzik, amíg nevetve el nem engedem. Ekkor belép Sydney, és meghökkenten bámul ránk. Warren végigsimít a combomon, és a vállamra hajtja a fejét. Én finoman megpaskolom a pofiját, és közben halálkomoly arccal nézünk Sydney szemébe. Egy idő után lassan megrázza a fejét, és visszamegy a szobájába. Amint becsukódik mögötte az ajtó, szétrebbenünk.

– Bárcsak jobban tudnám utálni Bridgette-et éjszakánként! Sydney-nek egyértelműen szüksége lenne rám – sóhajt Warren.

Nevetek, mert tudom, hogy Sydney egy ilyen hét után nagy valószínűség szerint a pokolba kívánja a világ összes pasiját.

– Neki csak egy kis egyedüllétre van szüksége.

Warren megrázza a fejét.

– Nem, neki tutira én kellek. Ki kell találnom valami szívatást, ami azzal végződik, hogy le kell feküdnie velem.

– Bridgette – figyelmeztetem.

Nem értem, miért emlékeztetem egyáltalán Bridgette-re. Máskor eszembe sem jut, amikor egy másik lányról beszél.

– Muszáj mindenbe beletenyereled? – jeleli, és visszazuhan a kanapéra.

Ebben a pillanatban SMS-em érkezik.

Sydney: Kérdezhetek valamit?

Én: Csak akkor, ha többet nem kezdesz egyetlen kérdést sem azzal, hogy kérdezhetsz-e valamit.

Sydney: Jól van, seggfej. Tudom, hogy nem kellene Hunterre gondolnom, de egy dolog nem hagy nyugodni. Mit írt arra a papírra, amikor a táskámért mentünk? És mit írtál vissza, amivel úgy feldühítetted, hogy behúzott egyet?

Én: Azzal egyetértek, hogy nem kéne rá gondolnod, de őszintén szólva meglep, hogy ilyen sokáig vissza tudtad fogni a kíváncsiságodat.

Sydney: Szóval?

Uh! Semmi kedvem ezt így egy az egyben leírni, de ha egyszer tudni akarja...

Én: Az ő papírján ez állt: „Keféled Sydney-t?”

Sydney: Jesszusom, mekkora gyökér!

Én: Egyetértek.

Sydney: És mit válaszoltál?

Én: Azt írtam: „Mit gondolsz, miért kell a táskája? Egy százast fizettem neki az estéért, és lóg nekem a visszajáróval.”

Így újraolvasva már nem tűnik olyan viccesnek, mint korábban.

Sydney szobaajtaja kicsapódik, és egy emberi hurrikán indul meg felém.

Nem tudom, hogy a fenyegető arckifejezése vagy a felém lendülő keze miatt, de ösztönösen eltakarom a fejem, és lebukom Warren mögé. Warren nem szeret élő pajzsként szolgálni, ezért felpattan a kanapéről. Sydney addig csapkodja a karomat, amíg magzatpózba nem gömbölyödöm. Próbálok nem kinevetni, de úgy üt, mint egy lány. Ez fényévekre van attól, amit Tori kapott tőle.

Amikor ellép tőlem, óvatosan leveszem a kezemet a fejemről. Sydney visszamasírozik a szobájába, és bevágja maga mögött az ajtót. Warren csípőre tett kézzel áll mellettem. Rám néz, aztán Sydney ajtajára, majd az égnek emeli a kezét, megrázza a fejét, és bemegy a saját vackába.

Talán bocsánatot kéne kérnem Sydney-től. Csak viccnek szántam a dolgot, de megértem, hogy felkapta a vizet. Kopogok néhányszor az ajtaján, de nem nyitja ki, ezért SMS-t írok neki.

Én: Bejöhetek?

Sydney: Az attól függ. Most van százasnál kisebb címleted?

Én: Akkor viccesnek tűnt. Ne haragudj!

Eltelik néhány másodperc, aztán kinyílik az ajtó. Felvont szemöldökkel mosolygok Sydney-re, és igyekszem ártatlan képet vágni. Cserébe sötét pillantást vet rám, és visszamegy az ágyához.

Sydney: Én a helyedben nem ezt írtam volna, de megértem, hogy miért csináltad. Hunter egy barom, és az adott helyzetben én is oda akartam volna vágni neki.

Én: Tényleg egy barom, de akkor is reagálhattam volna jobban. Tényleg sajnálom.

Sydney: Tény, hogy jobb válasz is eszedbe juthatott volna.

Mondjuk ahelyett, hogy kvázi lekurvázol, írhattad volna azt is, hogy:
„Bárcsak olyan mázlim lenne!”

Elnevetem magam, és közben nekem is eszembe jut egy újabb variáció.

Én: Vagy ez is lehetett volna: „Csak olyankor, amikor hűségese voltál hozzá. Vagyis soha.”

Sydney: Vagy ez: „Nem kefélek vele, mert bele vagyok esve Warrenbe.”

Legalább már képes viccelni vele. Tényleg van némi büntudatom azért, amit Hunternek mondtam, de abban a pillanatban valahogy helyénvalónak tűnt.

Én: Tegnap este alig dolgoztunk. Lenne kedved zenélni egy kicsit?

Sydney

Ridge több mint egy órája most először teszi le a gitárt.

Eddig nem is SMS-eztünk egymásnak, annyira belemerültünk a munkába. Tök jó, hogy ilyen gördülékenyen tudunk együtt dolgozni. Ő újra és újra eljátssza a dallamot, én pedig az ágyon hasalok egy jegyzetfüzettel, és körmölöm a szöveget, ahogy az eszembe jut. Egy csomószer összegyűröm, és a sarokba vágom a papírt, aztán kezdem előlről az egészet. Mostanra viszont majdnem a teljes dal megvan, és Ridge csak két sort húzott ki, ami nem tetszett neki. Ez már haladás.

Szeretem ezeket az alkalmakat. Ilyenkor minden gondom és aggodalmam eltűnik egy időre. Jó érzés.

Ridge: Most játszunk el egyben az egészet. Ül fel, hogy lássam, ahogy énekelsz. Szeretném, ha kihoznánk belőle a maximumot, mielőtt elküldjük Brennannek.

Amikor megszólal a gitár, én is énekelni kezdek. Nagyon intenzíven figyelek, és a fürkésző tekintetétől megint rám tör az a feszengő érzés. Talán azért, mert a beszéd lehetőségét elvették tőle, minden más eszközzel sokkal kifejezőbb, mint a többi ember. De csak akkor könnyű megfejteni őt, ha kifejezetten *akarja*, hogy megfejtsek. Sokszor úgy elrejti az érzelmeit, hogy halvány sejtelmem sincs róla, mi járhat a fejében. Nonverbális téren ő viszi a pálmát. Olyan pillantásai vannak, hogy ha *tudna* beszélni, akkor sem lenne rá szüksége.

Zavarban vagyok, ezért inkább behunyt szemmel próbálom felidézni a szöveget. Fura úgy énekelni, hogy ilyen közel ül hozzám. Amikor először írni kezdtem ezeket, még egy udvar választott el bennünket egymástól. Bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy csak úgy tettem, mintha Hunterről írnék, de valójában végig úgy képzeltem, hogy Ridge éneklie ezeket a dalokat.

EGY KICSIVEL TÖBB

*Gyere velem! Ott kint egy más világ vár.
Vándorként élhetünk. Mindig erre vágytál.
Saját életünk lesz. Leszek az otthonod.
Ketten együtt sosem leszünk magányosak.*

*Meglehet minden, amit valaha akartunk,
és még egy kicsivel több.
Egy kicsivel több.*

A gitár elhallgat, így természetesen én is elhallgatok. Kinyitom a szemem, és látom, hogy megint azzal a kifejezésten tekintettel néz rám. Nem, ezt visszavonom. Egyáltalán nem kifejezésten. Gondolkodik. A szeme csillogásából érzem, hogy valami ötlete támadt. A telefonja után nyúl.

Ridge: Nem bánnád, ha kipróbálnék valamit?

Én: Csak ha többet egy kérdést sem kezdesz úgy, hogy: Nem bánnád, ha kipróbálnék valamit?

Ridge: Ügyes trükk, de semmi értelme.

Nevetve felnézek rá. Bólintok, de közben egy kicsit félek attól, mit akar tőlem. Feltérdel, előredől, és két kezét a vállamra teszi. Próbálom visszafogni az izgalmamat, de nem nagyon sikerül. Nem tudom, mit csinál, és miért jön ilyen közel hozzám, de... jesszusom!

Jesszusom! Miért kalapál ilyen örült módon a szívem? Addig tol hátrafelé, amíg le nem fekszem. Előhúzza maga mögül a gitárt, mellém teszi, ő pedig a másik oldalamra heveredik.

Bárcsak lassítana a szívverésem! Gyerünk már! Ridge az emberfeletti érzékeivel a matrac rezgésein keresztül érezni fogja a pulzusomat.

Ridge közelebb kúszik hozzám, és amilyen óvatosan mozog, felmerül bennem, hogy talán le kellene állítanom. De nem fogom. Tutira nem fogom. Engem néz, és a következő lépésen gondolkodik. Érzem, hogy nem akar rám mozdulni, de bármire készül is, az sokkal nyugtalanítóbb, mint egy

csók. A nyakamat és a mellkasomat méregeti, mintha egy bizonyos pontot keresne. A tekintete végül a hasamnál áll meg, aztán a telefon felé fordul

Uramisten! Mire készül? Meg akar fogni? Erezni akarja, ahogy éneklek? A hangérzékeléshez érintésre van szükség, az érintéshez pedig kézre. Az ő kezére. *Rám* akarja tenni a kezét.

Ridge: Bízol bennem?

Én: Senkiben sem bízom. A héten elvesztettem az emberekbe vetett bizalmamat.

Ridge: Nem tudnád öt percre visszaszerezni? Szeretném érezni a hangodat.

Mély lélegzetet veszek, ránézek, ahogy ott fekszik mellettem, és bólintok. Leteszi a telefont, de közben egy pillanatra sem veszi le rólam a szemét. Tudom, hogy próbál megnyugtani, de valójában éppen ellenkező hatással van rám. Kezdek pánikba esni. Még közelebb kúszik hozzám, és tenyerét a nyakam alá csúsztatja. Hoppá! Most már egészen közel van. Az arca szinte az enyémhez ér. Átnyúl a testemen, és a gitárt egészen az oldalamhoz húzza. Még mindig azzal a megnyugtatónak szánt tekintettel néz, de még mindig nem működik. Egy *cseppet* sem vagyok nyugodt. A fejét a mellkasomhoz viszi, és arcát a pólómhoz nyomja.

Remek. Most már tutira érző a kalapálást. Behunyom a szemem, és legszívesebben itt helyben belehalnék a szégyenbe, de nincs rá időm, mert Ridge pengetni kezdi a gitárt. Észreveszem, hogy két kézzel játszik: az egyikkel a fejem alól, a másikkal a testem felett. A feje a mellkasomon nyugszik. A haja csiklandozza a nyakamat. Gyakorlatilag rajtam fekszik, mert csak így éri el mindkét kezével a gitárt.

Jesszus atyáúristen! Ezek után azt várja, hogy *énekeljek*? Próbálok egyenletesen lélegezni, hogy lenyugtassam magam, de ebben a testhelyzetben nincs könnyű dolgom. Szokás szerint megint elmulasztom a belépőt, de ő nem teszi szóvá, csak újrakezdi előlről a dalt. Amikor eljön az én időm, énekelni kezdek. Legalábbis próbálkozom. Elég halkán indul, mert még mindig nem jött vissza a tudómba a levegő.

Az első néhány sor után a hangom végre erőre kap. Behunyom a szemem, és azt képezem, hogy fekvés helyett ugyanúgy ülök az ágyon, ahogy az elmúlt órában.

*Hozom a bőrdödöt, te hozd a térképet.
Maradhatunk itt, vagy vár kint az élet.
Hívogat a szellő, az arcomba csap.
Csillagokat nézünk, míg feljön a nap.*

*Meglehet minden, amit valaha akartunk,
és még egy kicsivel több.
Egy kicsivel több.*

Az utolsó akkord is elhallgat, de Ridge nem mozdul. A keze a gitáron, a füle pedig rajtam pihen. Most, hogy egy teljes dalt végigénekeltem, még a korábbiánál is jobban lihegek, amitől a feje fel-alá jár a mellkasommal együtt. Hatalmasat sóhajt, és a hátára gördül anélkül, hogy rám nézne. Néhány pereig csendben fekszünk egymás mellett. Nem tudom, miért ilyen tartózkodó, de most nem akarok hirtelen mozdulatokat tenni. A karja még mindig alattam van, és nem úgy tűnik, mintha ki akarná húzni, szóval még abban sem vagyok biztos, hogy véget ért-e a kísérlet, vagy sem. Egyébként, szerintem, ha akarnék, sem tudnék megmozdulni.

Sydney, Sydney, Sydney! Mi az ördögöt művelsz?

Annyi biztos, hogy garantáltan *nem* akarom most azt érezni, amit érzek. Még csak egy hete szakítottam Hunterrel. Semmi kedvem most beleesni ebbe a srácba, szükségem meg aztán végképp nincs egy ilyen kalandra. Bár, ha jobban belegondolok, ez a vonzalom nem ezen a héten kezdett kialakulni. A francba!

Oldalra döntöm a fejem, és ránézek. Ő is engem néz, de nem tudom megfejtetni, mi járhat a fejében. Ha találgatnom kellene, erre tippelnék: *Nahát, Sydney! A szánk már így is olyan közel van egymáshoz. Tegyük nekik egy szívességet, és szüntessük meg azt a rést!*

Ridge tekintete a számra esik, mire én elámulok a saját telepatikus képességeimen. Két húsos ajka kissé eltávolodik egymástól, ahogy lassú, mély lélegzeteket vesz. Hallom a lihegését, ami meglepő, mert általában teljesen némán csinálja. Most viszont mintha elvesztette volna az uralmát a hangja felett. Bármennyire szeretnék is pasiktól független, erős csaj lenni, per pillanat másra sem vágyom, mint hogy ez a srác átvegye az uralmat felettem. Azt akarom, hogy a kezébe vegye az irányítást, takarjon be a testével, a csodás száját nyomja az enyémre, és a szuszt is csókolja ki belőlem.

SMS-em érkezik, ami a túlbujánzó képzelet világából hirtelen visszaránt a valóságba. Ridge behunyja a szemét, és a fejét az ellenkező irányba fordítja. Felsóhajtok. Mivel nem hallhatta a telefon hangját, a mozdulata nyilván nem ennek köszönhető, tehát az én kis belső párbeszédem kezd egyre kínosabbnak tűnni. A fejem fölé nyúlva kitapogatom a mobilomat.

Hunter: Készen állsz mára beszélgetésre?

Szép volt, Hunter. A legjobbkor, mint mindig. Reménykedtem benne, hogy miután napok óta nem válaszoltam a hívásaira és az SMS-eire, talán végre veszi az üzenetet. Megrázom a fejem, és visszaírok neki.

Én: Ez már a zaklatást súrolja. Ne keress többet! Végeztünk egymással.

Ridge

N_E LEGYEN BŰNTUDATOD, RIDGE! Nem csináltál semmi rosszat. Nem csinálsz semmi rosszat. Csak azért ver ilyen hevesen a szíved, mert még soha senkit nem éreztél énekelni. Katartikus élmény volt. Ez a normális reakció egy katartikus élményre. Ennyi az egész.

A szemem még mindig csukva, a karom pedig Sydney alatt. Ki kéne húznom onnan, de még nem sikerült teljesen magamhoz térnem. És *nagyon* szeretnék hallani még egy dalt. Lehet, hogy ettől kényelmetlenül érzi magát, de jó lenne mégis rábeszélni, mert talán soha többet nem lesz ilyen alkalom.

Én: Játshatok még egyet?

Sydney a kezében tartja a telefont, és SMS-t ír valakinek, aki nem én vagyok. Kíváncsi vagyok, vajon Hunterrel levelezik-e, de bármennyire szeretnék is kukkolni, elnyomom a kísztetést.

Sydney: Persze. Miért, elsőre nem éreztél semmit?

Elnevetem magam. Valójában egy kicsit többet is éreztem a kelleténél. Olyasmiket is, amiket nem szívesen vallanék be. Szinte biztos vagyok benne, hogy a dal végére ezt ő is észrevette, tekintve, hogy úgy tapadtam rá, mint a matrica. De ahogy az egész testemmel éreztem a hangját, az sokkal fontosabb, mint amit a *közelsége* tett velem.

Én: Még senkit sem „hallgattam” így azelőtt. Hihetetlen volt. Nem is tudom, hogy írhatnám le neked. Persze itt voltál, és te énekeltél, szóval talán nem is kell megmagyaráznom. Nem tudom. Bárcsak te is érezted volna, amit én!

Sydney: Akkor szívesen. Bár nem hiszem, hogy bármi különöset csináltam volna.

Én: Mindig szerettem volna hallani, ahogy valaki az egyik dalomat éneкли, de a bandából a srácokat mégsem kérhettem ilyesmire. Érted, ugye?

Nevetve bólint.

Én: Eljátszom azt, amit tegnap este gyakoroltunk, aztán megismételném az előző dalt. Amúgy jól vagy? Mert ha elfáradtál, szólj nyugodtan.

Sydney: Jól vagyok.

Leteszi a telefont, én pedig visszahelyezkedem a mellkasára. A testemben és a fejemben is háború zajlik. A bal agyféltekém azt súgja, hogy ez így nem jó, a jobb agyféltekém szeretné „hallani” a dalt, a gyomrom útközben eltűnt valahol, a szívem pedig az egyik kezével pofozza, a másikkal meg öleli magát. De mivel talán az életben nem lesz még egy ilyen lehetőségem, átkarolom, és gitározni kezdek. Behunyt szemmel hallgatom a szívverését, ami az első dal óta kissé lelassult. Amikor a hangja vibrálni kezd az arcom alatt, esküszöm, a szívem mintha szaltózna egyet. Ez az egész hasonlít arra, amit vártam, csak úgy ezerszer intenzívebb. Figyelem, ahogy a hang rezgése keveredik a gitáréval, és nem bírok magamhoz térni az ámulatból. Szeretném érezni a hangmagasságot, de ehhez a kezemre van szükség. Elengedem a gitárt. Amint abbamarad a zene, ő is elhallgat. Megrázom a fejem, és az ujjammal körözni kezdek a levegőben, jelezve, hogy zene nélkül is énekeljen tovább. Amikor újra belevág, a fületem a mellkasára nyomom, a tenyeremet pedig a hasára helyezem. Az izmai összerándulnak, de nem hallgat el. Mindenhol érzem a hangját. A fejemben, a mellkasomban, a kezem alatt. A testéhez simulok, és életemben először hallgatom az emberi hangot.

* * *

Átkarolom Maggie derekát, és közelebb húzom magamhoz. Érzem, ahogy ficáncol, ezért még szorosabban ölelem. Még nem akarom elengedni. A homlokomra csap, és lelök magáról, miközben próbál kiszabadulni alólam. A hátamra gördülök, hogy felkelhessen, de ehelyett pofozgatni kezdi az arcomat. Amikor kinyitom a szemem, Sydney-t látom magam fölött. Mozog a szája, de olyan homályos minden, hogy nem látom, mit mond. A stroboszkóp sem segít sokat.

Várjunk csak! Nekem nincs is stroboszkópom.

Felülök az ágyban. Sydney a kezembe nyomja a mobilomat, és ír valamit, de a telefonom lemerült. Elaludtunk? A lámpa. Villog a lámpa.

Kikapom Sydney kezéből a telefont, és megnézem az időt. Reggel 8:15 van. Elolvasom az üzenetet, amit az előbb próbált elküldeni nekem.

Sydney: Valaki be akar jönni a szobádba.

Warren pénteken sosem kel ilyen korán. Szabadnapos. Péntek. Maggie. BASZKI! Kipattanok az ágyból, és a csuklójánál fogva Sydney-t is talpra rántom. Döbbenet nézi a kapkodásomat, de most muszáj eltüntetnem a szobámból. Kinyitom a fürdő ajtaját, és kitessekelem. Elindul kifelé, de félúton meggondolja magát, és visszafordul. Megfogom a vállát, és visszatoloncolom, de lerázza magáról a kezemet, és a szobám felé mutat.

– Bent maradt a mobilom – mutat az ágyamra.

Mielőtt visszaadnám neki, gyorsan bepötyögök egy SMS-t.

Én: Bocs, de azt hiszem, Maggie van itt. Ha itt talál, a végén még valami rosszra gondol.

Eolvassa az üzenetet, és kérdő tekintettel néz rám.

– Ki az a Maggie?

Ki az a Maggie? Hogy az ördögbe nem emlékszik... Hoppá! Lehet, hogy még nem beszéltem neki Maggie-ről? Visszaveszem a telefont.

Én: A barátnőm.

Ahogy olvas, az arcvonásai megkeményednek. A szemembe néz, kikapja a kezemből a mobilt, kivágtat a fürdőbe, és a képembe csapja az ajtót. Erre a reakcióra *baromira* nem számítottam, de most nincs időm ezzel foglalkozni, mert a lámpa továbbra is türelmetlenül villog. Kinyitom az ajtót. Warren áll odakint karjával az ajtófélfának támaszkodva. Maggie-nek nyoma sincs. Megkönnyebbülten rogyok vissza az ágyra. Ez rosszabbul is elszülhetett volna. Felhúzódom Warren-re, mert tudom, hogy nem ok nélkül van itt.

– Miért nem válaszolsz az SMS-eimre? – jeleli.

– Lemerült a telefonom – felelem, és egy füst alatt az éjjeliszekrényen álló töltőbe állítom a mobilt.

– Sosem hagyod lemerülni.

– Mindent el kell kezdeni egyszer.

Bólint, de olyan idegesítő kétkedéssel, mintha az mondaná: *Tudom, hogy rejtegetsz valamit*. Persze lehet, hogy az egészet csak beképzelem.

– Te rejtegetsz valamit – jeleli.

Talán *mégsem* csak beképzelem.

– Az előbb benéztem Sydney szobájába, és nem volt ott – vonja fel a szemöldökét.

A fürdő felé sandítok, aztán vissza Warrenre. Nem tudom, érdemes-e egyáltalán hazudnom neki. Végül is csak aludtunk.

– Tudom. Itt volt.

– Egész éjjel? – néz rám szigorúan.

Lazán bólintok.

– A dalszövegeken dolgoztunk, és közben elaludtunk.

Furán viselkedik. Ha nem ismerném jobban, azt hinném, hogy féltékeny. Várjunk csak! *Éppen* elég jól ismerem. *Tényleg* féltékeny.

– Ez talán zavar téged, Warren?

Vállat von.

– Igen. Egy kicsit.

– Miért? Majdnem minden éjszakát Bridgette ágyában töltesz.

– Nem erről van szó – rázza a fejét.

– Hát akkor?

Elkapja a tekintetét, és látom, hogy zavar ül ki az arcára. Nagyot sóhajt, és Maggie nevét mutatja.

– Nem csinálhatod ezt, Ridge – néz rám. – Ezt a döntést te hoztad meg évekket ezelőtt, és én akkor nem rejtettem véka alá a véleményemet ezzel kapcsolatban. De most, hogy már nyakig benne vagy, magamra kell vállalnom az idegesítő barát szerepét, aki figyelmeztet a kötelességedre.

Összerezzenek. Nagyon nem tetszik, ahogy a Maggie-vel való kapcsolatokról beszél.

– Soha többet ne merd használni velünk kapcsolatban a „nyakig benne vagy” kifejezést!

– Tudod, hogy értem, Ridge – néz rám bocsánatkérően.

Felállok, és odasétálok hozzá.

– Mióta vagyunk a legjobb barátok?

Vállat von.

– Csak ennyi vagyok neked, Ridge? Egy legjobb barát? Ridge, azt hittem, ennél azért jóval több van köztünk.

Próbálja oldani a hangulatot, de én nem nevetek. Amikor rájön, mennyire megbántott, leolvad az arcáról a vigyor.

- Tíz éve.
- Igen. Tíz éve. Mostanra már ismerhetnél, Warren.
Bólint, de még mindig látom rajta a kétkedést.
- Viszlát! – jelelem. – Csukd be az ajtót magad mögött!
- Visszamegyek az ágyhoz, és mire hátrafordulok, Warren már kint van.

Sydney

MIÉRT VAGYOK ILYEN DÜHÖS? Nem csináltunk semmit. Vagy mégis? Nem is tudom, mi a fene történt tegnap este, mielőtt elaludtunk. Gyakorlatilag semmi, de valahogy mégis volt valami, és ezen totál felhúztam magam. Összezavarodtam.

Először két teljes héten át elhallgatja előlem a Hunter-dolgot. Aztán elfelejti megemlíteni, hogy siket, bár ezt, mondjuk, nem róhatom fel neki. Végül is nem kötelező mindenkinek elmondania. De Maggie? Barátnő? Három hete beszélgetünk, de egyszer sem került szóba, hogy barátnője van. Ő is pont olyan, mint Hunter. Egy szívtelen pöcs. Ezzel az erővel akár Hunter ikertestvére is lehetne. Mostantól Hunternek kéne szólítanom. Sőt, nemcsak őt, hanem az összes pasit.

Apa örülhetne, hogy nem a jogi karon kötöttem ki, mert nálam rosszabb emberismerőt még nem hordott hátán a föld.

Ridge: Téves riasztás. Csak Warren volt az. Bocs.

Én: KAPD BE!

Ridge: ???

Én: Hagyj békén!

Néhány másodpercig csak bámulom a néma telefont. Egyszer csak kopogás hallatszik a fürdőszoba felől. Kivágódik az ajtó, és Ridge vágat be rajta védekezőleg felemelt kézzel, mint aki nem érti, mi bajom. Felnevetek, de még véletlenül sem jókedvemben.

Én: Ehhez a beszélgetéshez laptop kell. Elég sok mondanivalóm van.

Miközben visszamegy a szobájába, én felnyitom a gépemet. Várok egy percet, hogy ő is bekapcsolja a sajátját, aztán megnyitom a esetet.

Ridge: Megmagyaráznád, mitől akadtál ki ennyire?

Én: Hmmm. Lássuk csak! 1. Barátnőd van. 2. Barátnőd van.

3. Ha egyszer barátnőd van, mi a frászt kerestem én a HÁLÓSZOBÁDBAN? 4. Barátnőd van!

Ridge: Igen, van barátnőm. Azért voltál a szobámban, mert együtt dolgoztunk a dalszövegeken. Nem emlékszem, hogy bármi olyasmi történt volna köztünk, ami indokolná ezt a reakciót. Vagy talán tévedek?

Én: Ridge, már három hete ismerjük egymást. Hogy lehet, hogy ennyi idő alatt egyszer sem beszéltél a barátnődről?

És ha már Maggie-ről van szó: ő tud róla egyáltalán, hogy ideköltöztem?

Ridge: Igen. Mindent elmondok neki. Figyelj! Esküszöm, hogy nem szándékosan hallgattam el. Csak valahogy sohasem került szóba.

Én: Jó, ezt még elfogadom, de a többi felett nem tudok ilyen könnyen elsiklani.

Ridge: Na ez az a pont, ahol elakadtam. Szerinted mégis mit csináltunk mi ketten?

Én: Istenem, annyira pasi vagy!

Ridge: Au! Gondolom, ezt sértésnek szántad.

Én: Azt állítod, hogy amikor azt hitted, a barátnőd áll az ajtóban, az egy normális, ártatlan reakció volt? Totál kiakadtál, hogy megláthat velem, vagyis mégis csak volt ott valami, amit nem volt szabad látnia. Tudom, hogy csak aludtunk, de nem mindegy, HOGYAN. Szerinted Maggie-nek tetszett volna, hogy egész éjjel átöleltél, és a fejedet a mellemre nyomtad?

Na és amikor a múltkor a lábad között ültem? Gondolod, hogy ha akkor ránk nyit, mosolyogva üdvözölt volna?

Erősen kétfem. Inkább arra tippelek, hogy behúzott volna nekem egyet.

Huh! Miért vagyok ennyire zabos? Idegességemben az ágytáblának verdesem a fejem. Pár másodperccel később a fürdő felől felbukkan Ridge. Az alsó ajkát harapdálja, és az arcvonásai sokkal nyugodtabbak, mint az előbb. Lassan bejön a szobámba, leül az ágy szélére, és az ölébe veszi a laptopját.

Ridge: Ne haragudj!

Én: Jó. Mindegy. Menj innen!

Ridge: Komolyan, Sydney. Én egyáltalán nem így néztem az egészet. Nem akarom, hogy ez belerondítson a kapcsolatunkba. Szeretek veled lenni, de ha bármivel is arra utaltam volna, hogy a barátságnál többet akarok tőled, akkor elnézést kérek. Tényleg nagyon sajnálom.

Felsóhajtok, és heves pislogással próbálom visszatartani a kitörni készülő könnyeimet.

Én: Nem attól vagyok ki, hogy reménykedtem valamiben kettőnk közt, Ridge. NEM AKAROM, hogy bármi is történjen köztünk. Még egy hete sem vagyok facér. Azon buktam ki, hogy volt egy pillanat, vagy akár kettő is, amikor akaratunk ellenére majdnem átléptük azt a bizonyos vonalat. És nem tudom, te hogy számolsz el a lelkiismeretteddel, de azt nem tartom tisztességesnek, hogy én nem tudtam a barátnődről. Úgy érzem...

Szorosan behunyam a szemem, és fejemet az ágytámlának vetem. Még mindig a sírás kerülget, de egyelőre még sikeresen leplezem.

Ridge: Hogy érzed?

Én: Úgy érzem, hogy majdnem Torit csináltál belőlem. Tegnap este simán benne lettem volna egy csókolózásban, és a tény, hogy nem tudtam Maggie-ről, Torivá tett volna. Én nem akarok Tori lenni, Ridge. El sem tudom mondani, mennyire fáj az árulásuk, és én illet soha, de soha nem akarok tenni egy másik lánnyal. Ezért vagyok olyan dühös. Nem is ismerem Maggie-t, de miattad mégis úgy érzem, mintha hátba támadtam volna. És lehet, hogy nem csináltál semmi rosszat, de akkor is téged hibáztattak.

Ridge végigolvassa az üzenetet, aztán a hátára fekve mélyet sóhajt, és kezét a homlokára teszi. Egy darabig egyikünk sem mozdul, csak csendben emésztgetjük a történeteket. Néhány perc elteltével Ridge felül.

Ridge: Nem tudok mit mondani azon kívül, hogy sajnálom.

Igazad van. Bár tényleg azt hittem, hogy tudsz Maggie-ről, teljesen megértem a helyzetedet. De szeretném, ha tudnád, hogy én sohasem tennék vele ilyesmit. Tény, hogy amit tegnap csináltunk, arról nem szívesen beszélnék neki, de főleg azért, mert ő nem érti a dalszerzés folyamatát. Ez egy nagyon bensőséges helyzet. Mivel én nem hallok, a kezemet és a fületem kell használnom olyan dolgok megismeréséhez, amik másnak természeteseek. Mindössze erről szólt ez az egész. Nem akartam rád mozdulni, vagy ilyesmi. Egyszerűen csak kíváncsi voltam, és magával ragadott az élmény.

Hibáztam.

Én: Megértem. Egy pillanatig sem hittem, hogy tisztességtelenek a szándékaid, amikor megkértél, hogy énekeljek neked. Csak éppen minden olyan gyorsan történt.

Még most sem tudok magamhoz téni a sokktól, ahogy ott fekszem az ágyadban, és a lámpa villogására ébredek. Aztán egyszer csak a „barátnő” szót vágod a képembe. Sok mindent fel kell dolgoznom. De elhiszem, hogy nem szándékosan titkoltad el előlem Maggie-t.

Ridge: Köszönöm!

Én: De ígérj meg valamit! Ígérd meg, hogy te sohasem leszel Hunter, és pedig soha, de soha nem leszek Tori.

Ridge: Megígérem. Egyébként ez amúgy sem lehetséges, mert mi ezerszer tehetségesebbek vagyunk náluk.

Felsandít rám, és úgy mosolyog, hogy attól az én szám is felfelé görbül.

Én: Most viszont kopj le! Aludni akarok. Nem sikerült kipihennem magam, mert valaki egész éjjel a mellemre csorgatta a nyálát, és hangosan horkolt.

Ridge elneveti magát. Mielőtt kimenne, kapok még egy üzenetet.

Ridge: Alig várom, hogy megismerd Maggie-t. Szerintem bími fogod.

Azzal lecsukja a laptopját, feláll, és visszamegy a szobájába. Én is leteszem a gépemet, és a fejemre húzom a takarót. Gyűlölöm ezt az érzést, de a szívem mélyén azt kívánom, bárcsak ne lenne barátnője.

– Nem, már be is költözött – magyaráz Bridgette.

A mobilt a válla és a füle közé támasztja, és a hallottak alapján éppen most közli a nővérével, hogy elfoglaltam az üres szobát. Bridgette zavartalanul cseveg rólam annak ellenére, hogy egy helyiségben vagyunk. Talán nem szép dolog abban a hitben hagyni, hogy siket vagyok, de az például felmerülhetne benne, hogy tudok szájáról olvasni.

– Mit tudom én. Ridge egyik barátja. Le kellett volna pattintanom, amikor megkért, hogy menjek ki érte – mellesleg zuhogó *esőben* –, és hozzam fel a lakásba. Asszem a pasija kirúgta, és nincs hová mennie.

Kihúz egy széket a bárpult alól, és leül nekem háttal. Valamin nevet, amit a vonal másik végén mondanak.

– Nekem mondd? Úgy tűnik, szeret csöveseket befogadni.

Erősen szorítom a kezemben a távirányítót, nehogy egy jól irányzott mozdulattal a fejéhez vágjam.

– Mondtam már, hogy ne kérdezzess Warrenről – sóhajt fel Bridgette.

– Tudod, hogy a falra mászom tőle, de valahogy mégis... *basszus*, nem tudok megenni nélküle.

Álljon meg a menet! Jól hallottam? Lehet, hogy Bridgette-nek... *érzései* vannak? Mákja van, hogy kedvelem Warrent, máskülönben a távirányító már úton lenne a tarkója felé. Szintén szerencsés véletlen, hogy valaki olyan hangosan kopogtat az ajtón, hogy teljesen eltereli a figyelmemet. Bridgette feláll, felém fordul, és a bejárat felé mutogat. - VALAKI... VAN... ODAKINT!

Ahelyett, hogy ajtót nyitna, bemegy a szobájába. Barátságos teremtés. Felállok, és elindulok kifelé. Gyanítom, hogy Maggie lesz az. Mély lélegzetet veszek, és lenyomom a kilincset.

A világ legszebb lányával találom szemben magam. Egyenes, szénfekete haja barnára sült vállára hull. Az arca csupa derű, és csodás ragyogás árad belőle. Gyönyörű, fehér fogai vannak. Amikor rám mosolyog, akaratom ellenére is visszamosolygok. Reménykedtem benne, hogy csúnya. Nem is tudom, miért.

– Sydney? – szólal meg.

Már ennyiből is hallom, hogy Ridge-hez hasonlóan ő is siket, de vele ellentétben ő beszél, még hozzá szépen artikulálva.

– Te biztosan Ridge barátnője vagy – kiáltok fel tettetett lelkesedéssel.

Vagy talán *nem* is tettetett? Az egész lénye napfényt és boldogságot áraszt, és szinte már örülök, hogy találkozhatok vele. Fura. Maggie hozzám lép, és megölel. Miután becsuktam magunk mögött az ajtót, leveszi a cipőjét, és a hűtőhöz megy.

– Ridge rengeteget mesélt rólad – mondja, miközben kinyit ma gának egy doboz üdítőt, és elővesz hozzá egy poharat. – Tök jó, hogy átsegíted ezen az alkotói válságon. Szerencsétlen már hónapok óta ezen görcsöl.

Jeget tesz a pohárba, és teletölti üdítővel.

– És hogy érzed itt magad? Látom, sikerült túlélned Bridgette-et. Gondolom, Warren az agyadra megy.

Várakozón néz rám, de én még mindig nem jutok szóhoz, csak csodálom őt. Olyan... Megnyerő? Rokonszenves? Vidám? Visszamosolygok rá, és a konyhapultnak dőlök. Úgy beszél hozzám, mintha hallana, ezért így is válaszolok neki.

– Tetszik ez a hely – felelem. – De még soha nem éltem ennyi emberrel együtt, szóval időbe telik, amíg megszokom.

Maggie a füle mögé túr egy elszabadult hajtincset. Basszus! Még a füle is csinos.

– Klassz – mondja. – Ridge elmesélte, milyen vacakul sikerült a szülinapod a múlt hétvégén. Tudom, hogy elvitt tortázni, de ez azért nem pótolja a rendes bulit.

Őszintén szólva egy kicsit zavar, hogy Ridge elmesélte neki a tortázást. Azért zavar, mert ezek szerint tényleg elmond neki mindent, miközben nekem meg semmit. Nem mintha bármivel is kiérdemeltem volna a bizalmát. Istenem, mennyire utálok az érzelmeket! Hát még a lelkiismeretemet! Ezek ketten állandó harcban állnak egymással, és néha tényleg nem tudom, melyikre hallgassak.

– Szóval – szólal meg újra – ma este bulizunk.

Egy pillanatra megáll bennem az ütő.

– Mármint mi?

Bólint.

– Igen. Én, te, Ridge és Warren, ha ráér. Bridgette-et is elhívhatjuk, de az elég nevetséges lenne.

Elindul Ridge szobája felé, de mielőtt bemegy, még visszanéz rám.

– Mondjuk egy óra múlva? El tudsz készülni addig?

– Mhm – vonok vállat. – Persze.

Kinyitja Ridge ajtaját, és besurran rajta. Én csak állok és hallgatózom. Mi a francnak csinálom ezt? Hallom, hogy Maggie kuncog odabent, és ettől

összerezzenek. *Hurrá! Vidám* estének nézünk elébe.

Ridge

— **B**IZTOS, HOGY NEM AKARSZ ma este inkább itthon maradni? Maggie megrázza a fejét.

— Egy ilyen hét után annak a szegény lánynak kell egy kis szórakozás, és én is szívesen kiereszteném a fáradt gőzt a gyakornokoskodás meg a szakdolgozatírás után.

Előrehajol, és pusztít nyom az államra.

— Menjünk taxival, hogy te is ihass, vagy elviszel minket?

Pontosan tudja, hogy mellette sohasem iszom. Nem is értem, miért jön állandóan ezzel a fordított pszichológiával.

— Szép próbálkozás – jelelem. – Én vezetek.

Nevet.

— Akkor átöltözöm, és rendbe szedem magam. Egy óra múlva indulunk.

Próbál elliszanni mellettem, de megragadom a derekát, és a hátára döntöm. Tudom, hogy félóra bőven elég neki a készülődésre, ami kerek harminc perc szabadidőt jelent.

— Hadd segítsek levetkőzni! – ajánlkozom, és a fején át lehúzom a pólóját.

Álarca vékony csikokból álló, rafinált, csipkés melltartó rejtőzik.

— Ez új? – vigyorgok.

Bólint, és rám villantja azt a szexi mosolyát.

— Neked vettem. Elöl kapcsos, ahogy szereted.

Egy laza ujjmozdulattal kipattintom a kapcsot.

— Kösz. Alig várom, bog)⁷ felpróbálhassam.

Nevetve rácsap a karomra. Leveszem róla a melltartót, ráfekszem, és a számat az övére tapasztom. A következő félórában emlékeztetem magam, mennyire hiányzott. Emlékeztetem magam, mennyire szeretem. Emlékeztetem magam, mennyire jó vele lenni. Újra és újra emlékeztetem magam, mert az elmúlt héten mintha kezdtem volna elfelejteni.

* * *

Én: Félóra múlva állj készenlétben! Bulizni megyünk.

Warren: Nem akarok. Holnap reggeles vagyok.

Nem. Velünk kell jönnie. Nem maradhatok hármasban Maggie-vel és Sydney-vel.

Én: Velünk jössz. Félóra múlva indulás.

Warren: Nem megyek. Jó mulatást!

Én: Jössz. Félóra.

Warren: Nem megyek.

Én: De igen.

Warren: De nem.

Én: Igen.

Warren: Nem.

Én: Légyszi! Tartozol nekem.

Warren: Mégis mi a francsal tartoznék?

Én: Lássuk csak! Például úgy egyévnvi lakbérrel.

Warren: Ez övön aluli volt. Nyertél.

Hála istennek! Nem tudom, Sydney milyen, ha iszik, de ha olyan rosszul bírja a piát, mint Maggie, akkor kizárt, hogy egyedül elbírjak kettőjükkel.

Amikor kimegyek a konyhába, látom, hogy Maggie éppen a tisztítószeres flakont veszi elő a mosogató alól. Feltartja, hogy kérek-e belőle, de én megrázom a fejem.

– Gondoltam, spórolunk egy kis pénzt, ha már itthon alapozunk. Szerinted Sydney is velem tart?

Vállat vonok, és előveszem a telefonom, hogy üzenjek neki.

Én: Kérsz egy felest, mielőtt indulunk?

Sydney: Kösz, nem. Nem hiszem, hogy inni fogok ma este, de ti kezdjétek el nyugodtan.

– Nem kér – jelelem Maggie-nek.

Warren ekkor lép ki a szobájából, és látja, ahogy Maggie kitölti magának az italt a bútorápolós üvegből. A francba! Ennyit a dugipiaról. Meglepő módon a szeme sem rebben.

– Tölts nekem is egyet! – szól oda Maggie-nek. – Ha már Ridge arra kényszerít, hogy bulizni menjek, az a minimum, hogy úgy berúgok, mint a számár. Hadd bánja meg, hogy rám szállt!

Oldalra döntött fejjel nézek rá.

– Mióta tudod, hogy nem vegyszer van az üvegben?

– Süket vagy, Ridge – von vállat. – Meglepődnél, ha tudnád, hányszor álltam a hátad mögött úgy, hogy nem is tudtál róla.

Felveszi a felest, amit Maggie töltött neki, aztán mindketten a hátam mögé néznek. Olyan döbbenet ül ki az arcukra, hogy én is megfordulok. Húha! Talán nem kellett volna. Sydney lép ki éppen a szobájából, de egy pillanatig nem vagyok benne biztos, hogy tényleg ő az. Ez a lány nem visel lötyögős pólót, nem csomózza fel kontyba a haját, és nem sápadt az arca. Ez a lány pánt nélküli, fekete ruhában van. Dús haját leeresztette, és ahogy képezem, az illata legalább olyan isteni lehet, mint ahogy kinéz. Mosolyogva elmegy mellettem, és *köszönömöt* mond Maggie-nek vagy Warrennek, akik közül az egyik nyilván bókkolt neki. Ám a mosoly hirtelen lehervad az arcáról, és felemeli a kezét.

– Ne! – kiált fel, és ugyanebben a pillanatban érzem, ahogy valami folyadék a hátamra spriccel.

Megfordulok. Maggie és Warren mindketten köhögnek, és a mosogatóba köpködnek. Warren egyenesen a csapból vedeli a vizet, és az arckifejezéséből azt veszem ki, hogy nem ízlett neki, amit az előbb lenyelt.

– Mi a fene ez? – grimaszol Maggie a száját törölgetve.

Sydney a kezét a szája előtt tartva beszalad a konyhába. Rázza a fejét, és próbál nem nevetni, közben némi büntudat is kiül az arcára.

– Sajnálom – ismétlgeti.

Mi az ördög történik itt?

Warren összeszedi magát, és Sydney-hez fordul. Egyszerre beszél és jelel, amit nagyra értékelek. Bár nem tudhatja, milyen kirekesztettnek érzem magam egy csapat halló között, mégis minden alkalommal jelel, ha én is a szobában vagyok.

– Most tényleg majdnem megittunk egy kupica tisztítószer? – néz Sydney-re dühösen.

Sydney válaszol valamit, amit Warren a kedvemért jehnyelvre fordít.

– Nem nektek kellett volna meginnotok – mondja Sydney. – Valójában Ridge-nek szántam. Egyébként nem az van benne, te tökfej. Nem akartam kinyírni. Ez csak almalé és ecet.

Meg akart szívatni, de félresikerült a dolog. Elnevetem magam, és üzenetet küldök neki.

Én: Szép próbálkozás. Nem lett volna rossz, de sajna beszoptad.

Bemutat nekem. Maggie-re nézek, aki szerencsére csak nevet az egészen.

– Kizárt, hogy én képes lennék egy ilyen bolondokházában élni – jegyzi meg.

Kinyitja a hűtőt, kivesz egy doboz tejet, és tölt magának és Warrennek egy-egy pohárral, hogy leöblítsék az ecet utóízét.

– Gyerünk! – adja ki a vezényszót Warren, miután a mosogatóba tette az üres poharat. – Ridge vezet, mert én három órán belül mattrészeg leszek.

Sydney

GŐZÖM SINCS, HOVÁ MEGYÜNK, de próbálok úgy tenni, mintha jól érezném magam. Hátralátok Warrennel, aki az együttesről szövegel nekem, pontosabban főként a saját szerepéről. A megfelelő helyeken felteszem a megfelelő kérdéseket, és bólogatok, ahol kell, de az eszem teljesen máshol jár. Tudom, hogy a fájdalom és a csalódottság nem tűnik el egyik pillanatról a másikra, de a születésem óta eltelt egy hét alatt egyik nap sem volt olyan rémes, mint ez a mai. Rájöttem, hogy eddig azért éreztem viszonylag jól magam, mert Ridge velem volt. Nem tudom, hogy a humoros figyelemelterelési miatt, vagy mert kezdett komolyan megtetszeni, de amikor mellettem volt, egész vidáman telt az idő. Olyankor eszembe sem jutott, amit Hunter és Tori tett velem.

Most viszont, ahogy ott ülnek elől kéz a kézben Maggie-vel... ez már nem tetszik. Nem tetszik, ahogy a hüvelykujja fel-alá jár a lány kezén. Nem tetszik, ahogy Maggie ránéz. És még kevésbé tetszik, ahogy ő néz Maggie-re. Nem tetszett, ahogy a lakásból kilépve a lépcsőházban egymásba fonódtak az ujjai. Nem tetszett, ahogy a kocsiajtót kinyitva Maggie hátára tette a kezét, hogy besegítse. Nem tetszett, ahogy a parkolóból kifelé hajtva néma párbeszédet folytattak egymással. Nem tetszett, ahogy nevetett azon, amit Maggie mondott neki, aztán magához húzta, hogy pusztat nyomjon a homlokára. Nem tetszik, ahogy ezekre a dolgokra reagálok. Mintha az elmúlt hét összes jó pillanata egy csapásra megsemmisülne.

Pedig valójában semmi sem változott. Semmi említésre méltó nem történt Ridge és köztem, és semmi akadály, hogy ugyanott folytassuk, ahol abbahagytuk. Továbbra is írhatunk együtt dalszövegeket. Talán újra meghallgatja majd az énekemet. Továbbra is ugyanúgy lóghatunk egymással, mint a megismerkedésünk óta bármikor. Ennek lényében semmi okom a búslakodásra.

A szívem mélyén tudom, hogy nem akarnék összejönni vele, főleg nem az életemnek ebben a szakaszában. Tudom, hogy most egyedül kell lennem.

Egyedül *akarok* lenni. De eddig legalább ott volt egy szikrányi kis remény. Ezért érint ilyen érzékenyen ez a helyzet. Igaz, hogy per pillanat nem álltam készen egy új kapcsolatra, de a lehetőség azért megvolt. Úgy éreztem, hogy egy nap talán, amikor készen állok, kialakulhat köztünk valami.

Most viszont, hogy Maggie bekerült a képbe, már tudom, hogy ez az *egy nap talán* nem történhet meg. Ez az *egy nap talán* sohasem jön el. Ridge őt szereti, ő pedig Ridge-t, és nem is hibáztathatom őket, mert ami köztük van, az tényleg varázslatos. Ahogy egymásra néznek, ahogy beszélnek és törődnek egymással, az pont olyasmi, ami a Hunterrel való kapcsolatomból hiányzott, de erre csak most jöttem rá. Talán egyszer nekem is kijut majd ebből, de nem Ridge-dzsel, és ez a tudat az elmúlt hét minden apró reménysugarát kioltja.

Istenem, de le vagyok törve! Gyűlölöm Huntert. Még nála is jobban gyűlölöm Torit. És most, hogy ilyen szerencsétlen vagyok, még saját magamat is gyűlölöm.

– Te sírsz? – kérdezi Warren.

– Nem.

– De igen – bólint. – Te sírsz.

– Nem – rázom a fejem.

– De mindjárt fogsz – néz rám együttérzőn.

Átöleli a vállamat, és magához húz.

– Fel a fejjel, kislány! Talán ma este megismerkedsz valakivel, aki kiveri azt a pöcsfej exedet abból a csinos kis buksidból.

Nevetve a mellkasára csapok.

– Én is megtenném, de Bridgette nem szeret osztozkodni – folytatja. – Elég görény tud lenni, ha esetleg nem vetted volna észre.

Megint nevetek, de amikor meglátom Ridge-t a visszapillantó tükörben, lehervad az arcomról a mosoly. Az arcvonásai kemények, és néhány másodpercig mélyen a szemembe néz, mielőtt visszafordulna az út felé. Általában képtelenség megfejteni, mi jár a fejében, de most esküdni mernék, hogy féltékenység villant a tekintetében. Féltékeny, amiért Warrenhez simulok, és ez jó érzés.

Úristen, mi ütött belém? Huszonkét éves koromra rothadásnak indult a lelkem? Mi lett belőlem, hogy ilyen szörnyű érzések törnek fel belőlem?

Behajtok a klub parkolójába. Már jártam itt néhányszor Torival. Megkönnyebbülés, hogy nem teljesen ismeretlen terepre érkeztem. Warren megfogja a kezem, és kisegít az autóból, aztán átölelve a vállamat a bejáráshoz vezet.

– Van egy ajánlatom – szólal meg. – Nem tapadok rád ma este, hogy ne ijesszem el a többi srácot. Nem vagyok az a fajta, aki a potenciális jelöltek útjába áll. Viszont ha valaki túlságosan rád nyomul, és le akarsz koptatni, csak jelezz, és már rohanok is megmenteni téged.

– Jól hangzik – bólintok. – De mi legyen a jel?

– Nem tudom. Mondjuk csábítóan megnyalhatnád az ajkad. Vagy összenyomhatnád a dudáidat.

Oldalba könyökölöm.

– Vagy talán csak megvakarhatnám az orromat.

– Végül is az is megteszi – von vállat.

Kinyitja előttem az ajtót, és bemegyünk a klubba. Azonnal képen csap minket a hangosan üvöltő zene. Warren a fülemhez hajol, és belekiabál.

– Általában van néhány szabad bokszt az erkélyen. Menjünk fel! Megszorítja a kezem, aztán Ridge-hez és Maggie-hez fordul, és int nekik, hogy kövessék.

* * *

Már több mint két órája itt vagyunk, de még egyszer sem kellett a Warrennel megbeszélt titkos jelet használnom. Táncoltam néhány sráccal, de a szám végén mindenkitől udvarias mosollyal elköszöntem, és visszamentem a helyünkre. Warren és Maggie időközben alaposan kifosztották a bárpultot, de Ridge egy korty alkoholt sem ivott. Én is csak egy felest gurítottam le még érkezéskor, azt is csak Warren kedvéért.

– Fáj a lábam – mentegetőzőm.

Maggie és Ridge is táncolt egyszer-kétszer, de csak lassú számokra, és én olyankor jobbnak láttam másfelé fordulni.

– Nem! – kiált fel Warren, és próbál talpra rángatni. – Táncolni akarok.

Megrázom a fejem. Túl részeg és túl hangos, és valahányszor a parketten vagyok vele, összevissza rángatózik, és széttapossa a lábamat. – Majd én táncolok veled – ajánlkozik Maggie.

Ridge-en átmászva kikecmereg a bokszból, és Warren kezét fogva lemennek az alsó szintre. Az este során most maradok először kettesben Ridge-dzsel. Nem örülök. De örülök. De nem. De igen. Na tessék! Rothadó lélek. Romlott, rothadó lélek.

Ridge: Jól mulatsz?

Nem igazán, de azért bólintok, mert nem akarok az az idegesítő, szenvedő csaj lenni, aki mindenkit a saját problémáival traktál.

Ridge: El kell mondanom valamit, ami talán nem az én dologom, de nem akarok megint abba a hibába esni, hogy elítélek előled valamit.

Felnézek rá, és megint bólintok.

Ridge: Warren bele van esve Bridgette-be.

Ezt az SMS-t kétszer is elolvasom. Miért érezte úgy, hogy ezt tudnom kell? Talán azt hiszi, hogy ráhajtok Warrenre?

Ridge: Warren szeret flörtölni, ezért jobb, ha tisztában vagy a helyzettel. Csak nem akarom, hogy megint csalódnod kelljen.

ÉN: Kedves, hogy aggódsz értem, de felesleges. Nem érdekel Warren.

Rám mosolyog.

ÉN: Egyébként igazad volt Tényleg kedvelem Maggie-t.

Ridge: Éreztem, hogy így lesz. Őt mindenki szereti. Ilyen a természete.

Hirtelen felkapom a fejem, amikor a hangszóróból egy Cédrus Hangjainóta csendül fel. A korbáton át lenézve látom, hogy Warren és Maggie a DJ-pultnál áll. Warren a lemezlovassal beszélget, Maggie pedig mellette táncol.

ÉN: Az egyik dalotokat játsszák.

Ridge: Tényleg? Valahogy mindig ez történik, amikor Warren megjelenik valahol. Csak nem a Getaway megy?

ÉN: De igen. Honnan tudod?

Ridge mosolyogva a mellkasára nyomja a tenyerét.

ÉN: Azta! Te így meg tudod különböztetni a dalokat?

Bólint.

Én: És mi a helyzet Maggie-vel? Nagyon jól kommunikál, és jól is táncol. Ő jobban hall, mint te?

Ridge: Igen, ő csak enyhén halláskárosult. Hallókészülékkel szinte mindent hall, és ezért a beszéd sem okoz neki gondot.

Ő tényleg jól táncol, de én inkább csak a lassú számoknál csatlakozom hozzá, mivel nem hallom a zenét.

Én: Ezért van az, hogy Maggie kimondja hangosan a szavakat, te pedig nem? Mert ő hall?

Ridge egy darabig a szemembe néz, aztán visszafordul a telefonjához.

Ridge: Nem. Én is tudnék beszélni, ha akarnék.

Most kéne leállnom. Szinte biztos vagyok benne, hogy idegesítik ezek a kérdések, de nem tudom legyőzni a kíváncsiságomat.

Én: Akkor miért nem beszélsz?

Vállat von, de nem válaszol.

Én: Nem, engem tényleg érdekel. Kell hogy legyen valami oka. Szerintem nagyban megkönnyítené az életedet.

Ridge: Csak nem beszélek, és kész. Így is nagyon jól elboldogulok.

Én: Persze. Főleg, ha ott van melletted Maggie vagy Warren, hogy elintézzék helyetted a dolgokat. Miért is erőltetnéd meg magad, ha van más, aki megteszi?

Rányomok a küldésre, de abban a pillanatban meg is bánom. Talán nem kellett volna ezt írnom. De észrevettem, hogy Maggie és Warren sokszor beszélnek helyette. Mindig ők rendeltek neki, amikor a pincérnő az asztalunkhoz jött, és a héten Warren többször is kisegítette különböző helyzetekben. Ridge elolvassa az SMS-emet, aztán felnéz rám. Látom, hogy kellemetlen helyzetbe hoztam, és most már azt kívánom, bárcsak visszaszívhatnám azt az üzenetet.

Én: Sajnálom. Nem úgy értettem, ahogy valószínűleg hangzott. Csak arra akartam utalni, hogy egy csomó esetben inkább hagysz másokat

intézkedni magad helyett, pedig esetleg magad is megoldhatnád ezeket a helyzeteket, ha megszólalnál.

Úgy tűnik, a magyarázkodásom még jobban felbosszantja, mint az eredeti megjegyzés. Mintha egyre mélyebbre ásnám magam.

ÉN: Bocs. Abbahagytam. Nem az én dolgom, hogy megítéljem a helyzetedet, mivel nyilvánvalóan nem tudom magam beleképzelni. Csak próbáltam megérteni a dolgokat.

Ridge rám néz, és rágcsálni kezdi a szája sarkát. Észrevettem, hogy amikor nagyon gondolkodik valamin, mindig ezt csinálja. Ahogy bámul, a torkom szép lassan teljesen kiszárad. Elkapom a tekintetem, és kortyolok egyet az üdítőmből. Amikor újra felé fordulok, már a telefonját nyomogatja.

Ridge: 9 éves voltam, amikor felhagytam a hangos beszéddel.

Ez az egy sor jobban összeszorítja a gyomromat, mint a nézése. Nem tudom, miért.

ÉN: Régebben beszéltél? Miért hagytad abba?

Ridge: Ezt hosszas lenne SMS-ben elmagyarázni.

ÉN: Akkor majd meséld el otthon laptopon.

Kicsússzam a boksztól, és lenéz a táncterre. Követem a pillantását. Maggie és Warren még mindig a DJ-pult körül sertegetél. Amikor Ridge látja, milyen jól érzik magukat, elhúzódik a korlátától, és az asztalra könyökölve írni kezd.

Ridge: Attól tartok, mostanában nem indulunk, úgyhogy van időm mesélni. Brennan és én nem voltunk túl szerencsések a szüleinkkel. Mindketten függők voltak. Talán még mindig azok, de nem tudjuk, mert egyikükkel sem beszéltünk már évek óta. Anya a gyerekkorunk nagy részét ágyban fekvéssel töltötte fájdalomcsillapítóktól bódultan. Apa ezalatt a kocsákat járta. 5 éves koromban felvettek a siketek iskolájába. Itt tanultam meg a jelnyelvet. Otthon én tanítottam Brennánt, mert egyik szülőnk sem tudott jelezni. Azért tanítottam, mert 5 éves voltam, és

senkivel sem tudtam kommunikálni. Annyira vágytam a beszélgetésre, hogy a 2 éves öcsémet nyaggattam a „süti” meg az „ablak” jelével, csak hogy legyen valaki, akivel szót válthatok.

Elfacsarodik a szívem. Felnézek Ridge-re, de ő még mindig a telefonon pötyög.

Ridge: Képzeld el, hogy első nap belépsz a suliba, és rádöbbsz, hogy igenis lehet siketen is kommunikálni.

Amikor láttam, hogy jelelnék egymásnak a többiek, leesett az állam. Az életem első 5 évében fogalmam sem volt, milyen érzés másokkal beszélgetni. A suliban tanultam meg, hogyan kell a hangunkkal szavakat formálni, hogy kell olvasni, hogy kell jelelni. És mindent, amit ott tanultam, esténként otthon gyakoroltam Brennannel. Nemsokára ő is ugyanolyan jól használta a jelnyelvet, mint én. Akartam, hogy tudja, de nem akartam őt használni közvetítőnek köztem és a szüleim között. Velük mindig szavakkal beszéltem. Persze nem hallottam a saját hangomat, és tudtam, hogy a siketek beszéde másképp hangzik, mint a többi emberé, de valahogy kommunikálnom kellett velük, a jelbeszédet pedig nem ismerték. Egy nap, amikor apához beszéltem, megüzente Brennannel, hogy fogjam be a szám, és hagyjam, hogy az öcsém beszéljen helyettem. Nem értettem, miért olyan dühös. Onnantól fogva valahányszor megszólaltam a jelenlétében, mindig ugyanaz ismétlődött. Elhallgattattott, és Brennannek kellett közvetíteni köztünk. Végül rájöttem, hogy azért nem hagy beszélni, mert nem bírja elviselni a hangomat. Ciki volt neki, hogy nem hallok. Nem akarta, hogy mások előtt megszólaljak, mert olyankor kiderült, hogy siket vagyok, ezért minden áldott alkalommal lekussolt. Egy nap otthon annyira dühbe gurult a hangom hallatán, hogy üvöltözni kezdett Brennannel. Mivel nem hallgattam el, arra következtetett, hogy az öcsém nem adta át nekem az üzenetet. Aznap totál részeg volt, és nem tudta kordában tartani a haragját, ami nem volt szokatlan nála. De akkor olyan erősen fejbe vágta Brennannt, hogy elájult.

Könnyek gyűlnek a szemembe, és mélyeket kell lélegeznem, hogy lenyugtassam magam.

Ridge: Még csak 6 éves volt, Sydney. 6. Többször nem akartam okot adni apának, hogy megüsse, ezért onnantól fogva többet nem szóltam meg hangosan. Azóta már inkább megszokásból hallgatok.

Leteszi az asztalra a telefont, és keresztbe fonja a karját a mellkasán. Úgy tűnik, nem vár választ, sőt, talán nem is akarja, hogy visszaírjak. Csak néz rám. Tudom, hogy látja az arcomon végiggördülő könnyecskéket, de nem reagál rájuk. Hatalmasat sóhajtok, és egy szalvétával megtorlóm a szemem. Jó lenne, ha nem látna ilyen állapotban, de nem tudom visszafogni magam. Lágyan rám mosolyog, és már éppen átnyúlna az asztalon, hogy megfogja a kezem, amikor megjelenik Warren és Maggie. Ridge visszahúzza a kezét, és felnéz rájuk. Maggie Warren vállába csimpaszkodik, és önfeledten kacarászik valamin. Warren próbál megkapaszkodni a boksztámlájában, mint akinek szintén nem ártana valami stabil fogódzó, de állandóan mellényúl. Ridge-dzsel felállunk, hogy segítsünk nekik. Ridge lehúzza Maggie-t Warrenről, én pedig a vállamra teszem Warren karját. A homlokát az enyémmek nyomja.

– Syd, én úgy örülök, hogy megcsaltak. Úgy örülök, hogy beköltöztél hozzánk.

Nevetve eltolom magamtól a fejét. Ridge az ajtó felé biccent, mire én beleegyezően bólintok. Még egy feles, és ölben kell kivinnünk ezt a két partiarcot.

– Tetszik a ruhád, Syd. Tudod, az a kék. De, légy szíves, ne vedd fel többet! – hajol hozzám Warren, ahogy megyünk előre a lépcső felé. – Nem szeretem benne a segged, mert, asszem, bele vagyok zúgva Bridgette-be, és abban a ruciban imádom a seggedet.

Azta!

Tényleg jó részeg lehet, ha bevallja, hogy szerelmes Bridgette-be.

– Már mondtam, hogy elégetem azt a ruhát – nevetek.

– Akkor jó – sóhajt fel.

A kijáratnál Ridge már ölben viszi ki Maggie-t. Maggie karja Ridge nyakára fonódik, és úgy néz ki, mintha aludna. A kocsinhoz érve Ridge megpróbálja talpra állítani, mire ő kinyitja a szemét. Tesz egy-két bizonytalan lépést, de erőteljesen dülöngél. Amikor Ridge kinyitja neki a hátsó ajtót, gyakorlatilag bezuhan rajta. Bevacolja magát az egyik sarokba, a kocsi oldalának dől, és már be is hunyja a szemét. Ridge félreáll, és int

Warrennek, hogy szálljon be. Warren odalép hozzá, az arca felé nyúl, és megpaskolja.

– Sajnálak, haver. Szívás, hogy nem csókolhatod meg Sydney-t. Nekem is nehéz, pedig én feleannyira se szeretem, mint te.

Warren beszáll, és Maggie-nek támaszkodik. Magamban hálát adok a sorsnak, amiért Warren túl részeg a jelekhez, mert így szinte biztos vagyok benne, hogy Ridge egy szót sem értett az egészből. Zavartan néz rám, aztán nevetve lehajol, hogy eligazítsa Warren lábát, ami még mindig kilóg az ajtón. Ahogy ezen ügyködik, az én gondolataim még mindig Warren szavai körül forognak.

Ridge mögém nyúl, és kinyitja nekem az anyósülés ajtaját. Előrelépek, de amikor Ridge keze a hátamhoz ér, megdermedek. Felnézek rá, ő pedig vissza rám. A keze még mindig rajtam van, miközben lassan beülök, és csak akkor veszi le rólam, amikor már elhelyezkedtem. Becsapja az ajtót. Előredőlök, behunyam a szemem, és kétség-beesetten emésztgetem, mit tett velem ez az egyszerű gesztus. Hallom, ahogy beül a volán mögé, és felbőg a motor, de a szemem még mindig csukva van. Nem akarok ránézni. Nem akarom érezni azt, amit akkor érzek, ha ránézek. Megőrülök attól, hogy minden egyes vele töltött perccel egyre jobban és jobban hasonlítok Torira.

Üzenetet kapok. Felpillantva látom, hogy Ridge a kezében tartja a telefont, és engem néz.

Ridge: Ritkán viselkedik így. Talán ha háromszor egy évben.

De mostanában nagy rajta a nyomás, és segít, ha néha kitombolhatja magát.

Én: Nem ítélem el érte.

Ridge: Tudom. Csak szólni akartam, hogy ő nem olyan lecsúszott alkesz, mint én.

Rám kacsint, mire elnevetem magam. A hátsó ülés felé fordulok, ahol Warren Maggie-re csavarodva hever. Mindketten ki vannak ütve.

Én: Kösz, hogy odabent elmesélted azt a történetet. Nem lett volna kötelező, és nyilván nem is akartad, de azért köszönöm.

Ridge felém sandít, aztán visszafordul a mobiljához.

Ridge: Erről még senkinek sem beszéltem eddig. Még Brennannek sem. Olyan kicsi volt, hogy valószínűleg nem is emlékszik az egészre.

Leteszi maga mellé a telefont, aztán rükvércbe teszi a kocsit, és tolatni kezd.

Miért van az, hogy az egyetlen kérdés, amit most feltennék neki, totál helytelen? Tudni szeretném, hogy Maggie ismeri-e ezt a sztorit, de végül is mindegy lenne, mit válaszol. Pontosabban mindegynek kellene lennie, de nekem mégis számít.

Ridge vezetés közben bekapcsolja a rádiót, amivel összezavar. Ha egyszer úgysem hallja, mit számít neki, hogy szól-e vagy sem? Aztán hirtelen rájövök, hogy nem maga miatt csinálta, hanem miattam.

Ridge

MIUTÁN BEUGROTTUNK EGY AUTÓSBÜFÉBE, LEPARKOLOK A HÁZUNK ELÉ.

Én: Vidd fel a kaját, és nyisd ki az ajtót! Addig én felébresztem őket.

Sydney fogja a két üdítőt és a papírzacskót, és elindul felfelé. Kinyitom a hátsó ajtót, felrázom Warrent, és kisegítem a kocsiból, aztán megismétlem ugyanezt Maggie-vel. Ő még mindig ki van ütve, ezért felkapom, és bezárom magunk mögött az autót. Warrent magam elé engedem a lépcsőn, mert félok, hogy bármelyik pillanatban lebucskázhat.

A lakásba belépve Warren a szobájába tántorog, én pedig beviszem Maggie-t az enyémbé. Az ágyra fektetem, leveszem a cipőjét, a ruháját, betakarom, és kimegyek az étkezőbe, ahol Sydney már feltálalta a vacsoránkat. Már majdnem éjfél van, és tudom, hogy ebéd óta egy falatot sem evett. Leülök vele szemben.

Én: Most, hogy már tudod az egyik sötét titkomat, te is elárulhatnál valamit magadról.

Mindketten magunk mellett tartjuk a mobilt evés közben. Sydney elmosolyodik, és visszaír.

Sydney: Ezek szerint több sötét titkod is van?

Én: Most rólad beszélünk. Ha együtt fogunk dolgozni, tudnom kell, kivel állok szemben. Mesélj a családról! Nátatok is vannak lecsúszott alkoholisták?

Sydney: Nem, csak kőkemény seggfejek. Az apám ügyvéd, és gyűlöl, amiért nem a jogi karra járok. Anya háztartásbeli. Még soha életében nem dolgozott. Jó anya, de talán túlságosan is tökéletes, tudod? Mintha a Bíz csak az öcskösre! anyjából és a Stepfordi feleségekből gyúrták volna össze.

Én: Testvérek?

Sydney: Nincsenek. Egyke vagyok.

Én: Ezt nem néztem volna ki belőled, ahogy az ügyvéd apukát sem.

Sydney: Miért? Mert nem vagyok egy elkényeztetett liba? Mosolyogva bólint.

Sydney: Kösz! Próbálkozom.

Én: Ne érts félre, de ha az apád ügyvéd, és jó viszonyban vagy a szüleiddel, akkor a múlt héten, amikor nem volt hová menned, miért nem hívtad fel őket?

Sydney: A legfontosabb dolog, amit anya belém sulykolt, hogy ne legyek olyan, mint ő. Ő sosem tanult tovább, és mindenben az apámtól függ. Arra nevelt, hogy legyek független, és tanuljak meg okosan bánni a pénzzel, ezért ha bajba kerülök, próbálom nélkülük megoldani a helyzetet. Néha nem könnyű, de eddig mindig sikerült valahogy. Azért sem akartam hozzájuk fordulni, mert azzal csak magamra zúdítottam volna apa kellemetlen hegyibeszédét. Szereti felemlíteni, hogy a jogi karon fizetné a tanulmányaimat.

Én: Várjunk csak! Neked kell fizetned a saját tandíjadat, de ha átmennél a jogra, apád átvállalná a költségeket?

Bólint.

Én: Ez így azért nem tisztességes.

Sydney: Mondtam, hogy apa elég nagy seggfej. De nem hibáztatom őket, mert sok mindenért hálás lehetek nekik. Viszonylag normális körülmények közt nőttem fel, a szüleim élnek és jól vannak, és egy bizonyos mértékig támogatnak is. Még így is jobbak, mint a legtöbb szülő, még ha nem is tökéletesek. Utálom, ha valaki egész életében minden rosszért a családját hibáztatja.

Én: Igen. Teljesen egyetértek. Ezért is léptem le otthonról 16 éves koromban. A saját kezembe vettem a sorsomat.

Sydney: Tényleg? És Brennan?

Én: Őt is magammal vittem. A bíróság ugyan a szüleinknek ítélte, de ő inkább hozzám költözött. Pontosabban Warrenékhez. 14 éves korunk óta barátok vagyunk. Mindkét szülője siket, ezért beszéli ilyen jól a jelyelvet. Amikor eljöttünk otthonról, megengedték, hogy Brennan és én hozzájuk költözzünk. Akkor jogilag még a szüleim voltak Brennan

gondviselői, de szerintem megkönnyebbültek, amikor megszabadítottam őket ettől a teheről.

Sydney: Állati rendes volt Warren szüleitől, hogy befogadtak benneteket.

Én: Igen, remek emberek. Nem is értem, hogy lett Warrenből ilyen rémes alak.

Sydney elneveti magát.

Sydney: Ők gondoskodtak tovább Brennanról, amikor egyetemre mentél?

Én: Nem. Igazából csak 7 hónapig laktunk náluk. 17 éves koromban saját lakásba költöztünk. Abbahagytam a gimit, és előrehozott vizsgákat tettem, hogy korábban elkezdhessem az egyetemet.

Sydney: Azta! Szóval te nevelted fel az öcsédet?

Én: Nem igazán. Brennan velem lakott, de nem volt az a nevelhető típus. Ő 14 volt, amikor önállósodtunk, én meg csak 17. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy én voltam az érett, felelősségteljes felnőtt mintapéldája. A kérő állandóan tele volt haverokkal, és Brennan ugyanolyan keményen bulizott, mint én.

Sydney: Ez meglepő. Olyan komolynak tűnsz.

Én: Éppenséggel lehettem volna vadabb is, ha azt vesszük, hogy ilyen fiatalon maradtam felnőtt felügyelet nélkül. Szerencsére minden pénzünk lakbérre és számlákra ment el, így nem tellett káros hobbikra. Csak szerettünk bulizni, ez minden. A zenekar alakulásakor Brennan 16 volt, én 19. Ugyanebben az évben jöttem össze Maggie-vel, és onnantól fogva sokkal nyugodtabb életet éltem.

Sydney: 19 éves korod óta Maggie-vel jársz?

Bólintok, de nem írok vissza. A sok pötyögés közben szinte hozzá se nyúltam a hamburgeremhez, ezért most egy kicsit az evéssel foglalkozom. Sydney is falatozni kezd, és le sem állunk, amíg a kaja el nem fogy.

Miután végeztünk, és letakarítottuk az asztalt, Sydney búcsút int, és bemegy a szobájába. Én leülök a kanapéra, és bekapcsolom a tévét. Miután tizenöt percig nyomogatom a távirányítót, megállok a

mozicsatormánál. A felirat ki van kapcsolva, de most nincs kedvem vacakolni vele. Egyébként is túl fáradt vagyok most olvasni.

Sydney ajtaja kinyílik. Amikor kijön, meglepetten látja, hogy még ébren vagyok. Megint az egyik bő pólóját viseli, és a haja vizes. Visszamegy a szobájába, majd a telefonjával a kezében leül mellém a kanapéra.

Sydney: Még nem vagyok álmos. Mit nézel?

Én: Nem tudom, de még csak most kezdődött.

Felhúzott lábbal, fejét a karfának támasztva mellém kuporodik. Ő a tévét bámulja, én viszont őt. Az a Sydney, akit ma este a bárban láttam, merőben különbözik ettől a lánytól. A smink eltűnt, a frizura már nem tökéletes, a csinos ruhát pedig egy zsákszerű, lyukakkal tarkított rongyra cserélte, és ha ránézek, legszívesebben elnevetném magam. Hunter helyében most verném a fejem a falba.

Előrehajol a telefonjáért, és közben felém sandít. Szeretnék gyorsan a tévé felé fordulni, mintha nem is őt bámultam volna, de a hirtelen mozdulattal csak feltűnést keltenék. Szerencsére nem nagyon figyel rám, mert a mobiljával foglalkozik.

Sydney: Miért nézed felirat nélkül?

Én: Fáradt vagyok most az olvasáshoz. Néha csak úgy nézem a filmeket, és próbálom kitalálni, mit mondhatnak a szereplők.

Sydney: Ezt én is kipróbálom. Vedd le a hangot, és együtt némafilmezünk.

Elnevetem magam. Némafilm? Ez jó. A távirányítót a tévé felé fordítva megnyomom a némítás gombot. Sydney újra a képernyőre irányítja a tekintetét, de én megint őt nézem. Nem tudom, mi ütött belém, de képtelen vagyok levenni róla a szemem. Messze ül tőlem. Nem érünk egymáshoz. Nem beszélgetünk. Még csak rám sem pillant. Mégis büntudatom van. Mintha valami rosszat csinálnék. A bémészkodás ártalmatlan dolog, de akkor miért van mégis lelkiismeret-furdalásom? Próbálom mentegetni magam, de a szívem mélyén pontosan tudom, mi a gond. Nem a bémészkodás, hanem az, amit ennek a lánynak a látványa kivált belőlem.

Zsinórban másodszor ébredek így. Ellököm magamtól az arcomat csapkodó kezét, és kinyitom a szemem. Warren áll fölöttem. Egy papírlapot dob a mellkasomra, lenyom egy sallert, aztán felkapja a kulcsesomóját, és elindul dolgozni. Miért indul el ilyen korán? Megkeresem a mobilomat. Reggel 6 van. Ezek szerint *mégsem* indul korán. Felülök. Sydney még mindig ott alszik összekuporodva a kanapé másik végében. Elolvasom Warren üzenetét: *Mi lenne, ha inkább bent aludnál a szobádban, a barátnőd mellett?*

Összegyűröm a lapot, a szemetesbe dobom, aztán visszamegyek a kanapéhoz, és a vállánál fogva felrázom Sydney-t. A hátára gördül, megdörzsöli a szemét, és felhéz rám. Amikor meglát, elmosolyodik. Ennyi. Csak egy mosoly, de a mellkasomban hirtelen tűz gyullad, és a testemen forróság hulláma söpör végig. Ismerem ezt az érzést, és nem örülök neki. Egyáltalán nem. Utoljára tizenkilenc évesen éreztem ilyet, amikor összejöttem Maggie-vel.

A szobája felé mutatok, jelezve, hogy le kéne feküdnie, aztán sietve eltűnök a saját hálóm felé. Leveszem a farmeremet és a pólómat, és óvatosan bebújok Maggie mellé. Átölelem, magamhoz húzom, és mielőtt álomba merülök, félórán keresztül mantrázok magamban:

Szerelmes vagy Maggie-be.

Ő a tökéletes nő neked.

Te is tökéletes vagy neki.

Szüksége van rád.

Boldog vagy vele.

Azzal a lánnyal vagy, akit a sors neked rendelt.

Sydney

MÁR VAGY KÉT HETE NEM DOLGOZTUNK A DALSZÖVEGEKEN Ridge-dzsel. Nem sokkal azután, hogy Maggie elment, Ridge hat napra eltűnt családi vészhelyzetre hivatkozva. Nem bocsátkozott részletekbe, de erről eszembe jutott, hogy amikor még Torival laktam, egyszer napokig elmaradt az erkélyzene. Akkor is családi vészhelyzet volt az indok. Az alapján, amit Warren és Brennan telefonbeszélgetéseiből kihallgattam, nem Brennan volt bajban, pedig tudtommal egyedül ő Ridge családja. Amikor visszajött, megkérdeztem, minden rendben van-e, mire ő igennel válaszolt. Ennél többet nem akart mondani, és ha jobban belegondolok, a magánügyeivel kapcsolatban nem is tartozik nekem magyarázattal.

Belevetettem magam a tanulásba, és néha egyedül is nekiállok a dalszövegeknek, de zene nélkül valahogy nem az igazi. Ridge már napok óta itthon van, de az ideje nagy részét a szobájában tölti, és próbálja behozni az elmaradt munkát. Nem hagy nyugodni a gondolat, hogy esetleg engem kerül.

Mostanában sokat lógok Warrennel, és már kezdem jobban megérteni a kapcsolatát Bridgette-tel. Bridgette-tel viszont egyáltalán nem beszélek, és amennyire tudom, még mindig siketnek hisz. Azok alapján, amit Warren mondott, a viszonyuk minden, csak nem szokványos. Ők ketten csak fél éve találkoztak, amikor a lány beköltözött, de Bridgette és Brennan már régóta barátok. Warren bevallotta, hogy napközben csak marják egymást, és teljesen külön életet élnek, de az éjszaka már egy teljesen más történet. Sokszor részletesebben belemegy a dologba, mint szeretném, ezért le kell állítanom.

Most is szeretném, ha eldugulna, mert megint többet oszt meg a kelleténél. Félóra múlva suliba kell mennem, és előtte még el kéne olvasnom egy fejezetet, de ő arról magyaráz, hogy tegnap éjjel nem hagyta Bridgette-nek levenni a didibáros egyenruhát, mert imádja a szerepjátékokat. Úristen, miért gondolja, hogy ezt nekem hallanom kell?

Szerencsére ebben a pillanatban megjelenik Bridgette, és életemben először még örülök is neki.

– Jó reggelt, Bridgette! – követi a szemével Warren, ahogy végigmegy a nappalin – Jól aludtál?

– Kapd be, Warren! – érkezik a csattanós válasz.

Mostanra már rájöttem, hogy náluk ez a szokásos reggeli rituálé. Bridgette a konyhából végigmér, aztán Warrenre néz, aki mellettem ül a kanapén. Mielőtt a frigó felé fordul, gyilkos pillantást vet rá. Ridge mindeközben az étkezőasztalnál ül, és a laptopjába temetkezik.

– Nem csípem, hogy ez a csaj állandóan rajtad lóg – csattan fel Bridgette háttal nekem.

Warren rám néz, és elneveti magát. Ezek szerint Bridgette még mindig nem tudja, hogy hallok, de én valahogy nem tartom olyan mulatságosnak, hogy savaz a hátam mögött.

– Szerinted ez vicces? – mered Warrenre. – Ez a liba nyilvánvalóan beléd van esve, és benned még annyi sincs, hogy ne az orrom előtt hetyegj vele?

Megint elfordul tőlünk.

– Először bead Ridge-nek valami tragikus mesét, hogy beférközhessen ide, most meg kihasználja, hogy ismered a jelnyelvet, és flörtölgettek egymással.

– Fogd be, Bridgette! – szólal meg Warren.

Most már nem röhög, mert látja, milyen dühösen szorítom a kezemben a könyvet. Nyilván attól fél, hogy a súlyos kötet a barátnője fején végzi, és nem is alaptalanul.

– *Té* fogd be, Warren! – fordul vissza felé Bridgette. – Vagy ne mássz be éjszakánként az ágyamba, vagy ne ölelgesd *ezt* napközben a kanapén.

A könyv hatalmas csattanással landol az ölemben, és dühömben hangosan rugdosni kezdem a lábammal a padlót. Egy pillanatig sem vagyok hajlandó tovább túrni ezt.

– Pofa be, Bridgette! – kiáltok fel. – Fogd be, fogd be, fogd be! Az isten szerelmére! Nem tudom, honnan vetted, hogy nem hallok, de megnyugtathatlak, hogy nem vagyok ribanc, és nem akarom jelbeszéddel elcsábítani Warrent. Még csak nem is *ismerem* a jelnyelvet. És jó lenne, ha innentől fogva nem üvöltözve beszélnél velem.

Bridgette oldalra dönti azt a csinos kis fejét, és a szája tátva marad a csodálkozástól. Pár másodpercig csak némán mered rám, aztán Warrenhez fordul, és a szemében a haragot fájdalom váltja fel. Gyorsan elkapja a

tekintetét, és berohan a szobájába. Észreveszem, hogy Ridge engem néz, és próbálja kitalálni, mi történhetett. Fejemet a kanapé háttámlájának vetem, és hatalmasat sóhajtok. Reméltem, hogy a kifakadás után jobban fogom érezni magam, de nem is tévedhettem volna nagyobbat.

– Remek – mordul fel Warren. – Most aztán lőttek a szerepjátékoknak. Kösz szépen, Sydney!

– Kapd be, Warren! – csattanok fel. Kezdem érteni Bridgette reakcióit.

Leteszem a könyvet az ölemből, felállok, és Bridgette szobájához megyek. Bekopogok, de nem válaszol. Megint kopogok, aztán rés-nyire nyitom az ajtót, és bekukkantok.

– Bridgette!

Belülről egy párna puffan az ajtónak.

– Takarodj innen!

Nem hallgatok rá. Még szélesebbre tárom az ajtót, hogy lássam, mit csinál.

Az ágyán ül, a térdét az állához húzza. Amikor észreveszi, hogy közeledem, gyorsan megtörlí a szemét, és elfordul. Sír. Most már tényleg vacakul érzem magam. Leülök az ágy szélére, elég messze tőle, hogy ne érjen el. Nem vagyok büszke arra, amit csináltam, de még mindig halálosan félek tőle?

– Sajnálom – szólalok meg.

A szemét forgatva a hátára fekszik.

– Dehogyan sajnálsz! De nem hibáztatlak. Megérdemeltem.

Meglepetten nézek rá. Tényleg beismerte, hogy megérdemelte, amit kapott?

– Nem fogok hazudni, Bridgette. Néha tényleg elég undok tudsz lenni.

Halkan felnevet, és eltakarja a szemét.

– Tudom. De úgy idegesítenek az emberek, hogy nem tudom visszafogni magam. Nem azért csinálom, mert annyira élvezem.

Én is ledőlök mellé.

– Akkor ne csináld! Szemétkedni sokkal nagyobb erőfeszítésbe kerül, mint normálisnak lenni.

Megrázza a fejét.

– Könnyen beszélsz. Te nem vagy szemét.

Felsóhajtok. Szerinte talán nem, de én bizony sokszor annak érzem magam az utóbbi időben.

– Ha ez megnyugtat, sokkal gonoszabb vagyok, mint hinnéd. Talán nem csinálom olyan látványosan, mint te, de azért nekem is vannak ördögi gondolataim. Sőt, mostanában néha kimondottan rosszindulatú vagyok. Kezdem azt hinni, hogy az eddigi kedvességem csak illúzió volt.

Bridgette egy darabig nem válaszol, majd egy mély sóhaj kíséretében felül.

– Kérdezhetek valamit most, hogy már válaszolni is tudsz?

Én is felülök, és bólintok.

– Te és Warren... – Rövid szünetet tart. – Úgy tűnik, ti ketten jól kijöttök egymással, és tudni szeretném, hogy...

Elvigyorodok, mert már látom, hová akar kilyukadni.

– Warrennel csak barátok vagyunk, és ez így is marad. Annál is inkább, mert valami fura vonzalmat érez egy bizonyos undok pincérnő iránt.

Bridgette mosolyog, de egyszer csak megkeményednek az arcvonásai.

– Mióta tudja Warren, hogy süketnek hiszlek?

Visszagondolok az elmúlt hetek történéseire.

– A beköltözésem utáni első reggel óta.

Összerezzenek, ha eszembe jut, mi vár Warrenre, ha az általunk olyan jól ismert Bridgette rászabadul.

– De, légy szíves, ne harapd le a fejét! Bár kívülről nézve elég érdekes páros vagytok, Warren nagyon szeret téged. Talán még szerelmes is beléd, bár részeg volt, amikor ezt mondta, szóval nehéz megállapítani, mennyire gondolta komolyan.

Ha hallani lehet, ahogy egy ember szíve megáll, tuti, hogy most azt hallottam Bridgette-nél.

– Tényleg ezt mondta? – néz rám.

Bólintok.

– Úgy két héttel ezelőtt. Éppen kijöttünk a klubból, és eléggé el volt ázva, de valami olyasmiről habogott, hogy azt hiszi, beléd esett. Mondjuk, lehet, hogy ezt nem kéne elmondanom neked.

Bridgette egy darabig némán a padlóra mered, aztán visszafordul felém.

– Tudod, egyesek szerint az emberek részegen sokkal őszintébbek, mint józanon.

Bólintok, bár nem tudom, hogy ez tényleg igaz-e, vagy csak amolyan Bridgette-féle okosság.

Bridgette hirtelen feláll, és sebesen kimasírozik a szobából. Ajaj! Most kinyírja Warrent, és ez részben az én hibám. Én is az ajtóhoz sietek, felkészülve a lecseszésre, amiért kikotyogtam Warren részeg titkát.

Csakhogy a nappaliban egészen meglepő látvány fogad. Bridgette Warren ölében ül, aki félelemmel vegyes csodálkozással mered rá. Ebből arra következtetek, hogy ez a mozdulat nem jellemző Bridgette-re. A két keze közé fogja Warren arcát, aki a tenyerét tétován a lány hátára csúsztatja. Bridgette felsóhajt, és Warren szemébe néz.

– Nem hiszem el, hogy pont egy ilyen hülye seggfejbe esek bele.

Warren egy darabig csak bámul rá, majd amikor megemésztette a hallottakat, a keze Bridgette tarkójára csúszik, és az ajkuk összeforr.

A rajta csimpaszkodó lánnyal együtt feláll a kanapéról, heves csókolózás közepette a szobájába cipeli, és bevágja maguk mögött az ajtót.

Elmosolyodom, mert valószínűleg Bridgette az egyetlen lány a világon, aki képes ugyanabban a mondatban leseggfejezni valakit, aztán szerelmet vallani neki. És talán Warren az egyetlen srác a világon, aki ezt vonzónak taltaija. Az isten is egymásnak teremtette őket.

Ridge: Ezt meg hogy az ördögbe csináltad? Azt hittem, megfojtja Warrent, erre 2 percet beszélget veled, és gyilkosság helyett a nyakába ugrik.

Én: Nem is akkora liba, mint hinnéd.

Ridge: Tényleg?

Én: Na jó, talán az. De szinte már tisztelem érte. Nem játssza meg magát.

Ridge mosolyog, leteszi a mobilját, és visszafordul a laptopához. Van benne valami fura. Nem tudnám pontosan megmondani, mi az, de a szemében látom a változást Mintha zavart lenne. Vagy szomorú. Vagy talán csak fáradt? Leginkább mindhárom, és ez eléggé elszomorít.

Amikor először találkoztam vele, olyan erősnek és összeszedettnek tűnt. Most viszont, hogy kezdem jobban megismerni, egyre kevésbé látom annak. A srác, aki most előttem áll, teljesen szétesett. Úgy látom, mintha az élete kész zűrzavar lenne, pedig még csak a felszínt kapargattam meg.

Ridge: Még mindig le vagyok maradva a melóval, de estére valószínűleg utolérem magam. Ha úgy érzed, hogy beleválnál egy új dalba, tudod, hol találsz.

Én: Jól hangzik. Délután tanulócsoporthoz van, de 7 körül itthon vagyok.

Fásultan rám mosolyog, és bemegy a szobájába. Azt hiszem, mostanra többé-kevésbé kezdem megfejtetni az arckifejezéseit. Esküdni mernék rá, hogy az előbb idegességet láttam rajta.

Ridge

AZT HITTEM, MA ESTE NINCS KEDVE ÍRNI, MERT NEM JÖTT ÁT. Már szinte belenyugodtam, amikor nyolc után néhány perccel villogni kezd a lámpa a szobámban. Az adrenalin olyan erős löketekben pumpál végig a testemen, hogy ezt már magam előtt sem tudom letagadni. Mondhatnám, hogy a heves reakció a zeneszerzés iránti szenvedélyemnek szól, de akkor miért nem érzem ugyanezt, amikor egyedül vagy Brennannel dolgozom? Behunyom a szemem, leteszem magam mellé a gitárt, és mély lélegzetet veszek. Hetek óta nem csináltuk ezt. Azóta, amióta engedte, hogy „meghallgassam” az énekét, és ez teljesen megváltoztatta a munkakapcsolatunkat. Ez nem az ő hibája, de még abban sem vagyok biztos, hogy az enyém. Leginkább a természeté. A vonzalom egy gonosz szörnyeteg, de én akkor is legyőzöm. Képes vagyok rá.

Kinyitom az ajtót, és félreállok, amíg a jegyzetfüzetével és a laptopjával a kezében belép a szobámba. Magabiztosan az ágyhoz sétál, leül, és felnyitja a gép fedelét. Én is ugyanezt teszem.

Sydney: Ma alig tudtam figyelni az órákon, mert egész nap dalszövegek jártak a fejemben. De nem írtam le semmit, mert sokkal jobban megy, ha közben játszol. Úgy hiányzott ez! Először azt hittem, hogy nem lesz jó, mert totál ideges voltam, de most már imádom. Imádom, imádom, imádom! Vágjunk bele! Készen állok.

Rám mosolyog, és gyerekesen csapkodja maga mellett a matracot. Visszamosolygok rá, a háttámlának dőlök, és belekezek az új dalba, amin mostanában dolgozom. Még nem fejeztem be, de remélem, hogy Sydney segítségével ma este haladok vele valamennyit. Többször is eljátszom. Ő közben vagy engem néz, vagy jegyzetel. A kezével jelzi, ha azt akarja, hogy megálljak, ugorjak a következő refrénre, vagy kezdjem előlről az egészet. Gitározás közben folyamatosan őt figyelem, és ezt vagy egy órán át csináljuk. Sydney rengeteget satíroz, és annyit grimaszol, hogy már-már kétségeim támadnak afelől, vajon tényleg jól szórakozik-e. Végül felül, kitépi az aktuális lapot a tömbből, összegyűri, és a szemetesbe hajítja. Lecsapja a laptop tetejét, és megrázza a fejét.

Sydney: Sajnálom, Ridge. Talán csak fáradt vagyok, de most valahogy nem megy a dolog. Nekifuthatnánk újra holnap este?

Bólintok, de közben alig tudom leplezni a csalódottságomat. Nem szeretem frusztráltnak látni. Felveszi a laptopját és a jegyzetfüzetét, és elindul a szobája felé. Mielőtt kimenne, még visszafordul. – Jó éjszakát! – tátogja.

Amint kimegy, felpattanok az ágyról, és turkálni kezdek a papírkosárban. Kiveszem az összegyűrt lapot, kisimítom, és olvasni kezdem.

*Innen nézve őt, ilyen messziről,
közelebb húznám, mint a szívem bírná.
Itt akarom őt, itt ~~akarom~~
~~talán egy nap~~; egy nap talán.*

Véletlenszerűen leírt mondatok, némelyik kihúzva. Mindegyiket elolvasom, hátha tudok kezdeni velük valamit.

*Rohannék ~~érte~~ érted, ha állni tudnék,
de amire vágyom, az túl nagy érték.
Most nem lehet velem.
~~Miért nem vihet el magával?~~*

Olyan, mintha a magánszférájába hatolnék. Vagy mégsem? Gyakorlatilag együtt dolgozunk ezen az egészen, tehát jogom van látni a munkáját. De ez a szöveg valahogy más, mint az eddigiek. Ez most mintha nem Hunterről szólna, hanem egy kicsit talán rólam. Nem kéne ezt csinálnom. Nem kéne elővennem a mobilomat, és végképp nem kéne azon agyalnom, hogyan győzzem meg, hogy még ma este segítsen befejezni a dalt.

Én: Ne húzd fel magad, de elolvastam, amit írtál. Azt hiszem, értem, honnan ered a frusztrációd.

Sydney: Talán onnan, hogy béna vagyok a dalszövegíráshoz, és abban a néhány dalban kimerült minden tehetségem?

Felveszem a gitárt, és a szobájához megyek. Bekopogok, és kinyitom az ajtót. Mivel csak két perce hagyott ott, merem remélni, hogy még fogadóképes állapotban van. Leülök az ágyára, a kezembe veszem a jegyzetömböt és a tollat, a gyűrött papírt pedig a füzet fedőlapjára fektetem. Írok neki egy üzenetet.

Jusson eszedbe, hogy az együttes, aminek a szövegeket írod, csak srácokból áll. Tudom, hogy nehéz egy pasi szemszögéből írni, mivel te nem az vagy, de ha a saját nézőpontod helyett megpróbálsz pasifejjel gondolkodni, talán könnyebben megy majd a dolog. Nem könnyű úgy dolgozni, hogy a szövegeidet egy srác fogja énekelni, miközben az érzelmek belőled jönnek. Csak próbálj átállni a másik oldalra, és meglátjuk, mi lesz.

Miután végigolvassa a javaslatomat, kézbe veszi a tollat, és végignyúl az ágyon. Rám néz, és a gitár felé biccent, jelezve, hogy próbáljuk meg újra. Leülök a földre, függőleges helyzetbe állítom a gitárt, és a mellkasomhoz húzom. Amikor egy új dalon dolgozom, gyakran segít, ha így játszom, mert jobban érzem a rezgéseket. Behunyom a szemem, a fejemet a gitárra hajtom, és pengetni kezdek.

Sydney

URAMISTEN! MÁR MEGINT AZT CSINÁLJA. AZT AZ IGÉZŐ DOLGOT.

Régebben, amikor így láttam gitározni, még nem sejtettem, hogy nem hallja a saját játékát. Azt hittem, azért csinálja, mert így más szögben fér hozzá a húrokhoz, vagy ilyesmi, de most már tudom, hogy így jobban érzi a zenét. Nem tudom, miért, de ettől még jobban szeretem nézni.

A szövegen kéne dolgoznom, ehelyett őt bámulom, ahogy behunyta szemmel végigjátssza a dalt. Amikor befejezi, gyorsan a füzetem felé fordulok, mert tudom, hogy mindjárt rám néz. Úgy teszek, mintha írnék. Visszaállítja a gitárt a normális helyzetébe, és a szekrénynek dőlve előlről kezdi az egészet. Most már a szövegre koncentrálok, és próbálok megfogadni Ridge tanácsát. Igaza volt. Teljesen megfeledkeztem róla, hogy ezt egy srác fogja énekelni, csak leírtam az érzéseimet. Behunyom a szemem, és elképzelem, ahogy Ridge éneklő a dalt. Próbálok elképzelni, milyen lenne őszintén elmondani neki, amit érzek, és ezt beleszólni a szövegbe. Kinyitom a szemem, áthúrom az nyitósort, és elkezdem újraírni az első versszakot.

~~Innen nézve őt, ilyen messziről,~~
Most még csak figyelem. Messziről nézek rá.
Napról napra közelebb kerülök hozzá.
Érzem, mennyire kell nekem.

Azt hiszem, leginkább azért nem tudok ma este írni, mert minden egyes szó, ami a papírra kerül, Ridge-ről szól, és tudom, hogy úgyis átlát majd rajtam. Kivette a jegyzeteimet a kukából, és el is olvasta, szóval a kocka el van vetve. És mégis... itt van, és be akarja fejezni a dalt. A tanácsát észben tartva nekilátok a második versszaknak.

*Rohannék érte érted, ha állni tudnék,
~~de nem vehetem el, mert túl nagy érték.~~
Amire vágyom, az túl nagy érték.
Amire vágyom, az te vagy.*

Folytatom az írást. A régi sorok nagy részét kihúzom, és újakat írok helyettük, miközben Ridge újra és újra eljártssza a dallamot.

*~~Ha az övé lehetnék, kívánnám,~~
És ha most nem lehetsz velem,
én itt várok rád türelmesen.
Amíg eljössz,
eljössz egy éjszakán.
Egy nap talán.
Egy nap talán.*

A lap egyre maszatosabb, és már szinte lehetetlen kiigazodni rajta, ezért kinyitom a füzetet, és egy új oldalra átmásolom az egészet.

Ridge addig abbahagyja a pengetést. Amikor végzek, a füzetre mutat, hogy szeretné elolvasni.

Bólintok. Az ágyamhoz lép, leül mellém, és egészen közel hajol hozzám, hogy lássa, mi áll a papíron. Biztosan rájön, hogy a szöveg inkább róla szól, mint Hunterről, és ez félelemmel tölti el. Közelebb húzza magához a jegyzetömböt, de még mindig az ölemben van. A válla az enyémhez nyomódik, és az arca olyan közel van hozzám, hogy valószínűleg a bőrén érzi a leheletem melegét... illetve érezné, ha lélegeznék. Én is a papírra irányítom a tekintetem, és vele együtt olvasom a sorokat.

*Próbálok nem figyelni rád.
Ha felém fordulsz, én máshová.*

Ridge tollat vesz a kezébe, megjelöli az utolsó sort, és felém fordul. Magára mutat a tollal, aztán a levegőbe ír, jelezve, hogy változtatni szeretne valamit. Bólintok, de közben rettegek attól, hogy nem tetszik neki valami. A tollat a papírra nyomja a bejelölt rész mellett, de mielőtt írni kezdene, felém fordítja a fejét. Az arckifejezése zaklatottnak tűnik, nem tudom, miért. Lassan végigmér, majd a tekintete újra a papírra szegeződik. Mély

lélegzetet vesz, és írni kezd. Figyelem, ahogy a keze alatt a szövegem teljesen új értelmet nyer.

EGY NAP TALÁN

*Most még csak figyelni. Messziről nézni rá.
Napról napra közelebb kerülni hozzá.
Rájönni, mennyire kell nekem.*

*Rohannék érted, ha állni tudnék,
de amire vágyom, az túl nagy érték.
Amire vágyom, az te vagy.*

*És ha most nem lehetsz velem,
én itt várok rád türelmesen.
Amíg eljössz,
eljössz egy éjszakán.
Egy nap talán.
Egy nap talán.
Próbálok nem figyelni rád.
Ha felém fordulsz, én máshová.
De Cupido kétszer talált el.*

*Érzem a parfümöd az ágyamon,
te vagy már minden gondolatom,
de az igazat csak leírni merem.*

*És ha most nem lehetsz velem,
én itt várok rád türelmesen.
Amíg eljössz,
eljössz egy éjszakán.
Egy nap talán
Egy nap talán.*

*Én jónak érzem, de szerinted rossz.
Elengedsz, aztán belém kapaszkodsz.*

*Mint a dalunk, félbemaradnak szavak.
Ennek nem lehet jó vége, érzem.
Minek a határ, ha úgyis átlépek?
Érte elhajolnék, érted eltörnék.*

*És ha most nem lehetsz velem,
én itt várok rád türelmesen.
Amíg eljössz, elviszel egy éjszakán.
Egy nap talán.
Egy nap talán.*

Amikor végez, keresztbe fekteti a tollat a papíron, és felém fordul. Nem tudom, vár-e valami megjegyzést tőlem, de nem tudok megszólalni. Próbálom elnyomni magamban a gyanút, hogy a szavai mögött esetleg igaz tartalom lapulhat, de nem tudom elfelejteni azt, amit az első közös esténkén mondott: *Ezek a te szavaid, Sydney. Belőled jöttek.* Akkor azt állította, hogy a szövegek a valóságot tükrözik, hiszen az író lelkéből fakadnak. Újra a lapra nézek.

Érte elhajolnék, érted eltörnék.

Istenem, ezt nem lehet. Én ezt nem kértem. Én ezt nem *akarom*. Mégis jó. A szavai simogatnak, a közelsége átmelegít, a tekintete megdobogtatja a szívemet, és képtelen vagyok rájönni, hogy lehet valami egyszerre ilyen jó és ilyen rossz. Én nem vagyok szörnyeteg. Ridge sem az. Hogy lehet az, hogy két ember, akit jó szándék vezérel, akaratlanul is ilyen rettenetes érzelmekre vetemedik?

Ridge arc kifejezése egyre aggodalmasabbá válik. Felveszi a telefonját.

Ridge: Jól vagy?

Hogy jól vagyok-e? Persze. Ezért izzad a tenyerem, ezért van egy mázsás kő a mellkasomon, és ezért markolom erősen az ágytakarót magam mellett, nehogy a kezem olyasmit csináljon, amit sosem bocsájtanék meg magamnak.

Bólintok. Finoman eltolom magamtól, és bemegyek a fürdőbe. Becsukom magam mögött az ajtót, nekidőlök, és behunyt szemmel

mormolni kezdem a mantrát, amit már hetek óta ismételvegetek.

Maggie, Maggie, Maggie, Maggie, Maggie.

Ridge

Néhány perccel később végre visszajön a szobába. Rám mosolyog, az ágyhoz sétál, és felveszi a mobilját.

Sydney: Bocs. Egy kicsit felfordult a gyomrom.

Én: Jól vagy?

Sydney: Igen. Csak egy kis vízre volt szükségem. Nagyon tetszik a szöveg, Ridge. Tökéletes. Kell még csiszolni rajta, vagy mára abbahagyhatjuk?

Szerettem volna még egyszer végigmenni a dalon, de Sydney fáradtnak tűnik. Ezenkívül bármit megadnék, ha még egyszer „hallhatnám” énekelni, de nem vagyok biztos benne, hogy ez jó ötlet. Már attól is éppen eléggé izgalomba jöttem, hogy papírra vettem ezt a szöveget. Viszont a tény, hogy róla írok, nem állt utamba, mivel túlságosan lefoglalt a tudat, hogy végre *írok*. Hónapok óta képtelen vagyok rá, de most mintha felszállt volna az agyamról a köd, és a szavak csak úgy áradtak belőlem. Legszívesebben folytatnám, de félek, hogy már így is túl messzire mentem.

Én: Abbahagyhatjuk. Szerintem ez most nagyon jól sikerült, Syd.

Rám mosolyog. Felveszem a gitáromat, és visszamegyek a saját szobámba. Az elkövetkező percekkel azzal töltöm, hogy a laptopomon összeszerkesztem a szöveget a zenével. Amikor készen vagyok, az eredményt átküldöm Brennannek.

Én: Küldtem neked egy nyers változatot. Szeretném, ha Sydney hallaná, úgyhogy ha a héten van egy kis idő, csinálhatnátok róla egy felvételt. Jót tenne Sydney-nek, ha látná, ahogy a szövege megelevenedik.

Brennan: Már nézem is. Nem szeretem bevallani, de azt hiszem, igazad volt Sydney-vel kapcsolatban. Tényleg az ég küldte hozzánk.

Én: Én is azt hiszem.

Brennan: Éppen ráérek. Adj egy órát, és meglátom, mit tudunk kihozni belőle.

Egy óra? Még ma este átküldi? Azonnal SMS-t küldök Sydney-nek.

Én: Próbálj nem elaludni! Lehet, hogy hamarosan lesz számodra egy meglepetésem

Sydney: Öhm... OK.

* * *

Negyvenöt perccel később e-mail érkezik Brennantól, benne egy csatolt fájjal, *Egy nap talán – nyers változat* címmel. Megnyitom a telefonomon, előveszek egy fülhallgatót a konyhafiókból, és Sydney szobájához megyek. Az első kopogásra beenged. Leülök az ágyára, és a matracra mutatok. Kérdőn néz rám, de ő is az ágyhoz lép. Odaadom neki a fülhallgatót, és megpaskolom a párnáját. Hanyatt fekszik. Még mindig gyanakodva méreget, mintha attól tartana, hogy valami hülye szívatásra készülök. Mellé heveredem, és a könyökökre támaszkodva megnyomom a lejátszást. Leteszem kettőnk közé a telefont, és őt figyelem. Néhány másodperc múlva felém fordítja a fejét.

– Uramisten! – suttogja, és úgy néz rám, mintha élete legnagyobb ajándékát kapta volna tőlem.

Eszméletlen jó érzés. Mosolyogva a szájára nyomja a tenyerét, és a szeme megtelik könnyel. Megint a plafonra mered. Valószínűleg szégyelli, hogy ennyire érzékenyült, pedig nem kellene. Pontosan úgy reagált, ahogy reméltem. Tovább nézem, ahogy hallgatja a zenét. Az arcára vegyes érzelmek ülnek ki. Mosolyog, lassan kifújja a levegőt, és behunyja a szemét. Amikor a dal véget ér, a szemembe néz.

– Még egyszer! – szólal meg.

Újra megnyomom a gombot. Még mindig őt nézem, de amikor a szája mozogni kezd, és rájövök, hogy énekel, a mosoly hirtelen leolvad az arcomról. Olyan érzés uralkodik el rajtam, amire egyáltalán nem számítottam: féltékenység. A csend világában eltöltött éveim alatt még soha semmit nem akartam annyira hallani, mint most az ő énekét. Annyira vágyom rá, hogy szinte már fáj. Úgy érzem, mintha a bordáim egyre erősebben szorítanák a szívemet. A kezem észrevétlenül Sydney mellkasára csúszik, és erre csak akkor döbbenek rá, amikor meglátom a döbbenetét a tekintetében. Megrázom a fejem. Nem akarom, hogy abbahagyja. Habozva bólint, de a szívverése a tenyerem alatt egy pillanat alatt a duplájára gyorsul.

Érzem a hangja vibrálását, de a bőre és a kezem között a ruha anyaga tompítja a rezgést, és nem jön át úgy, ahogy szeretném. Feljebb csúsztatom a tenyerem, egészen a torkáig, aztán még egy kicsit feljebb, amíg a nyakához nem érek. Olyan közel kúszom hozzá, hogy a mellkasom az oldalához nyomódik. A vágy, hogy hallhassam őt, olyannyira eluralkodik rajtam, hogy már a kettőnk közt húzódó láthatatlan határvonallal sem törődöm. A rezgés abbamarad. Sydney nagyot nyel, és amikor rám néz, a szeméből pontosan azokat az érzelmeket olvasom ki, amiket a szöveg írása közben én is tapasztaltam. *Én jónak érzem, de szerinted rossz.*

Nem tudom másképpen megfogalmazni, tudom, hogy nem szabadna így éleznem iránta, de mégis annyira jó, amikor vele vagyok.

Már nem énekel. A kezem még mindig a nyakán pihen, és akaratlanul is elindul felfelé, ahogy a szemembe néz. Már az állát simítom. A zsinórnál lógva kihúzom a füléből a fülhallgatót. Az ujjaim visszatérnek az állához, és onnan elindulnak hátra, a tarkója felé. A kezem olyan tökéletesen illeszkedik a fejéhez, mintha egymásnak teremteték volna őket. Gyengéden magam felé húzom, mire ő teljes testével felém fordul. A mellkasunk összetalálkozik, és ez olyan hatással van rám, hogy most már minden egyes porcikámmal érezni akarom. Ő is megragadja a tarkómat, majd az ujjai lassan a hajamba túrnak. Olyan közel vagyunk egymáshoz, hogy saját, kétszemélyes világot teremtünk, ahová nem hatolhat be a külvilág, és ahonnan nem szivároghat ki semmi. Forró hullámokban érzem a számon a leheletét, és bár nem hallom, képzeletemben a hangja a szívverésre emlékeztet. A homlokomat az övéhez érintem, és közben valamiféle morgás szakad fel a torkomból. Valószínűleg hangja is lehet, mert Sydney meglepetten felsóhajt, és ahogy az ajkai szétnyílnak, a szám önkéntelenül is az övét keresi. A találkozás pillanatában előnt a megkönnyebbülés. Mintha minden felgyülemlett, elfojtott érzelmem iránta hirtelen kiszabadult volna, és a találkozásunk óta először végre fellelegezhetek. Az ujjai folytatják útjukat a hajamban, miközben egyre erősebben szorítom a tarkóját, és egyre közelebb húzom magamhoz. A nyelvem megkapja a belépési engedélyt, és odabent összetalálkozik az övével. Meleg és puha, és nyögéseinek rezgése eljut hozzám.

Az ajkunk lágyan összeér, majd elválik egymástól, amíg végül újra összeér, de ezúttal kevesebb habozással és az eddiginél is nagyobb hévvel. A keze végigfut a hátamon, az enyém pedig a derekánál jár, miközben a nyelvünk érzéki táncot jár egy dallamra, amit csak a szánkban hallani. A hév és buzgalom, amivel egymásnak esünk, megmutatja, mennyire szeretnénk kihasználni ezt a törékeny pillanatot, mielőtt elillan. Mert mindketten tudjuk,

hogy hamarosan véget ér. Ahogy a derekát ölelem, a szívem lassan kétfelé szakad. Az egyik fele Maggie-vel van, ahová mindig is tartozott, a másik a mellettem fekvő lányhoz húz. Még soha semmit nem élveztem ennyire úgy, hogy közben ilyen égetően *fájt* volna.

Elszakadok az ajkától. Mindketten levegőért kapkodunk, miközben kétségbeesett szorításával magához láncol. Képtelen vagyok szétszakítani ezt az egységet, de minden erőmet összeszedve megakadályozom az újabb csókot. Kétségbeesetten vacillálok a szívem két fele között. A homlokomat az övéhez nyomom, és behunyt szemmel zihálok. Nem próbál megcsókolni, de a mellkasa mozgásán érzem, ahogy az izgalma keserűségbe csap át. Próbálja visszatartani a sírást.

Elhúzódom tőle, és ránézek. Behunyt szeméből könnycseppek buggyannak ki. Elfordítja az arcát, kezét a szája elé kapja, és kétségbeesetten fészkelődik, hogy minél távolabb kerüljön tőlem. A karommal feltolom magam, és lenézek rá. Nézem, mit tettem vele. Pontosan azt, amiről megígértem, hogy sohasem fogom megtenni. Torit csináltam belőle.

Összerezzenek. Homlokomat az ágyra támasztom a feje mellé, és megpuszílom a fülét. Kitapogatom a kezét, elveszem a tollat az éjjeliszekrényről, és felfelé fordítom a tenyerét. Csak ennyit írok rá: *Sajnálom*. Csókot nyomok a betűkre, és felkelek az ágyból. Egy pillanatra kinyitja a szemét, hogy elolvassa az üzenetet, aztán ökölbe szorítja a kezét, a mellkasához húzza, és belezokog a párnájába. Fogom a gitáromat, a telefonomat, a szégyenemet... és magára hagyom.

Sydney

NEM AKAROK KISZÁLLNI AZ ÁGYBÓL. Nem akarok órára menni. Munkát keresni meg aztán végképp semmi kedvem. Nem akarok mást, mint a párnát a fejemre szorítva feküdni, messziről elkerülve a lakásban fellelhető tükröket. Nem merek most tükörbe nézni, mert félek, hogy annak látnám magam, aki per pillanat vagyok. Egy erkölcstelen, mások kapcsolatába belerondító libának.

Nem hiszem el, hogy tegnap este megcsókoltam. Nem hiszem el, hogy ő megcsókolt. Nem hiszem el, hogy bögni kezdtem abban a pillanatban, amint elhúzódott tőlem, és megláttam az arcát. Eddig nem is sejtettem, mennyi megbánás és szomorúság fér el egy ember tekintetében. Amikor rájöttem, mennyire bánja a történeteket, életem egyik legfájdalmasabb csalódása ért. Jobban fájt, mint amit Hunter tett velem. Jobban, mint amit Tori művelt. De amit rajta láttam, az semmi nem volt ahhoz a büntudathoz és szégyenhez képest, amit én éreztem amiatt, amit Maggie-vel tettem. Amit Ridge tett vele.

Amikor a keze a mellkasomhoz ért, és közelebb kúszott hozzám, pontosan tudtam, mit kéne tennem. Ki kellett volna pattannom az ágyból, és kiküldeni a szobámból. De nem tettem. *Képtelen* voltam rá. Minél közelebb jött, és minél tovább bámultuk egymást, a testem annál jobban vágyott rá.

Nem olyan volt ez, mint amikor az ember szomjas, és vizet akar, vagy éhes, és enne valamit. Ez valami telhetetlen, mohó vágy volt, amit már régóta hordoztam magamban, és beteljesülésért kiáltott. Fogalmam sem volt róla, hogy a sóvárgásnak ekkora ereje van. Minden egyes porcikádba beférkőzik, és milliószorosára fokozza az érzékeidet. A pillanat hevében felerősíti a látást, és csak arra az emberre tudsz koncentrálni, aki ott van veled. Felerősíti a szaglást, és hirtelen olyan részletekre leszel figyelmes, mint hogy a haja frissen van mosva, és az ingét most szedte ki a szárítóból. Felerősíti a tapintást, amitől libabőrös leszel, az ujjhegyeid bizsergnek, és

azt kívánod, hogy újra és újra megérintsen. Felerősíti az ízelet, amitől a szád éhesen keresni kezdi a másikat.

De ami a legjobban felerősödik, az a *hallás*. Abban a pillanatban, amikor Ridge a fülembe dugta a fülhallgatót, és meghallottam a zenét, a karomon felállt a szőr, kirázott a hideg, és a szívverésem felvette a dal ritmusát. Ridge viszont, bármennyire szeretné is, nem tapasztalhatja meg ezt az érzést. Minden érzékszervét összehangolva sem tudta pótolni azt az egyet, amelyikre a legjobban vágyott. Legalább annyira hallani akart engem, mint amennyire én akartam, hogy halljon. Ami köztünk történt, az nem az emberi gyengeség eredménye. Ridge nem azért ért az államhoz és ragadta meg a tarkómat, mert éppen ott voltam, és a pillanat hevében megkívánt. Nem azért bújt szorosan hozzám, mert vonzónak talál, és éppen erre támadt kedve. Nem azért tapasztotta a számra az ajkát, mert szeret csókolózni, és tudta, hogy úgysem bukkat le. Bár próbáltunk küzdeni ellene, ezek a dolgok azért történtek meg köztünk, mert az egymás iránti érzelmeink túlnőttek a vágyakon. A vágyat könnyen le lehet küzdeni, főleg, ha csak testi vonzalmon alapul. A szív ellen harcba szállni már sokkal nehezebb feladat.

* * *

Több mint egy órája ébren vagyok, és azóta egy hangot sem hallottam odakintről. Minél tovább fekszem itt azon rágódva, ami történt, annál kevésbé akarok találkozni vele, pedig tudom, hogy minél tovább halogatom a dolgot, annál nehezebb lesz.

Keletlenül felöltözöm, és bemegyek a fürdőbe fogat mosni. A szobája csendes. Mivel tudom, hogy általában későn fekszik, és későn kel, úgy döntök, hogy nem zavarom. Megvárom, amíg magától kijön. Remélem, hogy Warren és Bridgette egymással vannak elfoglalva, vagy még ők is alszanak, mert ma reggel egyikükhöz sincs nagy kedvem. Kinyitom az ajtót, és bemegyek a nappaliba. Megtorpanok.

Fordulj meg, Sydney! Fordulj meg, és menj vissza a szobádba'

Ridge a konyhapultnál áll, de nem az ő látványától váltam sóbálvánnyá, hanem a lányétól, akit átölel. Akihez hozzásimul. Akire úgy néz, mintha rajta kívül senki és semmi nem számítana. A lányétól, aki éket ver közém és az *egy nap talán* közé.

Ekkor megjelenik Warren.

– Szia, Maggie! – szólal meg, amikor észreveszi őket. – Azt hittem, csak hetek múlva látunk újra.

Ahogy Maggie Warren felé fordul, Ridge tekintete rám irányul. A teste megfeszül, felegyenesedik, és egy kicsit eltávolodik a barátnőjétől. Én még mindig nem tudok megmozdulni, pedig szeretnék minél messzebbre kerülni tőlük.

– Már itt sem vagyok – feleli Maggie hangosan és jelbeszéddel.

Ridge közben egy lépéssel távolabb megy, gyorsan elkapja rólam a tekintetét, és visszafordul Maggie-hez.

– A nagypapám tegnap kórházba került. Az éjjel érkeztem.

Megfordul, gyorsan puszt nyom Ridge szájára, és elindul a kijárat felé.

– Semmi komoly, de mellette maradok, amíg holnap ki nem engedik.

– Ó, nagyon sajnálom – feleli Warren. – De ugye a bulim hétvégéjén itt leszel?

Buli?

Maggie bólint, és Ridge-hez lép. A karjával átkulcsolja a nyakát, ő pedig átöleli Maggie derekát, és ez a két egyszerű mozdulat apró darabokra töri a szívemet. Ridge behuny szemmel megcsókolja Maggie-t, végigsimít az arcán, és megpuszítja az orra hegyét. Au!

Maggie kimegy a lakásból. Eszre sem veszi, hogy mindvégig ott álltam. Ridge becsukja mögötte az ajtót, felém fordul, és megfeszítetlen arckifejezéssel néz rám.

– Mit csinálunk ma? – érdeklődik Warren Ridge-ről rám pillantva, de egyikünk sem válaszol.

Néhány másodperc múlva Ridge szinte észrevétlenül jelez a szemével, hogy majd menjek a szobájába, aztán jelez valamit Warren-nek. Eltűnők a saját szobám irányában.

Hihetetlen, de az elmúlt három percben emlékeztetnem kellett a szerveimet az alapvető testi funkciók ellátására.

Belégzés, kilégzés.

Összehúzás, elernyeszt.

Dobban, dobban, szünet. Dobban, dobban, szünet.

Belégzés, kilégzés.

A fürdőn keresztül elindulok Ridge hálója felé. Nyilvánvaló, hogy beszélni akar velem, és szerintem is jobb most túlesni rajta, mint tologatni a problémát magunk előtt. Az meg végképp nem opció, hogy teljesen a szőnyeg alá söpörjünk.

A fürdőn át vezető egy-két méter hosszú út normális esetben nem tart tovább néhány másodpercnél, de most valahogy kerek öt percig húzom. Remegő kézzel lenyomom a kilincset, és bemegyek. Ő abban a pillanatban

lép be a másik oldalról, amikor becsukom magam mögött az ajtót. Mindketten megállunk, és farkasszemet nézünk egymással. Ennek gyorsan véget kell vetni, mert a szívem már nem bírja sokáig. Az ágyához megyünk, de én még nem ülök le. Eszembe jut, hogy valószínűleg komoly beszélgetésnek nézünk elébe, ezért feltartom az ujjam, és visszaszaladok a laptopomért. Mire visszaérek, ő már felnyitotta a sajátját. Leülök, és fejemet az ágytámlának döntve követem a példáját. Még nem kaptam üzenetet, ezért én nyitom meg a párbeszédet.

Én: Jól vagy?

Megnyomom a küldést. Miután elolvassa, felém fordul, és zavart tekintettel néz rám. Egy kis idő után őls gépelni kezd.

Ridge: Milyen szempontból kérded?

Én: Minden szempontból. Gondolom, nehéz lehetett Maggie-vel találkozni azután, ami kettőnk közt történt, szóval csak tudni akartam, hogy jól vagy-e.

Ridge: Egy kicsit összezavarodtam. Nem haragszol rám?

Én: Kellene?

Ridge: A tegnap este után nem hibáztatnálak.

Én: Nincs több okom haragudni rád, mint neked rám. Tény, hogy felzaklatott a dolog, de a düh semmire sem lenne most megoldás.

Végigolvassa, amit írtam, aztán egy mély sóhaj kíséretében ő is kényelembé helyezi magát mellettem. Egy pillanatra behunyja a szemét, mielőtt válaszolna.

Ridge: Maggie egy órával azután jelent meg, hogy kijöttem tőled. Biztos voltam benne, hogy egyszer csak berobbansz a szobámba, és elmondod neki, mekkora seggfej a pasija, amiért megcsókolt. Amikor ma reggel megláttalak a konyhaajtóban, felkészültem a legrosszabbra.

Én: Sohasem mondanám el neki, Ridge.

Ridge: Ezért hálás vagyok. És most mi lesz?

Én: Nem tudom.

Ridge: Ugye nem kell úgy tennünk, mintha semmi sem történt volna? Mert nem hiszem, hogy ez működne. Sok mindent szeretnék mondani

neked, és félek, hogy ha most nem teszem meg, akkor sohasem fogom.

ÉN: Nekem is sok mondanivalóm van.

Ridge: Akkor kezd te!

ÉN: Nem, inkább te!

Ridge: Mi lenne, ha egyszerre írnánk le? Amikor mindketten végeztünk, ugyanabban a pillanatban elküldjük egymásnak.

ÉN: Rendben.

Nem tudom, mit akar mondani nekem, de nem hagyom, hogy ez befolyásolja az én mondanivalómat. Leírok mindent, amit szerintem tudnia kell, aztán megvárom, hogy ő is befejezze a gépelést. Amikor felnéz, és bólint, mindketten rányomunk a *küldés* gombra.

ÉN: Szerintem az, ami köztünk történt, rengeteg okra vezethető vissza. Nyilvánvalóan vonzódunk egymáshoz, és sok közös van bennünk, és más körülmények között biztos vagyok benne, hogy jó páros lennénk. El tudom képzelni magam veled, Ridge. Okos vagy, tehetséges, vicces, szenvedélyes, kedves, és van benned valami ördögi, amit imádok.

És a tegnap este... nem is tudom, hogy írhatnám le. Még soha senki csókja nem hatott rám ennyire. Csakhogy az érzelmek, amik közben kavarogtak bennem, nem voltak mind pozitívak. Rengeteg bűntudat keveredett közénk.

Tehát hiába lenne jó veled lenni, közben mégsem lenne az. Olyan nincs, hogy az ember kiszáll egy fájdalmas kapcsolatból, és röpké néhány hét alatt újra megtalálja a boldogságot. Ez nem megy ilyen gyorsan, és én még mindig szeretnék egyedül lenni.

Per pillanat azt sem tudom, hol áll a fejem, és félek elküldeni neked ezt a levelet, mert szeretném, ha megértenénk egymást. Szeretném, ha félretennénk az érzelmeinket, hogy tudjunk tovább együtt dolgozni, barátok maradhassunk, és együtt halálra szívathassuk Warrent.

Nem akarom elveszíteni, ami kettőnk közt kialakult, de ha a jelenlétem zavar, vagy miattam bűntudatot érzel Maggie közelében, inkább elmegyek. Csak szólj, és már itt sem vagyok! Most, hogy belegondolok, SZÓLNI nem tudsz, szóval csak ÍRJ, és már itt sem

vagyok! (Bocs a hülye viccért, de valahogy oldanom kellett a feszültséget.)

Ridge: Először is bocsánatot kérek. Sajnálom, hogy ilyen helyzetbe hoztalak. Sajnálom, hogy nem voltam erősebb abban a pillanatban. Sajnálom, hogy megszegtem az ígéreteimet, és hagytam, hogy Hunter váljon belőlem. De a legjobban azt sajnálom, hogy otthagytalak sírva az ágyon. Kisétálni egy ilyen zavaros helyzetből a lehető legrosszabb döntés volt. Vissza akartam menni beszélni veled, de mire összeszedtem a bátorságomat, felbukkant Maggie. Nem számítottam rá, máskülönben figyelmeztettelek volna.

Amikor a tegnap este történtek után ma reggel megláttam az arckifejezésedet, ahogy ott álltunk Maggie-vel, rájöttem, mennyire megbántottalak. Fogalmam sincs róla, mi járhat most a fejedben, de valamit tudnod kell, Sydney. Nem számít, mit érzek irántad, vagy mennyire szeretnék veled lenni.

Maggie-t soha, de soha nem fogom elhagyni. Szeretem. Szeretem, amióta csak megismertem, és a halálom napjáig szeretni fogom.

De kérek, ne hidd, hogy ez bármit levon abból, amit irántad érzek. Sosem gondoltam volna, hogy egynél több embert is lehet ilyen őszintén szeretni, de te ráébresztettél, mekkorát tévedtem. Nem fogom letagadni magam előtt, hogy fontos vagy számomra, neked pedig végképp nem akarok hazudni. Remélem, hogy megértesz, és adsz nekünk egy esélyt, hogy helyrehozzuk a barátságunkat. Mert szerintem képesek vagyunk rá. Ha valakinek sikerülhet, azok mi vagyunk.

Eloolvassuk egymás üzenetét. Én többször is átfutom az övét. Nem számítottam ilyen nyílt őszinteségre, főleg az irántam való érzéseivel kapcsolatban. Egy pillanatig sem gondoltam, hogy miattam elhagyja Maggie-t. Az lett volna az elképzelhető legszörnyűbb végkifejlet. Ha megtenné, és mi összejönnénk, abból sohasem lenne működőképes kapcsolat. Az egész csalásra és árulásra épülne, ami nem lehet tartós alap.

Ridge: Azta! Büszke vagyok magunkra. Nagyon érettek vagyunk.

Elnevetem magam.

Én: Igen, tényleg azok vagyunk.

Ridge: Sydney, el sem tudom mondani, mennyire jólesett az üzeneted. Amióta tegnap este otthagytalak, úgy érzem, mintha kilenc bolygó (mert igen, a Plútó nekem mindig is bolygó marad) súlya nyomná a mellkasomat. De most, hogy tudom, nem vagy dühös, nem gyűlölsz, és nem készülsz valami ördögi bosszúra ellenem, állatira megkönnyebbültem. Köszönöm.

Én: Egy szóval sem mondtam, hogy nem készülök ördögi bosszúra. Viszont ha már ennyire őszinték vagyunk egymáshoz, kérdezhetek valamit?

Ridge: Mintha abban maradtunk volna, hogy többet nem kérdezed meg, kérdezhetsz-e valamit.

Én: Úristen! El sem hiszem, hogy megcsókoltalak. Annyira IDEGESÍTŐ vagy!

Ridge: Nagyon vicces. Szóval mi a kérdés?

Én: Egy dolog miatt még mindig aggódom. Egyértelmű, hogy vonzódunk egymáshoz. Hogy fogunk ezen túlélni? Szeretnék tovább dolgozni veled a dalokon, de tudom, hogy közben történnek olyasmik, amiktől Maggie nem lenne elragadtatva. Nyilván ellenállhatatlanul kíváncsi vagyok a kreatív pillanataimban, ezért ki kéne találni valamit, hogy csökkentsem a vonzerőmet. Már ha ez egyáltalán lehetséges.

Ridge: Fényezd csak magad még egy kicsit, az segít.

A beképzeltség rém taszító, szóval csak így tovább, és egy hét múlva már rád sem tudok majd nézni.

Én: Rendben. De mi lesz az én vonzalmammal IRÁNTAD? Sorold fel néhány hibádat, amit elraktározhatok a későbbiekre.

Ridge felnevet.

Ridge: Vasámaponként olyan sokáig alszom, hogy gyakran csak hétfő reggel jutok el a fogmosásig.

Én: Kezdetnek nem rossz, de ennél több kell.

Ridge: Egyszer, amikor Warrennel 15 évesek voltunk, belezúgtam egy lányba. Warren nem tudta, hogy tetszik, és megkért, hogy a nevében hívjam randira. Megtettem, és a csaj igent mondott, mert neki is tetszett Warren. Én viszont azt hazudtam Warrennek, hogy a csaj lekoptatta.

Én: Ridge, ez szörnyű!

Ridge: Tudom. Most te jössz.

Én: 8 éves koromban egy nap Coney Islandre mentünk.

Kértem a szüleimtől fagyit, de egy új felső volt rajtam, és a makulátlan „stepfordi feleség” anyám nem akarta, hogy összemaszatoljam. Később elmentünk egy szemetes mellett, és én megláttam benne egy olvadozó jégkrémet. Amikor a szüleim nem figyeltek oda, kikaptam, és nyalni kezdtem.

Ridge: Ez tényleg elég undi, de még gyerek voltál, úgyhogy nem számít. Nekem valami frissebb infó kell. Gimi? Egyetem?

Én: Ja, igen! Egyszer a gimiben egy lánynál aludtam, akit nem ismertem túl jól. Smároltunk. Nem nagyon akartam, és elég gusztustalan volt, de 17 voltam, és ki akartam próbálni.

Ridge: Nem. Ez nekem egyáltalán NEM taszító, Sydney. Gondolkozz már, az ég szerelmére!

Én: Szeretem a kölyökkutyák leheletét szagolgatni.

Ridge: Na, ez már jobb. Én nem hallom a saját fingomat, ezért néha hajlamos vagyok megfélemezni róla, hogy mások viszont hallják.

Én: Jesszusom! Igen, pontosan ilyesmikről beszéltem. Ezzel most elleszek egy darabig.

Ridge: Te is dobj be még egyet, hogy egálban legyünk.

Én: Pár nappal ezelőtt a suliból hazafelé jövet észrevettem, hogy Tori kocsija nem áll a ház előtt. Felmentem a régi lakásunkba, mert volt még ott egy-két cuccom. Amikor mindent összeszedtem, kinyitogattam az összes piásüvegét, és mindegyikbe beleköptem.

Ridge: Ez most komoly?

Csak bólintok, mert túlságosan szégyellem magam, hogy a választ írásba adjam. Ridge elneveti magát.

Ridge: Na jó. Azt hiszem, ennyi elég lesz. Találkozzunk itt este nyolckor, és meglátjuk, mire jutunk a dallal. Ha közben szünetet akarsz tartani, hogy csökkentsünk egy kicsit a vonzerőnkön, csak szólj.

Én: OK.

Lecsukom a laptopot, és már éppen készülök lemászni az ágyról, amikor megragadja a csuklómat. Megfordulok, és látom, hogy komoly arccal néz rám. Keres egy tollat, és a kezemre írja: *Köszönöm!* Bólintok. Elenged, én pedig visszamegyek a szobámba. Kár, hogy az összes gusztustalan, taszító tény is kevésnek bizonyul, ha utána egy ilyen egyszerű mozdulattól is majd kiugrik a szívem a helyéről. Lenézek a mellkasomra. *Szia, szív! Hallasz! Te és én mostantól hivatalosan is harcban állunk.*

Ridge

AMINT KIMEGY A SZOBÁBÓL, és becsukódik mögötte az ajtó, behunyam a szemem, és nagyot sóhajtok. Örülök, hogy nem haragszik. Örülök, hogy nem akar bosszút állni. Örülök, hogy józanul gondolkodik. Annak is örülök, hogy a jelek szerint több akaratereje van, mint nekem, mert ha a közelében vagyok, gyengébbnek érzem magam, mint valaha.

Sydney

Nem sok változás történt a közös munkát illetően. Talán csak annyi, hogy az utóbbi időben másfél méter távolságot tartunk egymástól. A „csók” óta már több dalt is összehoztunk, és habár az első este egy kissé felszegté sikerült, mostanra már sikerült visszatérnünk a megszokott kerékvágásba. Sem a csókról, sem Maggie-ről nem esett szó azóta, és azt sem boncolgatjuk, miért ül ő a földön, én pedig egyedül az ágyon. Nem beszélünk róla, mert mindketten pontosan tudjuk a választ.

A tény, hogy bevallottuk egymásnak a vonzalmunkat, nem tűnt el olyan nyomtalanul, mint reméltük. Ha együtt vagyunk, úgy érzem, mintha egy hatalmas elefánt lenne a szobában, ami akkora helyet foglal el, hogy a falhoz nyomódom, és a levegő kiszorul a tüdőmből. Mondogatom magamnak, hogy idővel könnyebb lesz, de az utóbbi két hétben nem tapasztaltam javulást.

Szerencsére a héten két állásinterjúm is lesz, és ha felvesznek, sokkal kevesebb időt töltök majd a lakásban. Warren és Bridgette mindketten dolgoznak és tanulnak, ezért alig látjuk őket. Ridge viszont távmunkában dolgozik, vagyis a nap nagy részében kettesben vagyunk itthon. A legrosszabb az, amikor zuhanyozik. Azt az órát különösen utálok. Most is éppen odabent van. Ilyenkor arra gondolok, hogy mindössze egy fal választ el a meztelen testétől, és nem szeretem ezeket az ábrándképeket.

Jesszusom, Sydney!

Hallom, ahogy elzárja a csapot, és elhúzza a zuhanyfüggönyt. Szorosan behunyom a szemem, és próbálok nem elképzelni a látványt. Talán ha bekapcsolnék valami zenét, az segítene elterelni a gondolataimat.

Abban a pillanatban, ahogy a fürdőszobaajtó becsukódik mögöttem, valaki kopogtat a bejáratnál. Készségesen felpattanok, és a nappaliba sietek. Legalább addig sem arról álmodozom, hogy Ridge éppen öltözködik. Ki sem nézek a kukucskálón, ami elég nagy felelőtlenségre vall. Amikor kinyitom az ajtót, a felszálló ácsorgó Hunterrel találom szemben

magam. Az arckifejezése egyszerre bocsánatkérő és ideges. A gyomrom hirtelen összeugrik. Hetek óta nem láttam, és már szinte el is felejtettem, hogy néz ki. A haja rendesen megnőtt azóta, amiről eszembe jut, hogy mindig én egyeztettem időpontot a fodrászával. A tény, hogy magától eszébe sem jutott elmenni, még szánalmasabb alakká teszi a szememben.

– Megadjam Torinak a fodrászod számát? Rémes a hajad.

Tori nevének hallatán Hunter elhúzza a száját. Vagy talán csak az nem tetszik neki, hogy nem ugróm azonnal a nyakába.

– Jól nézel ki – szólal meg mosolyogva.

– Jól is érzem magam – felelem, de nem tudom, igaz-e.

Egyik kezével végigsimítja az állát, és elfordul. Szemmel láthatólag kezd megbánni, hogy idejött. Ha már itt tartunk, egyáltalán *hog*y kerül ide? Honnan tudja, hol lakom?

– Honnan tudtad, hol keress? – nézek rá oldalra döntött fejjel.

Egy óvatlan pillanatra a tekintete az udvar másik oldalára, Tori lakása felé vándorol. Nyilvánvalóan nem akarja, hogy tudjam, mi jár a fejében, mert még a végén rájönnék, hogy a mai napig rendszeresen járogtat Torihoz.

– Beszélhetnénk? – kérdezi tőle szokatlan bizonytalansággal.

– Ha beengedlek, és meggyőzlek, hogy köztünk mindennek vége, leszállsz rólam?

Alig láthatóan bólint, mire félreállok, és beengedem a nappaliba. Az étkezőasztalhoz lépek, és leülök, nehogy véletlenül eszébe jusson kényelembe helyezni magát a kanapén. Miközben felém sétál, alaposan szemügyre veszi a szobát. Nyilván próbálja kitalálni, kik lehetnek a lakótársaim. Lassan kihúz magának egy széket, és kiszúrja Ridge cipőjét a kanapé mellett. Őszintén szólva örülök, hogy észrevette.

– Szóval most itt laksz? – érdeklődik kimérten.

– Jelenleg igen – felelem még kimértebben.

Büszke vagyok magamra, amiért sikerült így megőriznem a hidegvéremet, mert hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem visel meg a jelenléte. Két évet vesztegettem rá az életemből, és az ezalatt felgyülemlett érzelmeimet nem tudom csak úgy, egyik pillanatról a másikra kikapcsolni. Előbb-utóbb maguktól is eltűnnek, de nyomokban még jelen vannak az életemben, csak éppen mostanra már jelentős mértékű gyűlölet keveredett közéjük. Furcsa így érezni iránta, mivel sosem gondoltam volna, hogy valaha is utálni fogom. Persze azt sem hittem volna, hogy egyszer így hátba szúr.

– Szerinted biztonságos dolog összeköltözni egy sráccal, akit alig ismersz? – néz rám rosszallóan, mintha éppenséggel jogában állna ítélkezni

felettem.

– Te és Tori nem sok választást hagytatok nekem. Ott álltam átverve, otthontalanul a születésnapomon. Inkább gratulálnod kellene, amiért ilyen jól kezelem a helyzetet. Nem is értem, hogy mersz kérdőre vonni.

Fújtat egyet, és kezét a homlokára nyomva, csukott szemmel előredől.

– Sydney, kérlek! Nem azért jöttem, hogy veszekedjek vagy mentegetőzzek. Csak el akartam mondani, mennyire sajnálom az egészet.

Az egyetlen dolog, amit tényleg hallani akarok tőle, az a bocsánatkérés. Illetve két dolgot akarok hallani: egy bocsánatkérést és egy vizslátot.

– Végül is már itt vagy – mondom halkan. – Tessék, meséld el, mennyire sajnálsz.

A hangom már közel sem olyan magabiztos, mint az előbb. Sőt, legszívesebben pofon vágnám magam, mert szomorúság és csalódottság sugárzik belőlem, és a legkevésbé sem akarom, hogy ilyennek lásson.

– Sajnálom, Sydney – hadarja kétségbeesetten. – Nagyon-nagyon sajnálom. Tudom, hogy ettől nem lesz jobb neked, de a Torival való kapcsolatod teljesen más, mint a miénk. Ezer éve ismerjük egymást, és tudom, hogy ez nem mentség, de már jóval azelőtt kefélttem vele, mielőtt te bekerültél a képbe. De csak szex volt, és semmi több. Amikor veled összejöttem, hirtelen nem tudtuk, hogy vessünk véget valaminek, ami már évek óta zajlott köztünk. Valószínűleg nem fogod megérteni, de amit vele csináltam, annak semmi köze nem volt a mi kapcsolatunkhoz. Téged szeretlek. Ha adsz még egy esélyt, megígérem, hogy soha többé nem beszélek Torival.

A szívem olyan hevesen kalapál, mint aznap, amikor megtudtam, hogy lefekszenek egymással. Mély lélegzeteket veszek, hogy lenyugtassam magam, máskülönben valószínűleg átmásznék az asztalon, és szétverném azt a hülye fejét. Emellett a kezemet is ökölbe szorítom, nehogy a végén átmásszak az asztalon, és megcsókoljam. Eszem ágában sincs visszafogadni, de össze vagyok zavarodva, mert veszettül hiányzik az, ami kettőnk közt volt. Minden olyan kellemes és egyszerű volt, és sosem fájt úgy a szívem, mint az elmúlt hetekben. Csakhogy érdekes módon mostanában nem Hunter miatt fáj a szívem, hanem Ridge miatt. Ahogy itt ülök, szép lassan rádöbbenek, hogy Ridge felbukkanása sokkal jobban felzaklatott, mint Hunter távozása. Ez meg milyen dolog már?

Mielőtt kinyithatnám a szám, Ridge kilép a szobájából. Mindössze egy farmernadrág van rajta, ami nyugtalanító reakciót vált ki belőlem. Az viszont kárörömmel tölt el, hogy mindez Hunter szeme láttára történik. Ridge

megtorpan, amikor észreveszi Huntert az asztalnál. Először őt méri végig, aztán engem, és ezzel egy időben Hunter is hátrafordul, hogy lássa, mit nézek annyira. Ridge arcára aggodalommal vegyes düh ül ki. Mélyen a szemembe néz. Pontosan tudom, mire gondol. Akárcsak én, ő is azon tűnődik, mit keres itt Hunter. Bólintok, jelezve, hogy minden rendben van. Az ajtaja felé fordítom a tekintetem, és némán próbálom az értésére adni, hogy négy szemközt szeretnék maradni az exemmel.

Ridge nem mozdul. Nem tetszik neki, hogy a szobájába küldöm. Úgy tűnik, nem bízik Hunterben annyira, hogy kettesben hagyjon vele. Talán attól fél, hogy nem hallja meg, ha segítségért kiáltok. Bármis az ok, látszik, hogy kellemetlenül érinti a kérésem. Mindenesetre bólint, és elindul kifelé, de előtte még figyelmeztető pillantást vet Hunterre.

Hunter visszafordul felém, de az arcán már nyoma sincs mentegetőzésnek.

– Ez meg mi a franc volt? – kérdezi féltékenyen.

– Ő Ridge – felelem határozottan. – Ha jól tudom, már találkoztatok.

– Ti ketten... ?

Mielőtt válaszolhatnék, Ridge kijön a szobájából kezében a laptopjával, és a szemét mindvégig Hunterön tartva leveti magát a kanapéra. A lábát felteszi a dohányzóasztalra, és felnyitja a gép fedelét. A tény, hogy Ridge nem akar egyedül hagyni Hunterrel, egy fokkal nagyobb örömmel tölt el a kelleténél.

– Nem mintha rád tartozna, de nem. Nem vagyunk együtt. Van barátnője – felelem.

Hunter visszafordul felém, és halkán felnevet. Gőzöm sincs róla, mit talál ilyen viccesnek, de ezzel a gesztussal totál kiveri nálam a biztosítékot. Keresztbe font karral hátradőlök a széken, és kérdő pillantást vetek rá. Hunter előrehajol, és mélyen a szemembe néz.

– Ne mondd, hogy te nem látod ebben az iróniát, Sydney!

Megrázom a fejem, mire megint röhögni kezd.

– Én itt magyarázom neked, hogy Tori és köztem pusztán testi kapcsolat volt, ami semmit sem jelentett, de te meg sem próbálsz megérteni az érveimet. Közben meg szinte felfalsz a szemeddel egy fickót, aki egy másik nőbe szerelmes. Te nem érzed a képmutatást? Nekem ne akard bemesélni, hogy az elmúlt két hónapban nem keféltetek! Szerinted ez miben más, mint amit én csináltam Torival? Ha szerinted a ti kapcsolatotok rendben van így, akkor az a minimum, hogy megbocsájtasz nekem.

Próbálom összeszedni az államot a padlóról. Próbálom féken tartani a diühömet. Próbálom visszafogni magam, nehogy behúzzak egyet abba a vádló pofájába, mivel már megtapasztaltam a saját bőrömön, hogy az ilyesmi az ütő fél számára sem kellemes élmény.

Adok magamnak néhány másodpercet, hogy lenyugodjak, mielőtt válaszolok. Ridge-re nézek, aki még mindig rám mered. Látja az arcomon, hogy Hunter átlépte a határt. Mindkét kezével a laptopot szorítja, felkészülve rá, hogy bármikor félretehesse, ha szükségem lenne a közbelépésére. De nincs. Egyedül is megoldom. Nekem kell elszámolnom Hunterrel. Felé fordulok, és egyenesen belenézek a szempárba, amit legszívesebben itt helyben kinyomnék.

– Ridge barátnője egy fantasztikus lány, aki nem érdemli meg, hogy megcsalják. Szerencsére Ridge olyan srác, aki felismeri, mekkora kincs van a kezében, és képes megbecsülni. És jobb, ha tudod, hogy tévedsz, mert nem feküdtem le vele. Mindketten tudjuk, milyen tisztességtelen lenne ez a barátnőjével szemben, ezért elnyom-juk a vonzalmunkat egymás iránt. Csak azért, mert egy lánytól feláll a farkad, még nem muszáj egyből *betenned neki!*

Felpattanok a székről, és ezt látva Ridge is felemelkedik a kanapéról.

– Menj innen, Hunter! Csak menj! – követelem anélkül, hogy a szemébe néznék.

A tény, hogy Ridge-t saját magához merte hasonlítani, annyira felbosszantott, hogy egy percig sem bírom ki vele tovább egy helyiségben. Hunter feláll, és kimegy az ajtón anélkül, hogy visszanézne. Nem tudom, hogy azért szabadultam meg tőle ilyen könnyen, mert végre felfogta, hogy köztünk mindennek vége, vagy mert Ridge úgy nézett rá, mint aki kész bármelyik pillanatban nekiesni.

Attól tartok, többet nem fogok hallani róla. Még mindig az ajtót bámulom, amikor pittyegni kezd a mobilom. Ridge felé fordulok, aki a telefonnal a kezében aggodva néz rám.

Ridge: Mit keresett ez itt?

Én: Beszélni akart velem.

Ridge: Tudtad, hogy átjön?

Miután elolvastam az üzenetet, felnézek Ridge-re. Az arcvonásai kemények, és nem tűnik túl boldognak. Már-már féltékenynek hinném, de ezt a gondolatot inkább elhessegetem magamtól.

Én: Nem.

Ridge: Miért engedted be?

Én: Hallani akartam a bocsánatkérését.

Ridge: És hallottad⁹

Én: Igen.

Ridge: Többet ne engedd be ide!

Én: Nem terveztem. Egyébként most elég bunkó vagy.

Rám néz, és vállat von.

Ridge: Ez az én lakásom, és nem akarom őt itt látni.

Ne engedd be többet!

Nem tetszik ez a stílus, és őszintén szólva a lakással kapcsolatos beszélése sem dobott fel túlzottan. Övön aluli volt emlékeztetnie rá, hogy a kegyeire vagyok bízva. Inkább nem is válaszolok. A kanapéra hajítom a mobilt, hogy ne tudjon üzenetet küldeni, és elindulok a szobám felé.

Az ajtóhoz érve elragadnak az érzelmek. Nem tudom, hogy Hunter és a sok felszínre törő sérelem miatt, vagy mert Ridge ilyen szemét volt velem, de könnyek gyűlnek a szemembe. Gyűlölöm, hogy bármelyikük is képes ennyire kikészíteni.

Ridge a vállamnál fogva visszafordít, hogy ránézzek, de én makacsul a falra szegezem a tekintetem. A markomba nyomja a telefont, hogy olvassam el az üzenetét, de még mindig nem akarom. Visszadobom a kanapé felé, de félúton elkapja, és vissza akarja erőltetni a kezembe. Ezúttal elveszem tőle, kikapcsolom, és csak utána dobom el újra. A szemébe nézek. Rettenetesen dühös. A dohányzóasztalhoz lép, kivesz a fiókból egy tollat, és visszajön hozzám. Megragadja a kezem, de elrántom, mert még mindig nem érdekel a mondanivalója. Mára már torkig vagyok a bocsánatkérésekkel. Hátat akarok fordítani neki, de az ajtónak nyomja a karomat, és erősen szorítja, amíg rá nem írja, amit akart. Amikor végez, elrántom a kezem. A tollat a kanapéra hajítja, és becsörtet a szobájába. Lenézek a karomra.

Ha olyan fontos neked, engedd csak be máskor is!

Most már tényleg elszakad nálam a cérna. Ez a dühös mondat minden megmaradt tartásomat elveszi, és most már tényleg potyogni kezdenek a

könnyeim. Berohanok a fürdőbe, megnyitom a csapot, szappant nyomok a bőrömrre, és zokogva dörzsölöm magamról a tintát.

Fel se nézek, amikor kinyílik az ajtó, de azért látom, ahogy Ridge lassan elindul felém. Még mindig a betűket próbálom szipogva eltüntetni magamról, amikor a folyékony szappan után nyúl. A tenyerébe nyom egy adagot, és az ujjait a csuklómra fonja. A gyengéd érintés villámként hasít a szívembe. Beszappanozza a csuklómra, ahonnan az írás indul, és finoman simogatja a bőrömet. Én a mosdókagyló szélébe kapaszkodva hagyom, hogy lemossa rólam a bántó szavakat. Így kér bocsánatot. A hüvelykujjával masszírozza a karom, amíg a víz lassan le nem oldja a tintát. Még mindig a kezemet bámulom, de érzem, hogy ő engem néz. Érzem, hogy a közelében gyorsabban veszem a levegőt a kelleténél, ezért próbálom visszafogni magam. Amikor már nincs mit lemosni, egy törülközővel felitatja a vizet, és elenged. A karomat a mellkasomhoz emelem. Nem tudom, hogyan tovább. Most már a szemébe nézek, és abban a pillanatban el is felejttem, miért haragudtam rá. A tekintetében biztatást, bocsánatkérést és talán egy csipetnyi vágyakozást látok.

Kimegy a fürdőből, és néhány pillanattal később a telefonommal a kezében jön vissza. Bekapcsolja, és odaadja nekem.

Ridge: Ne haragudj! Nem gondoltam komolyan, amit mondtam. Csak felzaklatott, hogy talán hajlandó vagy elfogadni a bocsánatkérését. Sokkal jobbat érdemelsz nála.

Én: Teljesen váratlanul bukkant fel. Eszem ágában sincs visszafogadni őt, Ridge. Csak abban reménykedtem, hogy a bocsánatkérés talán segít felgyorsítani a gyógyulás folyamatát.

Ridge: És segített?

Én: Nem igazán. Most még dühösebb vagyok rá, mint korábban.

Ahogy Ridge olvassa az üzenetemet, enyhülni kezd az arcára kiülő feszültség. Tudom, hogy féltékeny Hunterre, és gyűlölöm, hogy ez nekem ennyire jólesik. Azt is gyűlölöm, hogy valahányszor jólesik valami vele kapcsolatban, azt rögtön mardosó büntudat követi. Miért kell mindennek ilyen bonyolultnak lennie köztünk? Bárcsak leegyszerűsíthetnénk valahogy, de ötletem sincs, hogyan lehetne.

Ridge: Írjunk Hunterről egy dühös dalt. Az talán segít.

Csibészes mosollyal néz rám, amitől egyből olvadozni kezdek. Majd persze egyből jön a lelkiismeret-furdalás. Jó lenne egyszer szégyen nélkül örülni valaminek.

Bólintok, és követem a szobájába.

Ridge

MEGINT A FÖLDÖN ÜLÖK. Nem valami kényelmes így gitározni, de még mindig jobb, mint az ágyon, Sydney mellett. Amikor egymás személyes terében vagyunk, nem tudok a játékra koncentrálni.

Azt kérte, hogy azok közül a dalok közül elevenítsünk fel egyet, amiket még az erkélyen gyakoroltam régebben. A hasán fekszik, és a fizetébe jegyzetel. Radíroz, ír, megint radíroz, megint ír. Én csak gubbasztok a padlón, és még csak nem is pengetem a húrokat. Már annyiszor eljátszottam neki, hogy kívülről fújja a dallamot, ezért csak várok, és figyelem. Szeretem, ahogy minden idegszálával a szövegrásra koncentrálni. Olyankor a saját kis világában van, ahol én csak szerencsés néző lehetek. Néha a füle mögé tűr egy-egy elszabadult hajtincset. A kedvencem a radírozós rész. Valahányszor a radír a papírhoz ér, a felső ajkát az alsó fogsorához húzza, és harapdálni kezdi.

Annak viszont nem örülök, hogy ennyire szeretem nézni, mert nem lenne szabad. Ilyenkor rengeteg *mi lenne, ha* típusú kérdés vetődik fel bennem, és erősen tiltó listás dolgokról ábrándozom. Például elképzelem, ahogy írás közben mellette fekszem. Elképzelem, ahogy az ajkát harapdálja, miközben én milliméterekre fekszem tőle, és olvasom a szöveget. Elképzelem, ahogy felnéz rám, és rájön, mekkora hatással van rám a maga apró, ártatlan gesztusaival. Elképzelem, ahogy a hátára gördítem, és olyan titkos dolgokat csinálunk, amik sohasem hagyják el ezt a szobát.

Behunyom a szemem, és próbálok megálljt parancsolni a gondolataimnak. Legalább olyan bűntudatot érzek, mintha mindezeket meg is tettem volna. Két órával ezelőtt is ugyanilyen lelkiismeret-furdalásom volt, amikor azt hittem, hogy esetleg újra összejön Hunterrel. Dühös voltam. Féltékeny. Olyasmiket gondoltam és éreztem, amiket nem kellett volna, és ez halálra rémített. Eddig nem ismertem a féltékenységet, és nem tetszik, amit csinál velem. Főleg, hogy még csak nem is arra a lányra irányul, akivel együtt járok.

Összerezzenek, amikor valami a homlokomnak csapódik. Kinyitom a szemem, és Sydney-re nézek. Az ágyon ülve nevet, és a telefonjára mutogat. Elolvasom az üzenetét.

Sydney: Te alszol? Még nem végeztünk.

Én: Nem alszom, csak gondolkodtam.

Arrébb csusszan a matracon, és maga mellé mutat.

Sydney: Gyere ide, és fúsd át a szöveget! A nagy része megvan, de a refrénnél elakadtam. Nem vagyok benne biztos, hogy tetszene neked.

Végül is hivatalosan nem szögeztük le, hogy többet nem dolgozunk együtt az ágyon. Sydney annyira belemerült az írásba, hogy nekem is jobb lesz összeszednem magam. Leteszem a gitárt, felállók, és lefekszem mellé. Kiveszem a kezéből a füzetet, és megnézem, mit sikerült összehoznia.

Basszus! De finom az illata! Próbálom kikapcsolni az érzéseimet, de tudom, hogy úgysem fog menni. Ehelyett inkább a szövegre koncentrálok. Újra és újra lenyűgöz, mennyire könnyedén, erőlködés nélkül dolgozik.

Ne görcsöljünk rá! Legyen ez kötetlen.

Te csak beszéljess, amíg én

elvegyülök a tömegben.

De tudod, hogy én sem így akarom.

Melletted lennék, ahová tartozom.

És tudod, miközben rovom a köröket,

látom, ahogy a szemed engem követ.

Miután végeztem, visszaadom neki a tömböt, és a kezembe veszem a mobilomat. Egy kicsit összezavarodtam, mert egyáltalán nem azt kaptam, amire számítottam. Nem vagyok biztos benne, hogy tetszik, amit látok.

Én: Azt hittem, dühös dalt írunk Hunterről

Vállat von, és pötyögni kezd a telefonján.

Sydney: Megpróbáltam, de a Hunter-téma már nem igazán mozgat meg. Ha nem tetszik, nem kell használnod.

Próbálkozhatok valami mással.

Csak nézem az SMS-ét, és nem tudom, mit válaszoljak. Tényleg nem tetszik, de nem azért, mert nem jó, hanem mert a szavait látva úgy érzem, mintha olvasna a gondolataimban.

ÉN: Imádom.

– Köszönöm! – mondja mosolyogva, és hanyatt fekszik.

Hirtelen azon kapom magam, hogy ez a pillanat, ez az este és a kivágott ruha, amit visel, egy fokkal nagyobb hatással van rám a kelleténél. Amikor a szemem összetalálkozik az övével, szemernyi kétségem sem marad afelől, hogy pontosan tudja, mi jár a fejemben. A szem sajnos nem hazudik. Egyikünk sem veszi le a tekintetét a másikról, amiktől lassan hatalmas gombóc keletkezik a torkomban.

Vigyázz magadra, Ridge!

Szerencsére ebben a pillanatban felül.

Sydney: Nem tudom, mikor akarsz behozni a refrént. Ez a dal egy fokkal élénkebb, mint az eddigiek. Három különböző változatot is készítettem, de igazából egyikért sem vagyok oda.

Elakadtam.

ÉN: Hadd lássam még egyszer, ahogy énekeled!

Leszálok az ágyról, megfogom a gitárt, majd visszaülök, de ezúttal csak a matrac szélére. Sydney-vel egymás felé fordulunk, és miközben én játszom, ő énekel. Amikor a refrénhez érünk, megáll, és vállat von jelezve, hogy ezen a ponton akadt el. Elkérem a füzetet, és még néhányszor átolvasom a szöveget. Észrevétlenül felsandítok rá, és leírom az első dolgot, ami az eszembe jut.

*És nem titok, mennyire tetszik nekem
az a ruha, ahogy feszül a testeden.
Ha látlak, úgy érzem, én akarok lenni
az életedben az egyetlen férfi.*

Egy pillanatra megállok, és újra ránézek. Átérzem a szavak jelentőségét. Szerintem mindketten tudjuk, hogy a szövegeink egymásról szólnak, de ez nem állít meg bennünket. Ha továbbra is átadjuk magunkat

az ilyen pillanatoknak, és ennyire őszinte szövegeket írunk, a végén *mindketten* bajba kerülünk. Visszafordulok a papír felé, mert újabb gondolatok pattannak ki a fejemből.

Ó, ó, ó, ó! Bajban, bajban vagyok.

Ó, ó, ó, ó! Bajban, bajban vagyok.

Nem nézek többet rá, miközben dolgozom. Csak a szavakra figyelek, amik mostanában szinte játszi könnyedséggel repkednek az ujjaim alól, ha együtt vagyunk. Nem agyalok azon, mi ihlet meg ennyire, és miért. Nem agyalok rajta... mert egyértelmű. De ez művészet. A művészet önkifejezés, ami nem egyenlő a tettel, még ha néha annak érződik is. A dalszövegírás nem ugyanaz, mintha szerelmet vállánál valakinek. Vagy mégis?

Tekintetemet a lapra szegezve tovább fejtegetem azokat a dolgokat, amiket jobb lenne nem érezni. Mire végzek, már olyan zaklatott vagyok, hogy nem akarom látni a reakcióját. Gyorsan a kezébe nyomom a füzetet, felveszem a gitárt, és pengetni kezdek, hogy el tudja énekelni a refrént.

Sydney

NEM NÉZ RÁM. ÉSZRE SEM VESZI, HOGY NEM ÉNEKELEK. *Képtelen* vagyok rá. Vagy ezerszer hallgattam ezt a dalt régebben az erkélyen, de egészen eddig a pillanatig semmilyen jelentést vagy érzelmet nem kapcsoltam hozzá. Most viszont, hogy Ridge rám sem tud nézni, a dal egy csapásra túl személyessé vált. Most már úgy érzem, mintha nekem szólna. Lefordítom a füzetet, hogy ne is lássam a szavait. Ennek itt nem lett volna szabad megszületnie, ettől függetlenül már most biztos vagyok benne, hogy ez lesz az aktuális kedvencem.

Én: Gondolod, hogy Brennan tudna készíteni egy nyers felvételt? Szeretném meghallgatni.

Miután elküldöm neki az SMS-t, megbököm a lábammal. Amikor felnéz rám, a mobilja felé biccentek. Elolvassa az üzenetet, és bólint, de nem válaszol, és nem is néz a szemembe. A játékot is abbahagyta, amitől súlyos csend nehezedik közénk. Nem tetszik ez a suta hallgatás, ezért úgy döntök, hogy egy kis beszélgetéssel oldom a hangulatot. Hanyatt fekszem, és felteszem neki a kérdést, ami már régóta böki a csőrömet.

Én: Mostanában miért nem gyakorolsz az erkélyen úgy, mint régen?

Egy másodperc töredékéig felpillant rám, de a tekintete hamar visszasiklik a telefonra.

Ridge: Miért kéne? Már nem vagy ott.

Az őszinte választól minden tartásom és akaraterőm elillan. Idegesen harapdálni kezdem az alsó ajkamat, és lassan felé fordulok. Úgy néz rám, mintha azt kívánná, bárcsak ő is olyan önző dög lehetne, mint Hunter. Nem ő az egyetlen, aki erre vágyik. Most annyira szeretnék Tori lenni, hogy az már szinte fáj. Meg akarok szabadulni az önérzetemtől, és el akarom felejteni Maggie-t, még ha csak néhány percre is. Csak addig, amíg mindazt megteszi velem, amit a dalszövegei alapján annyira szeretne.

Amikor a tekintete a számra szegeződik, kiszárad a torkom. Amikor a tekintete a mellemre szegeződik, egyre gyorsabban veszem a levegőt. Amikor a tekintete a lábamra szegeződik, én inkább keresztbe teszem, mert már-már úgy érzem, hogy keresztüllát a ruhámon.

Szorosan behunyja a szemét. Az, hogy ekkora hatással vagyok rá, azt sugallja, hogy a verseiben jóval több az igazság, mint azt szeretné.

Ha látlak, úgy érzem, én akarok lenni az életedben az egyetlen férfi.

Ridge hirtelen felpattan, az ágyra dobja a mobilját, berohan a fürdőbe, és becsapja maga mögött az ajtót. Hallom, ahogy elhúzza a zuhanyfüggönyt, és zubogni kezd a víz. A hátamra fekszem, és próbálom összeszedni magam. Zaklatott vagyok, dühös, és teljesen összezavarodtam. Nem tetszik ez a helyzet, amibe belekevertük magunkat. Annak ellenére, hogy fizikailag nem engedünk a vágyainknak, ez az egész minden, csak nem ártatlan. Felülök az ágyon, aztán gyorsan felállók. El kell tűnnöm a szobájából, mielőtt a falak összezárulnak körülöttem. Már indulok kifelé, amikor Ridge mobilja megrezzen. Lenézek rá.

Maggie: Ma még a szokásosnál is jobban hiányzol. Amikor Sydney-vel végeztetek a szövegrással, videócsetelhetünk?

Látni szeretnék.

Csak bámulom az SMS-t. Gyűlölöm az üzenetét. Gyűlölöm, hogy tudja, hogy ma este együtt dolgozunk Ridge-dzsel. Gyűlölöm, hogy Ridge mindent elmond neki. Azt akarom, hogy ezek a pillanatok kettőnkön kívül ne tartozzanak senki másra.

* * *

Ridge már két órája végzett a zuhannyal, de még mindig nem tudtam rávenni magam, hogy kidugjam az orrom a szobámból. Most viszont már annyira

korog a gyomrom, hogy muszáj lenne eljutnom valahogy a konyháig, de nem akarok összefutni vele, mert nem tetszik ez a kellemetlen helyzet. Mindketten tudjuk, hogy ma este majdnem átléptük a határt. Pontosabban át is léptük. Attól, hogy nem beszélünk nyíltan a gondolatainkról és az érzéseinkről, még ugyanúgy a felszínre kerülnek. Dalszövegben megírni őket semmivel sem veszélytelenebb.

Kopognak. Szinte biztos vagyok benne, hogy Ridge az, mert a szívem őrült módjára kalapálni kezd. Fel sem kell állnom, hogy kinyissam az ajtót, mert Ridge nem vár engedélyt a belépésre. Felém nyújtja a mobilját és egy fülhallgatót, jelezve, hogy mutatni akar valamit. Bólintok, mire odalép hozzám. Megnyomja a lejátszást, és leül a földre, miközben én kényelembbe helyezem magam az ágyon. A dal felcsendül, és az elkövetkező három percben szinte elfelejték levegőt venni. Ridge és én egész idő alatt egymás szemébe nézünk.

BAJBAN VAGYOK

*Ne görcsöljünk rá! Legyen ez kötetlen.
Te csak beszélgess, amíg én
elvegyülök a tömegben.
De tudod, hogy én sem így akarom.
Melletted lennék, ahová tartozom.
És tudod, miközben rovom a köröket,
látom, ahogy a szemed engem követ.*

*És nem titok, mennyire tetszik nekem
az a ruha, ahogy feszül a testeden.
Ha látlak, úgy érzem, én akarok lenni
az életedben az egyetlen férfi.*

*Ó, ó, ó, ó! Bajban, bajban vagyok.
Ó, ó, ó, ó! Bajban, bajban vagyok.
Ó, ó, ó, ó! Bajban, bajban vagyok.
Ó, ó, ó, ó! Bajban, bajban vagyok.*

*Néha-néha látlak, egymásra nézünk,
mindketten a magunk dolgával törődünk.*

*De tudod, hogy én sem így akarom.
Melletted lennék, ahová tartozom.
És tudod, miközben rovom a köröket,
látom, ahogy a szemed engem követ.*

*És nem titok, mennyire tetszik nekem
az a ruha, ahogy feszül a testeden.
Ha látlak, úgy érzem, én akarok lenni
az életedben az egyetlen férfi.*

*Ó, ó, ó, ó! Bajban, bajban vagyok.
Ó, ó, ó, ó! Bajban, bajban vagyok.
Ó, ó, ó, ó! Bajban, bajban vagyok.
Ó, ó, ó, ó! Bajban, bajban vagyok.*

Ridge

Maggie: Találd ki, kivel találkozom holnap!

Én: Kurt Vonneguttal?

Maggie: Próbáld újra!

Én: Anderson Cooperrel?

Maggie: Nem, de határeset.

Én: Amanda Bynesszal?

Maggie: Érdekes tippek, de egyik sem nyert. VELED találkozom holnap, és két teljes napot eltölthetsz velem.

És tudom, hogy spórolnom kéne, de vettem neked két új melltartót.

Én: Hogy lehet nekem ekkora mázlim? Megtaláltam az egyetlen lányt, aki támogatja a transzvesztita hajlamaimat. **Maggie:** Én is ezt kérdezgetem magamtól nap mint nap.

Én: Mikor érsz ide?

Maggie: Az megint a rettegett szakdolitól függ.

Én: Aha. Akkor ezt a témát most hanyagoljuk. Viszont próbálj legkésőbb hat körül befutni, ha lehet. Holnap lesz Warren születési bulija, és szeretnék egy kicsit kettesben lenni veled, mielőtt az őrült haverjai megszállják a lakást.

Maggie: De jó, hogy eszembe juttattad! Mit vegyek neki?

Én: Semmit. Sydney-vel kitaláltuk a világ legnagyobb görénységét. Mindenkinek azt mondtuk, hogy ajándék helyett adakozzanak valamilyen jótékony célra. Warren totál kilesz, amikor menő cuccok helyett csak egy rakás jótékonyági plakettet kap.

Maggie: Szörmyetegek vagytok. Azért vigyek valamit? Mondjuk egy tortát?

Én: Kösz, nem. Sydney-vel azt is elintézzük. Mivel van egy kis bűntudatunk az ajándékok miatt, öt különbözőféle tortát is sütünk Warrennek.

Maggie: Csak legyen köztük csokis!

Én: Már intézkedtem. Szeretlek.

Maggie: Én is szeretlek.

Bezárom az üzenetváltást, és megnyitom az új SMS-t, ami közben érkezett.

Sydney: Elfelejtetted a vaníliakivonatot, te tökfej.

Ott van a listán. 5-ös pont. Most vissza kell menned a boltba.

Én: Talán legközelebb ne macskakaparással írd a listát, vagy legalább válaszolj az SMS-emre, amikor a boltból rád írok, hogy nem tudom elolvasni az 5-ös pontot. 20 perc múlva ott vagyok. Melegítsd be a sütit, és írd, ha közben eszedbe jut még valami.

Nevetve a zsebembe csúsztatom a telefont, felkapom a kulcscsomómat, és lemegyek a boltba Megint.

* * *

Már a harmadik tortánál tartunk, és egyre világosabbá válik számomra, hogy ennek a két zenészhetségnek nem sok babér terem a konyhában. Ha dalszerzésről van szó, Sydney-vel remekül összedolgozunk, de úgy tűnik, néhány egyszerű alapanyag összekutyulása már kifog rajtunk. Ez származékos.

Sydney ragaszkodott hozzá, hogy porkeverékek helyett magunk csináljunk mindent. Így sokkal nehezebb, de mivel jól szórakozunk, nem panaszkodom. Sydney betolja a harmadik tepsit a sütőbe, és beállítja az időt.

– Harminc perc – tátogja, és felül a konyhapultra.

Sydney: Az öcséd is eljön holnap?

Én: Próbálnak ideérni. Hétkor még fellépésük lesz San Antonióban egy másik banda előzenekaraként, de ha minden jól megy, tíz körül már itt lehetnek.

Sydney: Az egész együttes eljön? Végre találkozhatok velük?

Én: Bizony. Sőt, lefogadom, hogy még autogramot is kérhetsz a didkódra.

Sydney: VIHÍÍÍ!

Én: Ha ezekből a betűkből tényleg összeáll egy szó, akkor már nem is bánom annyira, hogy nem hallok.

Nevet.

Sydney: Hogy lett a nevetek Cédrus Hangjai?

Valahányszor felteszik nekem ezt a kérdést, azt felelem, hogy egyszerűen csak menőn hangzott. De Sydney-nek nem tudok hazudni. Van benne valami, amivel olyan gyerekkori történeteket is kiszed belőlem, amiket még soha senkinek nem mondtam el. Még Maggie-nek sem.

Ő is kérdezte már tőlem, miért nem beszélek, vagy hogy miért neveztük el így a bandát, de neki nem akarok szomorú dolgokról mesélni. Éppen elég problémája van a saját életében, semmi szükség rá, hogy még az én gyerekkori gyötrelmeim miatt is aggódnia kelljen. Sydney-vel viszont teljesen más a helyzet. Úgy tűnik, kíváncsi rám, sőt, úgy általában az emberekre. Vele könnyű megosztani a titkaimat.

Sydney: Mhm. Van egy olyan érzésem, hogy jó kis sztori lehet, mert nagyon nem akarsz válaszolni.

Megfordulok, és a hátammal annak a pultnak támaszkodom, amin ül.

Én: Imádod ezeket a szívfacsaró dolgokat, mi?

Sydney: Igen. Ne kímélj, bébi!

Maggie, Maggie, Maggie.

Mostanában gyakran kell Maggie nevét mantráznom, amikor Sydney-vel vagyok. Főleg, amikor olyasmiket mond, hogy: Ne kímélj, bébi!

Az utolsó nagy beszélgetésünk óta eltelt hetekben egész jól elvoltunk. Persze akadnak veszélyes pillanatok, de olyankor az egyikünk gyorsan bedob magáról egy undorító részletet, és ez általában segít.

Ha nem számítjuk azt az esetet, amikor a közös dalszövegírásunk közben hideg zuhanyt kellett vennem, a két nappal ezelőtti este volt életem egyik legnehezebb néhány órája. Nem tudom, hogy csinálja, de elég csak néznom, ahogy énekel, és máris ugyanúgy érzem a hangját, mint amikor a mellkasára nyomom a fülem, a tenyeremet pedig a torkára teszem. Ahogy behunyja a szemét, és átadja magát a zenének, annyi érzélem, szenvedély és erő árad belőle, hogy néha még azt is elfelejtem, hogy nem hallom.

Aznap este egy új dalba kezdtünk, de nem tudtunk elég jól kommunikálni egymással ahhoz, hogy rendesen haladjunk vele. Hallanom

kellett őt, és bár mindketten vonakodtunk, a végén megint a fületem és a kezemet kellett bevetnem a megfelelő élmény eléréséhez. Miközben énekelt, az ujjaival szórakozottan csavargatta a hajtincseimet. Legszívesebben egész éjjel így maradtam volna, és talán így is maradok, ha a mozdulatai nem ébresztenek egyre hevesebb vágyat bennem. Végül kénytelen voltam elszakadni tőle, de már a padló sem volt elég távol. Annyira kívántam őt, hogy semmi másra nem tudtam gondolni. Végül megkértem, hogy mondjon valamit, amivel kiábrándít magából, de ő csak felállt, és kiment a szobámból.

Ahogy a hajamhoz ért, az az adott pózban teljesen természetesnek hatott. Ha egy pár tagjai átölelik egymást, aki-tor ez a világ legtermészetesebb mozdulata. Csakhogy mi nem vagyunk egy pár. Ez a kapcsolat teljesen más, mint bármelyik, amivel eddig találkoztam. Leginkább azért, mert a közös zeneszerzés miatt sok köztünk a fizikai kontaktus, és mert a siketségem miatt a hallást gyakran érintéssel kell helyettesítenem. Ezekben a pillanatokban a határvonalak elmosódnak, és az ilyen helyzetek akaratlan reakciókat válthatnak ki belőlem.

Noha szeretném abba a hitbe ringatni magam, hogy az egymás iránti vonzalmunk már a múlté, az enyém valójában napról napra erősebb irányt. Persze nem mindig nehéz a közelében lennem, csak általában. Bármilyen zajlik is közöttünk, az Maggie-nek biztosan nem tetszene. Próbálok helyesen cselekedni, de a határvonal helyes és helytelen között annyira vékony, hogy néha nem könnyű a jó oldalon maradni. Mint például most. A telefonomra meredek, és készülök SMS-t írni neki, miközben a hátam mögött ül, és a vállamat masszírozza. Mostanában, hogy írás közben a földön ülök, a hátam gyakran tropára megy, és ilyenkor Sydney néha kimasszírozza belőle a fájdalmat. Hagynám neki, ha Maggie a szobában lenne? Egy francot. Leállítom, amikor csinálja? Nem. Kellene? De még mennyire.

Abban száz százalékig biztos vagyok, hogy nem akarom megcsalni Maggie-t. Sosem voltam az a fajta srác, és nem is akarok az lenni. A baj csak az, hogy amikor Sydney-vel vagyok, egyáltalán nem gondolok Maggie-re. Olyankor csak rá koncentrálok, mintha más nem is létezne. Maggie-vel ugyanez a helyzet. Amikor vele vagyok, eszembe sem jut Sydney. Mintha a Maggie-vel és a Sydney-vel töltött idő két különböző bolygón történe, amik sem térben, sem időben nem találkoznak.

Legalábbis holnapig.

Egyszer már buliztunk együtt négyesben, de azóta nem találkoztak. Én nem áltatom magam azzal kapcsolatban, hogy érzek Sydney iránt, és bár

Maggie-nek nem kell tudnia róla, hogy egy másik lány is érdekel, félek, hogy esetleg megérzi. Igyekszem kordában tartani az érzelmeimet, de aztán Sydney csinál valamit, vagy úgy néz rám, és a szívem felé húzó része csordultig telik. Pedig nem akarom. Tartok tőle, hogy az érzelem az egyetlen dolog az életben, ami felett semmiféle hatalmunk nincs.

Sydney

Én: Mi tart ilyen sokáig? Regényt írsz?

Nem tudom, hogy a masszázstól esett-e transzba, de már vagy öt perce bámulja 9. mobilját.

Ridge: Bocs. Elgondolkodtam.

Én: Azt látom. Szóval⁹ Honnan jött a Cédrus Hangjai?

Ridge: Ez egy elég hosszú történet. Inkább laptopon írnám le.

A telefonomon megnyitom a Facebook-üzeneteket. Ridge visszajön, és jó egy méterre tőlem a pultnak dől. Tudom, hogy távolságot akar tartani, és ez kínosan érint, mert érzem, hogy túl messzire mentem. Nem kellett volna megmasszíroznom a vállát. Azok után, ami a közelmúltban történt köztünk, talán szigorúbban kéne venni a határokat, de úgy érzem, az én hibám, hogy fáj a válla. Nem szokott panaszkodni a földön ülés kényelmetlensége miatt, de én látom rajta, ha nincs jól. Főleg egy olyan este után, mint a tegnapi, amikor három órán át dolgoztunk egyhuzamban.

Eredetileg én kértem, hogy üljön a földön, mert a közelsége megbonyolította a helyzetet. Ha nem lennék még mindig annyira oda a játékaért, talán egyszerűbb lenne a dolog, de odavagyok. Sőt, mondhatnám, hogy *érte* vagyok oda, de ez a kifejezés nem fedné a valóságot. Inkább meg sem próbálom szavakba önteni, amit iránta érzek, mert nem akarom szabadjára engedni a gondolataimat. Sem most, sem máskor.

Ridge: Már vagy 6 hónapja zenélgettünk a srácokkal csak úgy, a magunk kedvére, amikor megkaptuk az első hivatalos fellépési lehetőséget egy helyi étteremben. Kérdezték a banda nevét, hogy betehessenek minket a műsorfüzetbe.

Mivel csak poénból játszogattunk, addig nem is tekintettük magunkat együttesnek, de akkor úgy döntöttünk, hogy talán mégsem ártana

valami nevet választani magunknak.

Mindenki bedobta a maga ötletét, de nem tudtunk megegyezni. Brennan azt akarta, hogy legyünk Bűdös Békák, de kiröhögtem. Azt mondtam, hogy így max egy punkbandát hívnak, és nekünk inkább valami olyan kell, ami akusztikus zenére utal. Erre berágott, és a fejemhez vágta, hogy talán nem kéne beleugatnom olyasmikbe, mint a zene vagy a névadás, mivel... elég annyi, hogy eleresztett néhány béna poént a siketségemmel kapcsolatban. 16 éves kis pöcs volt. Na, mindegy. Warrennek nem tetszett a stílusa, ezért azt javasolta, hogy én adjak nevet a csapatnak.

Brennan tombolni kezdett, és otthagyt minket azzal, hogy akkor ő nem is akar tag lenni. Tudtam, hogy ez is csak egy szokásos Brennan-hisztí. Nem csinálta gyakran, de amikor kitört belőle a vulkán, én megértettem.

Mármint, a kölyök gyakorlatilag szülők nélkül nevelkedett, és a hisztijeitől eltekintve mégis állati érett volt.

Gondolkodási időt kértem a srácoktól. Valami olyasmit akartam, ami mindegyikünknek jelent valamit, de főleg Brennannek. Visszagondoltam arra, hogyan kerültem kapcsolatba először a zenével. Brennan úgy 2 éves lehetett, én 5. Azt már elmeséltem, milyen csodás szülőkkel áldott meg bennünket a sors, úgyhogy erre most nem is vesztegetnék több szót. De azt talán még nem említettem, hogy a függőségeik mellett a bulikat sem vetették meg. Amikor a barátaiak megszállták a házat, minket mindig a szobánkba küldtek. Egy idő után észrevettem, hogy Brennan reggelente mindig ugyanabban a pelenkában van, amiben este lefektették. Nem foglalkoztak vele. Éjszaka nem kapott enni, nem tették tisztába, de még csak rá sem néztek, hogy lélegzik-e egyáltalán. Gondolom, ez már az elejétől fogva így mehetett, de csak akkor figyeltem fel rá, amikor suliba kerültem. Előtte talán még túl fiatal voltam. Éjszakánként nem mehattunk át egymás szobájába.

Már nem emlékszem, miért nem mertem megszegni ezt a szabályt, de gondolom, egyszer rendesen megbüntethettek érte, vagy ilyesmi. A lényeg, hogy mindig meg kellett várom, amíg a buli véget ér, és a szüleim lefekszenek, és csak aztán surranhattam át Brennanhez, hogy lássam, jól van-e.

A gond csak az volt, hogy mivel nem hallottam, nem tudtam, mikor hallgat el a zene, és mivel nem nyithattam ki az ajtót, azt sem tudtam, mikor tiszta a levegő. Nem akartam bajba kerülni, ezért a szobámban a padlóra nyomtam a fületem, hogy érezzem a zene rezgését. Minden éjjel ott feküdtem órákon át, és vártam, hogy abbamaradjon a dübörgés.

Idővel érzés alapján már kezdtem felismerni a különböző dalokat, és tudtam, mi lesz a következő, tekintve, hogy a szüleim minden buliban ugyanazokat a lemezeket nyomták. Még a ritmusukat is éreztem. Amikor a zene végre elhallgatott, még mindig a padlóra tapadva figyeltem a szüleim lábdobogását. Amikor már biztos voltam benne, hogy lefeküdtek, bementem Brennanhez, és átvittem a saját ágyamba. Így, ha sírva ébredt, meg tudtam nyugtatni.

A lényeg a lényeg, ez az emlék ihlette a banda nevét.

Úgy tanultam meg különbséget tenni a hangok közt, hogy a fületem a cédrusfa padlóra tapasztottam. Így lettünk mi a Cédrus Hangjai.

Belégzés, kilégzés.

Dobban, dobban, szünet.

Összehúz, elernyeszt.

Észre sem veszem, mennyi feszültség gyűlt fel bennem, amíg rá nem nézek a telefont szorongató, elfehéredett ujjperceimre. Mindketten csendben várunk egy darabig, miközben én próbálom kiverni a fejemből az ötéves Ridge szomorú képét. Egy újabb szívfacsaró történet.

ÉN: Ez megmagyarázza, hogy tudod ilyen jól megkülönböztetni a rezgéseket. Gondolom, Brennan simán beleegyezett a névbe, hiszen volt miért hálásnak lennie.

Ridge: Ő nem ismeri ezt a sztorit. Mint mondtam, te vagy az első, akinek elmeséltem.

A szemébe nézek, mély lélegzetet veszek, de hirtelen valahogy elfelejtem, hogyan kell kilélegezni. Legalább egy méterre van tőlem, de úgy érzem, mintha a pusztta tekintetével megérintene. Hosszú idő óta először újra eluralkodik rajtam a félelem, hogy egyszer eljön a pillanat, amikor egyikünk sem tud majd ellenállni a kísértésnek.

Leteszi a pultra a laptopját, és keresztbe fonja a karját a mellkasán. Mielőtt a szemünk találkozik, lassan végigméri lentről felfelé az egész testemet. Olyan erősen koncentrálni, hogy legszívesebben fejest ugranék a fagyasztóba, és magamra csuknám az ajtót. Amikor a tekintete a számhoz ér, halkán nyel egy nagyot, majd a háta mögé nyúl a mobiljáért.

Ridge: Gyerünk, Syd. Kell rólad valami tisztító infó, de gyorsan.

Kiprérések magamból egy halvány mosolyt, habár egy kis hang a fejemben azt kiabálja, hogy ne tegyem meg, amit kér. Mintha az uj-jaim is vonakodnának, ahogy a betűket nyomkodják.

Én: Néha, amikor kiakadok rád, megvárom, amíg elfordulsz, és a hátad mögött szitkokat szórok rád.

Ridge elheveti magát.

– Köszönöm! – formálja a szájával.

Most először tátogott nekem, és ha nem hagyna fáképnél, könnyörognék neki, hogy csinálja újra.

Szív-Sydney 1:0.

* * *

Éjfél is elmúlt, mire az utolsó tortával végzünk. Ridge letakarítja a pultot, miközben én lefőliázom a tortaformát, és becsúsztatom a másik négy mellé.

Ridge: Holnap végre megismerhetem a Leecsúszott alkesz oldaladat?

Én: Van egy olyan érzésem, hogy igen.

Vigyorgva lekapcsolja a konyhában a fényeket, miközben én kikapcsolom a tévét. Warren és Bridgette hamarosan hazajön, ezért a nappaliban égve hagyom nekik a lámpát.

Ridge: Nem lesz furcsa neked?

Én: Berúgni? Nem. Van benne tapasztalatom

Ridge: Nem. Maggie-re céloztam.

Felsandítok rá, ahogy ott áll a szobája előtt a telefonjára meredve, csak hogy ne kelljen rám néznie. Mintha még a kérdés is ciki lenne neki.

Én: Ne aggódj miattam, Ridge!

Ridge: De muszáj. Úgy érzem, hogy kellemetlen helyzetbe hoztalak.

Én: Ez nem igaz. Mármint ne érts félre, sokat segítene, ha nem lennél ennyire vonzó, de ha mázlim van, Brennan hasonlít rád. Holnap, amikor te Maggie-vel foglalkozol, én majd jól berúgok, és rávetem magam az öcsikédre.

Megnyomom a küldés gombot, de abban a pillanatban felszisz-szenek. Mi a fene ütött belém? Ez egyáltalán nem volt vicces. Igaz, hogy viccnek *szántam*, de már elmúlt éjfél, és olyankor minden humorérzékemet elveszítem. Baszki!

Ridge még mindig a kijelzőt bámulja. Az arcvonásai megkeményednek, lassan megrázza a fejét, és úgy néz rám, mintha kést döftem volna a szívébe. Szabad kezével a hajába túr, és bemegy a szobájába. Mekkora barom vagyok! Utánarohanok, és hátulról megragadom a vállát. Leráz magáról, de legalább megáll, és ímmel-ámmal felém fordul. Elé állok, hogy kénytelen legyen rám nézni.

– Csak vicceltem – mondom lassan és komolyan. – Sajnálom.

Az arca még mindig merev, és csalódottnak tűnik, de újra felemeli a telefonját.

Ridge: elmondjam, mi a probléma, Sydney? Azzal kefélsz, akivel csak akarsz, és rohadtul nem kéne, hogy érdekeljen.

Egy pillanatra elakad a lélegzetem. Először felhúszom magam, de aztán a szövegből kiemelkedik az az egy szó, ami megadja az egész mondat lényegét: *kéne*. Nem azt írta, hogy nem érdekli, hanem hogy nem kéne, hogy érdekelje. Felnézek rá. Az arcáról olyan fájdalom tükröződik, hogy majd megszakad a szívem. O nem akar így érezni. *Én* sem akarom, hogy így érezzen. Mi az ördögöt műveltem vele?

Most már mindkét keze a hajában jár. Szorosan behunyt szemmel a plafon felé fordítja az arcát, majd egy idő után egy hatalmas sóhaj kíséretében csípőre teszi a kezét, és a padlóra mered. Olyan büntudata van, hogy nem tud a szemembe nézni. Egyszer csak megragadja a derekamat, és

magához húz. A mellkasára szorít, egyik kezével átöleli a hátamat, a másikat a tarkómra csúsztatja, és az arcát a fejem búbjára hajtja. Mély lélegzeteket vesz. Nem húzódok el tőle, hogy írjak egy taszító részletet magamról, mert érzem, hogy most nem erre van szüksége. Most másképpen ölel, mint eddig. A korábbi alkalmakkor szinte erővel kellett elszakadnunk egymástól, hogy levegőhöz jussunk, most viszont úgy tart, mintha én is a része lennék – a szíve egy megsebzett darabja -, és csak most jönne rá, mennyire fontos is ez a darab.

Percekig állunk így, és már kezdek elveszni ebben az ölelésben. Egy pillanatra felsejlik bennem, milyen lenne, ha együtt lennénk. Próbálok azt a három szót elhessegetni a gondolataimból, de amikor vele vagyok, valahogy mindig visszakúsznak. *Egy nap talán.*

Az álmodozásból kulcscsörgés hangja rángat vissza a valóságba. Valaki a hátam mögött lecsapja a kulcscsomóját. Elhúzódok Ridge-től, aki a mozdulatot megérezve elenged. A vállam fölött a konyha irányába néz. Én is megfordulok. Warren jött haza. Háttal áll nekünk, és éppen kibújik a cipőjéből.

– Ezt csak egyszer mondom el, úgyhogy jól figyelj! – szólal meg.

Nem fordul felénk, és mivel a lakásban én vagyok az egyetlen, aki hallja, tudom, hogy nekem szánja a mondandóját.

– Sosem fogja elhagyni őt, Sydney.

Aztán, mintha ott sem lennénk, bemegy a szobájába, így Ridge abban a hitben marad, hogy nem buktunk le. Amikor Warren ajtaja becsukódik, Ridge-re nézek, aki még mindig a barátja ajtajára mered. Amikor visszafordul felém, látom rajta, hogy ezernyi dolgot szeretne még mondani. De nem teszi. Csak bemegy a szobájába, én pedig ott maradok kővé dermedve, és a szememből hulló kövér könnycseppek lassan végigcsorognak szégyentől égő arcomon.

Ridge

Brennan: Jókor jött ez az eső. Úgy tűnik, hamar odaérek.

A srácok viszont nem érnék rá, úgyhogy egyedül megyek.

Én: Jó, akkor hamarosan találkozunk. Ja, és mielőtt holnap lelépsz, pakold ki a cuccaidat Sydney szobájából!

Brennan: Ő is ott lesz? Végre megismerhetem a lányt, akit az ég küldött hozzánk?

Én: Igen, itt lesz.

Brennan: El sem hiszem, hogy eddig rá sem kérdeztem, de dögös a csaj?

Jaj, ne!

Én: Eszedbe se jusson! Szegénynek éppen elég baja volt mostanában. Semmi szüksége egy ilyen magadfajta Casanovára.

Brennan: Látom, körbepisilted a területedet.

Az ágyra hajítom a telefont anélkül, hogy válaszolnék. Ha túlságosan próbálom lebeszélni Sydney-ről, azzal csak kíváncsabb zsákmánnyá teszem.

Amikor Sydney tegnap este az öcsémrel poénkodott, csak oldani akarta a hangulatot, de helyett azt érte el, hogy halálra rémültem a saját reakciótól. Csak küldött egy béna viccet arról, hogy összejön valaki mással, mire én legszívesebben a falhoz vágtam volna a mobilomat, hogy millió darabra törjön, aztán az övét is, hogy eszébe se jusson másik pasira gondolni. Mostanra viszont már lehiggadtam. Talán bátorítanom kéne Brennant. Talán jót tenne a kapcsolatomnak Maggie-vel, ha Sydney összejönne valakivel. Hoppá! A féltékenység olyan erővel söpör végig rajtam, mint a forgósél.

Kimegyek a konyhába segíteni Sydney-nek összekészülni a vacsorához, mielőtt a többiek ideérnek. Amikor kiérek, éppen lehajol, és a frigóban keresgél valamit. Megint a kék ruha van rajta. Utálom, amikor Warrennek igaza van. A tekintetem lassan végigvándorol a testén, napbarnított lábán, és mélyet sóhajtok. Talán meg kéne kérnem, hogy öltözzön át. Nem tudom, hogy fogok ezzel megbirkózni ma este, főleg úgy,

hogy Maggie is itt lesz. Sydney felegyenesedik, és a pult felé fordul. Látom, hogy beszél, de nem hozzám. Miközben kivesz egy tálat a hűtőből, még mindig mozog a szája, ezért körbenézek, hogy ki lehet még ott rajtam kívül. És ekkor a szívem két darabja, amit eddig egy vékony, láthatatlan kapocs tartott össze, elszakad egymástól.

Maggie a fürdőszobaajtó előtt áll, és furcsán néz rám. Nem tudom megfejtetni az arckifejezését, mert ilyet még sohasem láttam tőle. A szívem hozzá tartozó darabja rögtön pánikolni kezd. *Nézz ártatlanul, Ridge! Nézz ártatlanul! Nem csináltál semmi rosszat, csak megbámultad Sydney-t.*

– Itt van az én szívem hölgye! – jelelem mosolyogva.

Úgy tűnik, jól leplezem a büntudatomat, mert visszamosolyog rám, és a nyakamba csimpaszkodik. Átölelem a derekát, és két hét óta először végre újra megcsókolom Istenem, de hiányzott! Olyan jó vele lenni! Olyan természetes. Isteni az illata, az íze és ő maga, úgy, ahogy van. Rettenetesen hiányzott. Pusztit nyomok az arcára, az állára, a homlokára, és végre megkönnyebbülök. Az elmúlt néhány napban kezdtem attól félni, hogy nem fogok neki így örülni, ha újra látom.

– Nagyon kell pisilnem. Hosszú volt az út – mutat az ajtóra maga mögött.

Búcsúzóul még gyorsan megcsókolom. Amikor bemegy a mosdóba, lassan megfordulok, hogy lássam Sydney reakcióját. Igaz, hogy mindvégig maximálisan őszinte voltam vele Maggie-vel kapcsolatban, de attól még nem lehet könnyű neki együtt látni minket. Sajnos itt nincs jó megoldás. Veszélyeztessem a kapcsolatomat Maggie-vel, hogy ne bántsam meg Sydney-t? Vagy bántsam meg Sydney-t, hogy megmentsem a kapcsolatomat Maggie-vel? Vagy ez, vagy az, középut nincs. A tetteim ugyanúgy kétfelé húznak, mint a szívem.

Egy pillanatra összenézünk, aztán Sydney újra a tortára és a gyertyákra összpontosít. Amikor végez, mosolyogva felpillant rám. Látja az aggodalmat az arcomon, ezért a „rendben” jelet mutatja a kezével. Meg akar nyugtatni, hogy jól van. Engem lassan már hat lóval kell elvontatni tőle esténként, ő meg nyugodtan figyel, ahogy az orra előtt enyelgek a barátnőmmel, és a végén még ő nyugtatgat *engem*? Igazából örülnöm kellene, hogy ilyen türelemmel és megértéssel kezeli ezt a hülye helyzetet, de ehelyett ez is csak olaj a tűzre. Csalódott vagyok, mert ettől csak még jobban szeretem őt. Ebből egyszerűen nem lehet jól kijönni.

Meglepő módon Maggie és Sydney remekül elszórakoznak együtt a konyhában csilifőzés közben. Nem tudtam a közelükben maradni, ezért a

szobámba zárkóztam azzal az indokkal, hogy van még némi elmaradt munkám. Amilyen jól kezeli Sydney ezt az egészet, én legalább annyira rosszul. Furán éreztem magam, valahányszor Maggie megcsókolt, vagy az ölembe ült, vagy izgatóan végigfuttatta az ujjait a mellkasomon. Ez a viselkedés egyébként eléggé szokatlan tőle, mert nem az a taperolós típus. Nem tudom, hogy így akarja-e megjelölni a területét, vagy Sydney-vel már csapra verték a bútorápolós üveget.

Maggie abban a pillanatban lép be a szobámba, amikor lecsukom a laptop fedelét. Az ágy szélére térdel, előrehajol, és négykézláb elindul felém. Csábítóan rám mosolyog. Félreteszem a gépet, és visszamosolygok rá. Egészen közel kúszik hozzám, majd túsarkú cipőjében az ölembe ül, és oldalra döntött fejfel, felhúzott szemöldökkel méreget.

– Megbámultad a fenekét.

Basszus! Reméltem, hogy ez a téma nem kerül elő. Nevetve megmarkolom Maggie popsiját, és még közelebb húzom magamhoz, aztán szabaddá teszem a kezem, hogy válaszolni tudjak neki.

– Éppen kiléptem a szobámból, és a hátsója volt az első, ami a szemem elé került. Pasi vagyok, és a pasik sajnos észreveszik az ilyesmit.

Megcsókolom. Most már nem mosolyog.

– Nagyon helyes lány – jeleli. – És csinos is. És vicces és tehetséges és...

A bizonytalanságától igazi seggfejnek érzem magam, ezért gyorsan megragadom a kezét, hogy leállítsam.

– De nem te vagy – nyugtatom meg. – Soha senki nem érhet fel hozzád, Maggie. Soha.

Bátortalanul rám mosolyog, és két kezével végigsimít az arcomon, egészen le a nyakamig. Előrehajol, és olyan erővel nyomja az ajkát a számra, hogy szinte érzem a félelmét. A félelmet, amit én ültettem belé. Két oldalról megfogom az arcát, és mindent beledok a csókba. Szeretném, ha nem aggódna. Semmi szüksége nincs még több stresszre az életében. Amikor elhúzódik tőlem, a szemében még mindig ott látom az összes negatív érzelmet, amit az elmúlt öt évben próbáltam távol tartani tőle.

– Ridge! – Itt megáll, maga elé mered, és hatalmasat sóhajt. Az idegességét látva elfacsarodik a szívem. – Beszéltél neki rólam? Tudja?

Fürkésző tekintettel várja a választ egy olyan kérdésre, amit fel sem kellett volna tennie. Ennyire nem ismer?

– Nem. *Te jó ég*, Maggie, dehogy! Miért mondtam volna el neki? Ezt egyedül neked van jogod megosztani másokkal. Nekem eszembe sem jutna

ilyesmi.

A szeme megtelik könnyel, de próbálja visszatartani a sírást. A háttámlának dőlök. Ennek a lánynak fogalma sincs róla, mire lennék képes érte. A fejemet felemelve mélyen a szemébe nézek.

– A világ végéig, Maggie – jelelem neki a mottónkat.

Kiprésel magából egy szomorkás mosolyt.

– És vissza – feleli.

Sydney

V ALAKI LE AKAR VETKŐZTETNI. Ki a fene próbál levetkőztetni?

Csapkodom a kezet, amelyik éppen a rövidgatyamat húzza le rólam, és közben próbálok rájönni, hol vagyok, miért vagyok itt, és hogy kerültem ide.

Buli. Torta. Bútorápoló. Ráömlött a ruhámra. Átöltöztem. Még több bútorápoló. Egy csomó bútorápoló. Nézem, ahogy Ridge szereti Maggie-t. Istenem, mennyire szereti! A szoba másik végéből is látom abból, ahogy ránéz. Ahogy hozzáér. Ahogy kommunikál vele.

Még mindig érzem az alkohol szagát, és ha megnyalom az ajkam, még az íze is ott van. Táncoltam... Aztán ittam még egy kis bútorápolót... Ó! Az ivós játék! Én találtam ki magamnak. Valahányszor láttam, mennyire szereti Ridge Maggie-t, mindig bedobtam egy felest. Sajnos rengeteg feles lecsúszott.

De ki a fene akarja lehúzni a gatyámat? Próbálom kinyitni a szemem, de nem vagyok biztos benne, hogy sikerült. Úgy érzem, mintha nyitva lenne, mégis sötét van. Jesszusom! Részeg vagyok, és valaki vetkőztet. Megerőszakolnak!

Tovább rugdosom a ruhámat rángató kezet.

– Sydney! – kiabál egy lányhang. – Hagyd abba!

Nevet. Némi összpontosítás után rájövök, hogy Maggie az.

– Maggie?

Közelebb kúszik hozzám, és puha kezével kisimítja a tincseket az arcomból, majd ledől mellém. Többször behunyam és kinyitom a szemem, mire végre hozzászokik valamelyest a sötétséghez. Maggie a blúzom felé nyúl, hogy kigombolja. Miért vetkőztet még mindig? Úristen! Maggie meg akar erőszakolni! A kezére csapok, de elkapja a csuklómat.

– Sydney! – nevet. – Tiszta hányás a ruhád. Csak segíteni akarok. Hányás? A ruhámon? Ez megmagyarázza a hasogató fejfájást.

De... azt nem értem, miért nevetek. Miért nevetek? Lehet, hogy még mindig részeg vagyok?

– Mennyi az idő? – kérdezem.

– Nem tom. Éjszaka van. Talán éjfél körül.

– Még csak?

Bólint, és velem együtt nevet.

– Lehánytad Brennan.

Brennan? Találkoztam Brennannel?

Úgy tűnik, Maggie-nek is nehezére esik az összpontosítás, mert erősen hunyorít, miközben rám néz.

– Elárulhatok egy titkot? – kérdezi.

Bólintok.

– Jó, de valószínűleg nem fogok rá emlékezni, mert, asszem, még mindig részeg vagyok.

Maggie mosolyogva előrehajol.

– Utálom Bridgette-et – suttozja.

Elnevetem magam, mire Maggie is csatlakozik. Próbálja lerángatni rólam a blúzt, de annyira nevet, hogy alig kap levegőt.

– Te is részeg vagy? – kérdezem.

Mély lélegzetet vesz, hogy egyáltalán meg tudjon szólalni.

– Állati részeg. Azt hittem, hogy már levettem a blúzodat, de folyton visszajön, és én nem tudom, hány blúz van rajtad, de...

Megfogja a blúz ujját, ami még mindig a karomon van, és zavartan nézegeti.

– Basszus! Esküdni mertem volna, hogy levettem, erre *megint* itt van.

Felülök, és segítek neki.

– Ha még csak éjfél van, mit keresek én az ágyban?

Vállat von.

– Gözöm sincs, mit mondtál az előbb.

Olyan vicces. Az éjjeliszekrény felé nyúlok, és felkapcsolom a kislámpát. Maggie lecsusszan az ágyról, és elnyúlik a padlón. A hasán fekszik, és úgy csapkod a karjával, mintha hóangyalt akarna csinálni a szőnyegen.

– Még nem akarok lefeküdni – nyafogok.

A hátára gördül, és felnéz rám.

– Akkor ne feküdj le! Mondtam Ridge-nek, hogy hagyjon még minket játszani, mert olyan jól éreztük magunkat, de akkor belehánytál Brennan ölébe, és ágyba küldött.

Felül.

– Játsszunk még egy kicsit! Kérek még tortát.

Feláll, és engem is felrángat.

– De hát nincs rajtam ruha – nézek végig magamon duzzogva.

Mustrálgatni kezdi az alsóneműmet.

– Hol vetted ezt a melltartót? Tök cuki.

– A JCPenney-ben.

– Ó! Ridge az elől kapcsosat szereti, de a tiéd nagyon cuki. Én is akarok egy ilyet.

– Akkor vegyé! – vigyorgok. – Mi leszünk a cicifixikrek.

A kezemnél fogva vonszolni kezd az ajtó felé.

– Mutassuk meg Ridge-nek, hogy neki is tetszik-e! Azt akarom, hogy vegyen nekem egyet.

– Oké – követem mosolyogva.

Remélem, tetszeni fog neki.

Maggie kinyitja az ajtót, és kivezet a nappaliba.

– Ridge! – kiabál.

Nevetek, mert nem értem, minek kiabál neki, amikor úgysem hallja.

– Hahó, Warren! – vigyorgok rá, amikor meglátom. – Boldog szülinapot!

Bridgette mellette ül a kanapén, és gonoszul méreget. Tutira féltékeny, mert a melltartóm tényleg tök cuki.

Warren nevetve megrázza a fejét.

– Már vagy ötvenszer felköszöntöttél ma este, de ebben a göncben valahogy új értelmet nyer a dolog.

Bridgette másik oldalán Ridge ül, és ő is a fejét rázza.

– Maggie tudni akarja, tetszik-e neked a melltartóm – mondom neki, és megrángatom Maggie karját, hogy jeleljen neki.

– Nagyon csinos melltartó – méreget Ridge felhúzott szemöldökkel.

Elmosolyodok, de aztán összehúrom a szemem. Ő most tényleg... Elengedem Maggie kezét, és visszafordulok Ridge-hez.

– Te most tényleg *beszéltél*?

– De hiszen kérdeztél – nevet.

Döbbsenten meredek rá, főleg, amikor Warren hangos röhögésben tör ki. Atyaúristen! *Mégsem siket?* Egész eddig hazudott nekem? Csak szórakoztak velem? Mindjárt megfojtom *mindkettőt*. Könnyek szöknek a szemembe. Már készülök nekik esni, amikor egy erős kéz a csuklómnál

fogva hátracsavarja a karomat. Felnézek rá... *Ridge?* Visszafordulok a kanapé felé, és ott ül... *Ridge?*

Warren már Bridgette ölébe dőlve röhög, és Ridge 1 is legalább ilyen jól mulat rajtam. De amikor nevet, neki nem nevet az egész arca úgy, mint Ridge 2-nek. És a haja is rövidebb. És sötétebb. Ridge 2 átkulcsolja a derekamat, és felkap. Fejjel lefelé lógok. Ez *nem* tesz jót a gyomromnak. Az arcom a hátához ér, a hasam pedig a vállának nyomódik, ahogy visz a szobám felé. Ránézek Warrenre és a srácra, aki ezek szerint Brennan, aztán gyorsan behunyom a szemem, mert érzem, hogy hamarosan Ridge 2-t is végig logom hányni.

Most valami hidegre ülök. A padló. Amint rájövök, hová kerültem, két oldalról megragadom a klotyó peremét, és újra megérzem az olasz kaja ízét. Ridge hátrafogja a hajam, miközben teleküldöm a vécét bútorápolóval. Bárcsak *tényleg* tisztítószert ittam volna! Akkor később nem kéne feltakarítanom magam után.

– Hát nem észbontó a melltartója? – kuncog Maggie valahol mögöttem.
– Igaz, hogy hátul kapszos, de milyen cukik már azok a pántok!

Érzem, ahogy egy kéz megragadja a pántomat, de Ridge lerángatja róla. Mozog a keze. Valamit jelez Maggie-nek, aki duzzogni kezd.

– Még nem akarok lefeküdni.

Ridge megint jelez neki, mire Maggie felsóhajt, és bemegy Ridge szobájába.

Amikor kiadtam magamból mindent, Ridge megtörölgeti az arcom egy nedves törülközővel. Lerogyok a fürdőkád mellé, és felnézek rá. Nem tűnik túl boldognak. Sőt, mintha mérges lenne.

– Ez egy buli, Ridge – mormogom, és behunyom a szemem.

A hónom alá nyúl, és újra felemel. Elindul a... *szobája* felé? Letesz az ágyra, és amikor kinyitom a szemem, Maggie-t látom magam mellett.

– Juhéééé! Pizsiparti! – vigyorog rám spiccesen, és megfogja a kezem.

– Juhéééé! – mosolygok rá.

Ridge betakar bennünket. Behunyom a szemem.

Ridge

— **H**OGY KEVEREDTÉL EKKORA SZARBA?

Warrennel az ágy végénél állva Maggie-t és Sydney-t figyeljük. Mindketten alszanak. Sydney Maggie-hez simul az ágy bal felén, mivel a jobb oldal Maggie hányásával van beborítva. Felsőhajtók.

— Ez volt életem leghosszabb tizenkét órája.

Warren bólint, és erőteljesen hátba vereget.

— Hát... – jeleli. – Szívesen itt maradnék, hogy segítsek életet lehelni a két Csipkerózsikába, de inkább úgy teszek, mintha valami fontos dolgom lenne, és lelépek.

Amint kimegy a szobámból, megjelenik Brennan.

— Indulnom kell – jeleli. – Kipakoltam Sydney szobájából. Bólintok. Brennan tekintete a lányokra esik.

— Mondanám, hogy öröm volt megismerni Sydney-t, de van egy olyan érzésem, hogy tegnap nem az igazi Sydney-vel találkoztam. Elnevetem magam.

— Hát tényleg nem. Talán majd legközelebb.

Int egyet, és kimegy a szobámból, én pedig tovább nézem, ahogy a szívem két fele összeölelkezve fekszik az irónia ágyán.

* * *

Egész délelőtt a szemetes és a fürdőszoba között navigáltam a lányokat. Dél körül Sydney abbahagyta a hányást, és elég jól lett ahhoz, hogy visszaköltözzön a saját szobájába. Most késő délután van. Éppen kanállal töltöm a folyadékot Maggie-be, és próbálom belediktálni a gyógyszereit.

— Csak alvásra van szükségem. Nem lesz semmi bajom – jeleli, majd az oldalára fordul, és magára húzza a takarót.

A füle mögé tűrök egy elszabadult hajtincset, aztán végigsimítom a vállát, és a hüvelykujjammal kis köröket írogatok rá. A szeme már csukva van, és magzatpózba gömbölyödött. Olyan törekenynek tűnik, hogy legszívesebben gubóként körülölelném, és megvédeném minden rossztól, ami csak érheti.

A mobilom megvillan az éjjeliszekrényen. Még jobban betakargatom Maggie-t, pusztít nyomok az arcára, és a telefonomért nyúlok.

Sydney: Nem mintha nem tettél volna már így is eleget, de megkérném Warrent, hogy halkítsa le a pornót?

Nevetve SMS-t küldök Warrennek.

Én: Halkítsd le a pornót! Úgy üvölt, hogy még én is hallom.

Bemegyek Sydney-hez, hogy lássam, hogy van. A hátán fekszik, és a plafonra mered. Leülök az ágya szélére, és kisimítok egy tincset a homlokából, mire felém fordítja a fejét, és elmosolyodik. Annyira legyengült, hogy a telefon mintha legalább húsz kilót nyomna a kezében, amikor üzenni próbál nekem. Kiveszem a kezéből, és megrázom a fejem. Most pihennie kell. Leteszem a mobilt az éjjeliszekrényre, és visszafordulok felé. A feje a párnán nyugszik, a haja lágy hullámokban omlik a vállára. Végigsimítok az egyik napszitta tincsen, és elcsodálkozom, milyen isteni selymes. Az arcát a kezem felé fordítja, és a tenyeremhez simul. A hüvelykujjammal megsimogatom az arcsontját, és figyelem, ahogy a szemhéja lassan lecsukódik. Eszembe jut a dalszöveg, amit róla írtam: *Minek a határ, ha úgys átlépem? Érte elhajolnék, érted eltörnék.*

Milyen ember vagyok én? Ha még azt sem tudom megállni, hogy beleessek egy másik lányba, hogy érdemelhetném meg Maggie-t? Erre inkább nem is válaszolok, mert a szívem mélyén tudom, hogy nem érdemlem meg őt, ahogy Sydney-t sem. Bele sem merek gondolni, mi lenne, ha valamelyiküket, vagy ne adj' isten mindkettőjüket elveszíteném.

Felemelem a kezem, és az ujjaimat végigvezetem Sydney arcán, a hajától le az állaig, majd felfelé, amíg a szájához nem érek. Lassan végigsimítom az ajkát. Minden kilégzésnél érzem a bőrömön a forró leheletét. Amikor kinyitja a szemét, a már jól ismert fájdalom tükröződik benne. Az ujjaimat a szájához emeli és megcsókolja őket, aztán a tenyeremet a hasára fekteti. A kezünket nézem. Nyitott tenyerünk egymáshoz simul. Nem sokat tudok az emberi testről, de fogadni mernék, hogy a tenyérből egy ideg egyenesen a szívhez vezet. Sydney az enyémbe kulcsolja az ujjait, és finoman megszorítja őket. Most először fogjuk egymás kezét. Egy örökkévalóságig maradunk így. Minden idegszálunk a tenyerünkbe és az ujjainkba összpontosul, miközben a hüvelykujjunkkal

finoman simogatjuk egymás bőrét. A kezünk olyan tökéletesen illeszkedik egymáshoz, mint mi ketten. Sydney és én.

Hiszem, hogy az életben találkozunk néha olyanokkal, akiknek a lelke teljesen kompatibilis a miénkkel. Egyesek lelki társnak nevezik őket, míg mások igaz szerelemnek. Vannak, akik úgy tartják, hogy több lelki társunk is lehet, és csak most kezdek rájönni, mennyire igazuk lehet. Amikor évekkkel ezelőtt megismertem Maggie-t, az első pillanattól fogva tudtam, hogy a lelkünk összepasszol, és ezt azóta is így látom. Kétség sem fér hozzá. Viszont Sydney-vel is ugyanezt érzem, csak még ennél is többet. Mi egy lélek vagyunk. Érzem az érzéseit, és szavak nélkül is megértem, amit mondani akar. Tudom, hogy pontosan azt adhatom neki, amire vágyik, és ő olyasmit adhat nekem, amiről eddig nem is tudtam, mennyire hiányzik. Ő megért engem. Tisztel. Meglep. Olvas belőlem. Amióta ismerem, egyetlen pillanatig sem éreztem, hogy a siketségem bármilyen szinten fogyatékoság lenne. Azt is tudom, hogy kezd belém szeretni. Ez is egy újabb jel arra, hogy megtegyem, amit már régen meg kellett volna tennem. Vonakodva előrehajolok, az éjjeliszekrényről elveszek egy tollat, és a tenyerére írok. *Kérlek, költözz el!*

Behajtom az ujjait, hogy ne tudja rögtön elolvasni, és kimegyek a szobából, magam mögött hagyva a szívem egyik felét.

Sydney

NÉZEM, AHOGY BECSUKJA MAGA MÖGÖTT AZ AJTÓT. A tenyeremet a mellkasomra szorítom. Nem merem megnézni, mit írt. Láttam a tekintetét. Láttam rajta a fájdalmat, a bánatot, a félelmet... a *szerelmet*. Ökölbe szorítom a kezem. Nem hagyhatom, hogy a bőrömrre írt szavak elvegyék a megmaradt kis reményt, hogy *egy nap talán...*

* * *

A testem összerándul, a szemem kipattan. Nem tudom, mi ébresztett fel ilyen hirtelen a kómaközei állapotból. Vaksötét van. Felülök az ágyon, és a tenyeremet fájdalomtól lüktető homlokomra szorítom. Már nincs hányingerem, viszont még életemben nem voltam ennyire szomjas. Vízre van szükségem. Felállók, nyújtózkodom egyet, és ránézek az órára. Hajnali 2:45. Hála istennek! Még legalább három nap kell hozzá, hogy kiheverjem ezt a macskajajt.

Elindulok Ridge fürdője felé, amikor ismeretlen érzés tör rám. Megtorpanok az ajtó előtt. Nem tudom, miért, de hirtelen úgy érzem, mintha nem tartoznék ide. Szinte már furcsa bemenni a fürdőszobájába. Egyáltalán nem olyan, mintha a *sajátomba* mennék. Ez nem az enyém, nem úgy, mint az, ami az előző lakásomban volt. Azt legalább részben a *sajátomnak* éreztem, ahogy azt a lakást is. A bútorok is az *enyémek* voltak. Itt viszont semmi sem tartozik hozzám, eltekintve a két koffer tartalmától, amit az első este magammal hoztam. A szekrény? Csak kölsön van. Az ágy? Kölsön van. A csütörtök esti tévéidő? Az is csak kölsön van. A konyha, a nappali, az egész hálószoba. Mind valaki máshoz tartozik. Mintha csak kölsönvenném ezt az életet), amíg találok magamnak egy jobbat. Az első naptól fogva mindent csak kölsönbe kaptam itt. Jesszusom, még mások pasiját is kölsönvettem. Ridge sem az enyém. Soha nem is lesz az.

Iszonyú nehéz ezt elfogadni, de már rosszul vagyok az állandó harctól, amit a saját szívemmel vívok nap mint nap. Nem bírom tovább ezt az ónmarcangolást, és nem is ezt érdemlem. Azt hiszem el kellene költöznöm. Elköltözőm. Csak úgy indulhatok el a gyógyulás útján, ha nem találkozom Ridge-dzsel. Nem bírom tovább elviselni azt, amit a közelsége kivált belőlem.

Hallod ezt, szív? Most már egálban vagyunk.

Elmosolyodom a gondolatra, hogy most végre tényleg megtapasztalhatom, milyen egyedül élni. Elégedettséget érzek. Kinyitom a fürdőszoba ajtaját, felkapcsolom a villanyt... és térdre esem.

Úristen! Jaj, ne! *Ne, ne, ne, ne, ne!* A vállánál fogva megragadom és megfordítom Maggie-t, de az egész teste ernyedt. A szeme fennakadt, az arca falféher. *Úristen!*

– Ridge! – üvöltöm.

Áthajolok Maggie felett, hogy elérjem Ridge ajtaját. Olyan hangosan kiabálok, hogy majd kiszakad a torkom. Próbálom lenyomni a kilincset, de a kezem minduntalan lecsúszik róla. Maggie már remeg, ezért a kezemet a tarkójára csúsztatva megemelem a fejét, és a fülemet a szájához tartva megnézem, lélegzik-e. Közben zokogva Ridge nevét kiáltozom. Tudom, hogy nem hall, de nem merem elengedni Maggie fejét.

– Maggie! – szólongatom.

Mit csinállok? Fogalmam sincs róla, mi ilyenkor a teendő. *Csinálj valamit, Sydney!* Óvatosan leengedem a fejét, a kilincsbe kapaszkodva felhúzom magam, és berontok Ridge szobájába. Az ágyhoz rohanok.

– Ridge! – rázogatam a vállánál fogva.

Védekezőleg felemeli a könyökét, és próbál az oldalára fordulni, de amint észreveszi, hogy én vagyok az, leengedi a kezét.

– Maggie! – mutogatok kiabálva a fürdőszoba irányába.

Ridge tekintete az ágy üres felére esik, aztán a nyitott ajtóra. Egy pillanat alatt a fürdőszobában terem. Mire kiérek, már az ölébe húzta Maggie-t. Felém fordul, és jelel valamit, de én csak sírva rázom a fejem. Fogalmam sincs, mit akar mondani. Megint jelel valamit, és az ágya felé mutat. Odanézek, aztán értetlenül vissza rá. Az arckifejezése egyre kétségbeesettebb.

– Ridge! Nem tudom, mit akarsz tőlem.

Tehetetlen dühében a szekrényajtóba öklöz, aztán a kezét a füléhez tartja, mintha telefonálna. A mobilját kéri. Visszarohanok a szobájába, és végigkutatom az ágyát, a takarókat, az éjjeliszekrényt, míg végül a párna

alatt megtalálom, és odaadom neki. A jelszóval kioldja a billentyűzárat, és visszaadja nekem a mobilt. Hívom a 911-et, és melléjük térdelve várom a kapcsolást.

Ridge könnyekkel teli szemmel szorítja Maggie fejét a mellkasához, miközben engem figyel, hogy mikor kezdek beszélni valakivel.

Néha belecsókol Maggie hajába, és próbálja élesztgetni. Amikor a diszpécser végre felveszi, rögtön ezernyi kérdéssel bombáz, amikre nem tudom a választ. Megadom neki a címet, mert ez minden, amiben biztos vagyok, de ő még egy csomó minden másra is kíváncsi.

– Allergiás Maggie valamire? – tolmácsolom Ridge-nek.

Vállat von, és megrázza a fejét, jelezve, hogy nem ért.

– Van valamilyen betegsége?

Megint megrázza a fejét. Gőze sincs róla, miről beszélek.

– Nem cukorbeteg?

Újra és újra próbálkozom, de képtelen vagyok megértetni magam Ridge-dzsel. A diszpécser ontja magából a kérdéseket, amiket én továbbítok felé, de ebben a helyzetben képtelen a számról olvasni. Sírok. Mindketten halálra rémültünk, és idegbajt kapunk attól, hogy nem tudunk egymással kommunikálni.

– Lát rajta valamilyen egészségügyi azonosító karkötőt? – jön az újabb kérdés.

Ellenőrzöm Maggie csuklóját.

– Nem, nincs rajta semmi – felelem.

Felnézek a plafonra, és behunyom a szemem. Nem hiszem el, hogy semmiben sem tudok segíteni.

– Warren! – kiabálok.

Talpra ugrom, és berohanok a szobájába.

– Warren!

Az ágyához futok, és az egyik kezemmel rázogatni kezdem, miközben a másikban a telefont tartom.

– Warren! Segítened kell! Maggie rosszul van!

Kipattan a szeme, és lerúgja magáról a takarót. Átadom neki a telefont.

– Hívtam a 911-et, de nem értek semmit abból, amit Ridge mond.

Kikapja a mobilt a kezemből.

– CFRDM-es – hadarja a diszpécsernek. – Kettes stádium. CFRDM?

Követem a fürdőbe, és figyelem, ahogy kezében a telefonnal Ridge-nek jelel. Ridge válaszol valamit, mire Warren a konyhába rohan, a hűtő

hátuljából egy zacskót húz elő, majd a fürdőbe visszaérve letérdel. A telefon leesik, de Warren csak félrerúgja a térdével.

– Warren! Még nem válaszoltunk a kérdésekre – kiabálok összezavarodva.

– Tudjuk, mi a teendő, amíg ideérnek.

A zacskóból fecskendőket húz elő, átadja Ridge-nek, aki a kupak levétele után beadja az injekciót Maggie hasába.

– Cukorbeteg? – kérdezem Warren és Ridge néma beszélgetését figyelve.

Nem kapok választ, de igazából nem is számítok rá. Látszik, hogy ők nem először vannak ebben a helyzetben, de én már a látványtól is totál pánikba estem. Elfordulok, és a falnak dőlve, behunyt szemmel próbálom lenyugtatni magam.

A rövid csendet dörömbölés szakítja félbe. Mielőtt felocsúdnék, Warren már az ajtónál terem, hogy beengedje a mentősöket. Félreállok az útból, és hagyom, hogy tegyék a dolgukat. Úgy tűnik, rajtam kívül mindenki tudja, mi az ördög folyik itt. Addig hátrálok, amíg a kanapé karfájába nem ütközöm, és át nem esek rajta.

Maggie-t hordágyra fektetik, és tolni kezdik a kijárat felé. Ridge közvetlenül mögöttük megy. Warren kijön Ridge szobájából, odadobja neki a cipőjét. Ridge felveszi, jelel valamit Warrennek, és a hordágy nyomában kimegy a lépcsőházba. Warren berohan a szobájába, ahonnan egy pólóval, egy pár cipővel és egy baseballsapkával a kezében jön ki. Fogja a kulcsait, Ridge táskáját, és ő is elindul kifelé.

– Várj! – kiáltok utána. – Ridge telefonja. Szüksége lesz rá.

A fürdőben felkapom a padlóról Ridge mobilját, és kiviszem Warrennek.

– Én is megyek – bújok bele a cipőmbe.

– Nem, nem jössz.

Felnézek rá. A hangja meglepően durván cseng. Próbálja az orromra csapni az ajtót, de nekinyomom a tenyerem.

– Veletek megyek – ismétlem határozottan.

Felém fordul, és kemény pillantást vet rám.

– Nincs rád szüksége, Sydney.

Nem tudom, mit akar ezzel, de ez a hangnem rettenetesen felbosszant. A mellkasának idomulva kiszuszakolom magam az ajtón.

– Én is megyek – zárom le a vitát.

Abban a pillanatban lépek ki a kapun, amikor a mentőautó elindul a ház elől. Ridge a tarkójára kulcsolt kézzel nézi, ahogy kigördül a parkolóból. Amikor Warren odaér hozzá, mindketten rohanni kezdenek Ridge kocsija felé. Követem őket. Warren bepattan a volán mögé, Ridge az anyósülésre, én pedig hátra. Warren a gázra tapos, és addig nyomja neki, amíg utol nem érjük a mentőt.

Ridge totál kivan. A karját maga köré kulcsolja, idegesen dobol a lábával, húzogatja az ingujját, és az alsó ajkát harapdálja. Még mindig nem tudom, mi baja Maggie-nek, és nagyon félek, hogy valami súlyos, de tudom, hogy semmi közöm hozzá, Warrentől meg aztán végképp nem fogom megkérdezni. Ridge kétségbeesését látva majd' megszakad érte a szívem. Előrébb csúszom az ülésen, és biztatóan a vállára teszem a kezem. Hátranyúl, megfogja, és erősen megszorítja. Szeretnék segíteni neki, de nem tudok. Nem tudom, hogy kell. Csak az jár az eszemben, milyen tehetetlen vagyok. Rettenetesen félek, hogy elveszítheti Maggie-t, mert tudom, hogy abba belehalna. A másik kezét is az enyémhez viszi, az arcát a vállára hajtja, és megcsókolja a kézfejemet. Érzem a könnyecsképeket a bőrömn. Behunyom a szemem, és a homlokomat a háttámlájának döntve zokogok.

* * *

A váróban vagyunk. Illetve csak Warren és én, mert Ridge el sem mozdul Maggie mellől. Egy órája érkeztünk, és Warren azóta egy árva szót sem szólt hozzám. Én nem fogom megtörni a csendet. Nyilvánvaló, hogy valami baja van velem, de most semmi kedvem védekezni, pláne, hogy nem tettem semmit, amivel magamra haragíthattam volna.

Hátradőlök a széken, és a mobilomon megnyitom a böngészőt. Ki akarom deríteni, miről beszélt Warren a 911 diszpécserének. Beírom, hogy CFRDM, és entert nyomok. Az első találat: *A cisztás fibrózissal összefüggő diabétesz kezelése*. A linkre kattintok. A cikk felsorolja a cukorbetegség különböző fajtáit, de ennél többet nem tudok meg belőle. Hallottam már a cisztás fibrózisról, de nem eleget ahhoz, hogy rájőjjek, mit is jelent ez Maggie-nek. A következő cikk címe: *Mi a cisztás fibrózis?* A szívverésem felgyorsul, és a szemembe könnyek gyűlnek, ahogy a tények felsorakoznak előttem. Több oldalt is megnyitok, de mindenhol ugyanazt látom. *A tüdő genetikai rendellenessége. Életveszélyes. Alacsony élettartam. Gyógyíthatatlan. Várható élettartam a harmincas évek közepe/vége.*

Nem tudok tovább olvasni, mert most már ömlenek a könnyeim. Sajnálom Maggie-t. Sajnálom Ridge-t. Lecsukom a keresőt, és a szememhez viszem a kezem. Ekkor látom meg a tenyeremen Ridge írását:
Kérlek, költözz el!

Ridge

WARREN ÉS SYDNEY IS AZONNAL TALPRA UGRIK, amikor belépek a váróba.

– Hogy van? – jeleli Warren.

– Jobban. Végre felébredt.

Sydney oda-vissza kapkodja a fejét köztünk.

– Az orvos szerint az alkohol és a kiszáradás valószínűleg... Leállítom a kezem, mert Warren összeszorított szájjal figyel a mondandómat.

– Fordíts neki! – biccentek Sydney felé.

Warren Sydney-re néz, aztán visszafordul felém.

– Neki ehhez semmi köze – jeleli némán.

Mi a fene baja van?

– Ő is aggódik Maggie-ért, tehát őt is érinti, amit mondok. Fordíts neki!

Warren megrázza a fejét.

– Nem Maggie miatt van itt, Ridge. Őt nem Maggie érdekli, hanem csakis te.

Forr bennem a düh, de próbálom leplezni. Odalépek Warrenhez, és a szemébe nézek.

– Fordíts neki! *Most!*

Warren felsóhajt, de még mindig nem fordul Sydney felé. Végig engem néz, miközben egyszerre jelel és beszél.

– Ridge azt mondja, hogy Maggie jobban van. Felébredt.

Sydney a tarkójára kulcsolja a kezét, és megkönnyebbülés fut végig rajta. Mond valamit Warrennek, aki behunyja a szemét, felsóhajt, és csak utána tolmácsol.

– Sydney azt kérdezi, szükségetek van-e valamire a lakásból.

Sydney-re nézek, és megrázom a fejem.

– Éjszakára még itt tartják, hogy figyeljék a vércukrát. Ha kell valami, holnap hazaugrom érte. Utána néhány napig Maggie-nél maradok.

Warren fordít, mire Sydney bólint.

– Ti menjetek haza pihenni!

Warren bólint. Sydney hozzám lép, erősen megölel, és megcélozza a kijáratot. Warren is elindul kifelé, de megragadom a karját, és visszafordítom magam felé.

– Nem tudom, mi bajod van Sydney-vel, de, légyszí, ne szemétkedj vele! Én már éppen eleget bántottam.

Megint bólint, és sarkon fordul. Sydney még egyszer, szomorú mosollyal visszanéz rám.

Bemegyek Maggie-hez. Az ágya fejrészét kissé megemelték, és a karjába intravénásán csepegtetik a folyadékot. Felnéz rám, és a szemével követ, ahogy keresztülsétálok a szobán.

– Sajnálom – jeleli.

Megrázom a fejem. Semmi szükség rá, hogy bocsánatot kérjen.

– Elég! Ne érezd rosszul magad! Mindig azt mondogatod, hogy még fiatal vagy, és a fiatalok néha csinálnak örültségeket. Például berúgnak, másnaposak lesznek, és tizenkét órán át hánynak egyhuzamban.

Elneveti magát.

– Igen, de ahogy már említetted párszor, az ilyesmi nem a halálos beteg fiataloknak való.

Mosolyogva az ágyhoz húzok egy széket, és leülök.

– Elkísérlek San Antoniába, és veled maradok néhány napig, amíg rendbe jössz. Így nem merlek egyedül hagyni

Maggie felsóhajt, elfordítja a lejét, és a mennyezetre mered.

– *Jól* vagyok. Csak egy kis inzulinpara volt. Nem babusgathatsz minden alkalommal, amikor ez történik, Ridge – néz rám.

A „babusgatás” szóra összevonom a szemöldököm.

– Én nem *babusgatlak*, Maggie, hanem *szeretlek*. *Gondoskodom* rólad. Nagy különbség.

Behunyja a szemét, és megrázza a fejét.

– Unom, hogy folyton ugyanazokat a párbeszédeteket ismételvejünk.

Igen. Én is.

Hátradőlök a széken, és karomat a mellkasomon összefonva nézem őt. A makacs önállósága egy bizonyos pontig érthető volt, de most, hogy már nem tinédzser, nem értem, miért nem haladhatnak köztünk a dolgok. Előrehajolok, és megérintem a karját, hogy rám figyeljen.

– Most már engedhetnél egy kicsit ebből a nagy függetlenségből. Ha nem vigyázol jobban magadra, ezekből az egyéjszakás kórházi kalandokból sokkal komolyabb bajok lesznek. Hadd gondoskodjak rólad! Hadd legyek melletted! Állandóan halálra aggódok magam miattad. Ez a gyakornoki meló túl sok stresszel jár, nem beszélve a szakdolgozatról. Én megértem, hogy úgy akarsz élni, mint a korunkbeli fiatalok. Egyetemre jární, karriert építeni...

Itt egy pillanatra megállok, és a hajamba túrok. Próbálom minél jobban összeszedni a mondandómat.

– Ha együtt lalnánk, sokkal több mindenben tudnék segíteni neked. Mindkettőnknek könnyebb lenne az élete. És ha valami ilyesmi történik veled, ott lennék, hogy kórházba vigyelek, mielőtt még meghalsz egyedül a fürdőszobapadlón.

Lélegezz, Ridge!

Na jó, ez talán erős volt. Túl erős.

A padlóra meredek, mert még nem készültem fel a válaszára. Behunyttal szemmel próbálom kordában tartani a frusztrációmat.

– Maggie! – nézek könnytől fénylő szemébe. – Szeretlek. És rettegek attól, hogy egy nap nem veled együtt lépek majd ki a kórházból. És ha ez megtörténik, az az én hibám lesz, mert hagytam, hogy visszautasítsd a segítségemet.

Az alsó ajka megremeg, ezért inkább gyorsan ráharap.

– Az elkövetkező tíz-tizenöt évben ez a rémkép így is, úgy is valósággá válik, Ridge. Egy nap *tényleg* nélkülem fogsz majd kísértálni a kórházból, mert bármennyire szeretnél is a hősöm lenni, engem nem lehet megmenteni. Ettől nem tudsz. Mindketten tudjuk, hogy nem sok embert engedek közel magamhoz, de te közéjük tartozol, ezért amíg el nem jön az idő, amikor már *tényleg* képtelen leszek gondoskodni magamról, nem leszek a terhedre. Tudod te, milyen érzés nekem, hogy ekkora nyomás alatt vagy miattam? Nemcsak azért élek egyedül, mert önálló akarok lenni, hanem azért is, mert...

Könnycseppek gördülnek le az arcán, de gyorsan letörli őket.

– Azért akarok egyedül élni, mert szeretnék az a lány maradni, akibe beleszerettél... ameddig csak tudok. Nem pedig a te terhed, a te felelősséged, a te kötelességed. Én csak életed szerelme akarok lenni. Csak *ennyi*. Kérlek, ne akarj most tőlem ennél többet. A többit hagyjuk meg akkorra, amikor már *tényleg* te leszel majd az egyetlen támaszom!

Felszakad belőlem a sírás. A számat az ajkára nyomom, és az arcát a két kezem közé véve felhúzom magam mellé az ágyra. Átölel, magához szorít, én pedig a testemmel próbálom védeni mindattól az igazságtalanságtól, amit ez a szörnyű világ kirótt rá.

Sydney

BEC SUKOM MAGAM MÖGÖTT RIDGE KOCSIJÁNAK AZ AJTAJÁT, és követem Warrent felfelé a lépcsőn. A kórházból hazafelé egyikünk sem szólt egy árva szót sem. Az arcára egyértelműen kiült a mondandója: *Ne beszélj hozzám!* Így hát egész úton kibámultam az ablakon, és magamban tartottam a kérdéseimet.

A lakásba érve a pultra csapja a kulcscsomóját, és egyből a szobája felé indul anélkül, hogy hátranézne.

– *Jó éjszakát!* – szólok utána.

A hangom talán egy fokkal élesebb a kelleténél, de legalább nem üvöltöm azt, hogy: *Cseszd meg, Warren!*, ahogy legszívesebben tenném.

Warren megáll, és felém fordul. Idegesen nézek rá, mert az biztos, hogy ő nem jó éjszakát akar kívánni nekem. Összehúzott szemmel, oldalra döntött fejjel méreget.

– Kérdezhetek valamit?

– Csak akkor, ha többet nem kezdesz egyetlen kérdést sem azzal, hogy kérdezhetsz-e valamit.

Én magamban jól mulatok Ridge szövegén, de Warren még csak el sem mosolyodik. Ha lehet, csak még kínosabbá tettem a helyzetet.

– Mit akarsz kérdezni, Warren? – sóhajtok fel.

Keresztbe fonja a karját a mellkasán, és elindul felém. Most már tényleg ideges vagyok, mert vészesen közel hajol hozzám.

– Csak arra kell neked valaki, hogy megdugjon?

Belégzés, kilégzés.

Összehúz, elernyeszt.

Dobban, dobban, szünet. Dobban, dobban, szünet.

– Tessék? – kérdezek vissza döbbenten.

Azt hiszem, nem hallottam kristálytiszán.

Lejjebb hajtja a fejét, hogy a szemünk egy magasságban legyen.

– Csak arra kell neked valaki, hogy *megdugjon*? – ismétli meg tagoltan. – Mert ha igen, akkor itt helyben derékra váglak a kanapén, és úgy megduglak, hogy többet eszedbe sem jut Ridge.

Csalt bámul rám hidegen, szívtelenül.

Gondolkozz, mielőtt válaszolsz, Sydney!

Pár másodpercig megszólalni sem tudok, csak rázom a fejem hitetlenül. Hogy mondhatott ilyet? Hogy sérthetett meg ennyire? Ez annyira nem vall rá. Nem tudom, ki ez a seggfej itt előttem, de az biztos, hogy nem Warren. Mielőtt még átgondolhatnám a helyzetet, a testem automatikusan mozgásba lendül. Hátralendítem a karom, és behúzok neki egyet. Négy.

Baszk! Ez fájt.

Warren az arcához kap, és elkerekedett szemmel néz rám. Nem is annyira fájdalmat látok rajta, mint inkább döbbenetet. Farkasszemet nézünk. Az öklömet a mellkasomhoz húzom, és már előre dühös vagyok a rám váró következmények miatt, de még várok a jeges pakolással. Ki tudja, hátha újra meg kell ütnöm.

Összezavarodtam. Az elmúlt huszonnégy órában tömény gyűlöletet sugárzott felém, és nem értem, mivel érdemeltem ki.

Végigpörgetem az eseményeket, hátha mondtam vagy tettem valami bántót, de semmi sem jut az eszembe.

Warren felsóhajt, és ujjaival végigszántja a haját. Nem ad semmilyen magyarázatot a bunkóságára, én pedig magamtól nem tudom megfejtetni. Nem csináltam semmit. Lehet, hogy éppen ez a baja? Hogy nem csináltam semmit *vele*?

– Féltékeny vagy? – szegezem neki a kérdést. – Emiatt lettél ilyen nyomorult, szálnalmas szarházi? Az a bajod, hogy nem feküdtem le *veled*?

Előrelép egyet, én pedig addig hátrálok előle, amíg hátra nem esem a kanapéra. Lehajol, és egyenesen a szemembe néz.

– Nem akarok *kefélni* veled, Sydney. Féltékeny meg aztán végképp nem vagyok – feleli, és távolabb megy.

Kezdek rohadtul félni tőle. Legszívesebben most azonnal összepakolnék, és elhúznám a csikot, hogy minél távolabb kerüljek ezektől az emberektől. A kezembe temetem az arcom, és elsirom magam. Hallom, ahogy felsóhajt, majd leveti magát mellém a kanapéra. Felhúzom a térdem, és a tőle legtávolabb eső sarokba kuporodom. Percekig ülünk így. Szeretnék bemenni a szobámba, de nem mozdulok. Úgy érzem, mintha engedélyt kellene kérnem. Azt sem tudom, van-e itt még szobám egyáltalán.

– Sajnálom – töri meg végül a csendet. – Istenem! Sajnálom. Én csak... csak próbálom megérteni, mi a fenét művelsz.

Beletörölöm az arcom a pólómba, és felnézek rá. A tekintete tele van fájdalommal. Fogalmam sincs, mi játszódhat most le benne.

– Mi bajod van velem, Warren? Én mindig kedves voltam hozzád, sőt, még a bunkó barátnődhez is, pedig nem volt könnyű.

– Tudom – bólint ingerülten. – Tudom, tudom, tudom. Te *kedves* ember vagy.

Összekulcsolja az ujjait, és kinyújtóztatja a karját. Hatalmasat sóhajt.

– Tudom, hogy te csak jót akarsz. Jó szíved van. *És* brutális jobb horgod – vigyorog. – Azt hiszem, ezért is vagyok ennyire dühös. Ha olyan rendes vagy, mint gondolom, akkor miért nem költöztél még el innen?

Az utolsó beszólása jobban fáj, mint az összes többi szemétség, amit korábban a fejemhez vágott.

– Ha te és Ridge ennyire meg akartatok szabadulni tőlem, miért vártatok ilyen sokáig?

Látom, hogy a kérdésem váratlanul érte, mert csak egy villanásnyira néz a szemembe, mielőtt zavartan elfordítja a tekintetét. Egyenes válasz ugyan nem kapok, de helyette belekezd egy történetbe.

– Mesélte már neked Ridge, hogy találkozott Maggie-vel?

Megrázom a fejem. Nem értem, hogy kanyarodtunk ide.

– Én tizenhét voltam, Ridge akkor töltötte be a tizennyolcat.

Warren hátradől a kanapén, és a kezére mered. Ridge mintha azt mondta volna, hogy tizenkilenc éves korában jött össze Maggie-vel, de inkább nem javítom ki, hanem hagyom, hogy folytassa.

– Már hat hete jártunk, és...

Egy pillanat! Ezt már nem hagyhatom szó nélkül

– „Jártunk”? – vágok közbe bizonytalanul. – Mármint te és *Ridge*?

– Észnél vagy? Én és *Maggie*.

Próbálom leplezni a megdöbbenésemet, de kár erőlködnöm, mert Warren rám sem néz.

– Maggie először az én barátnőm volt. Egy adománygyűjtő gálán találkoztunk, amit a siket gyerekek javára tartottak. A szüleimet kísértem el, akik mindketten a szervezőbizottság tagjai voltak.

A tarkójára kulcsolja a kezét, és kényelmesen hátradől.

– Ridge is velem volt, amikor szemet vetettem Maggie-re. Mindketten gyönyörűnek találtuk, de szerencsémre én úgy öt másodperccel előbb láttam meg, és rögtön le is foglaltam magamnak. Persze egyikünk sem

gondolta, hogy esélyem lehet egy ilyen csajnál. Mármost, te is láttad őt. Lélegzetelállító.

Egy pillanat szünetet tart, csak amíg felteszi a lábát a dohányzóasztalra.

– A lényeg, hogy egész este Maggie-vel flörtöltem. Próbáltam levenni a lábáról a helyes pofimmal és a szívdöglesztő testemmel.

Nevetek, de csak udvariasságból.

– Beleegyezett, hogy a következő pénteken randizik velem. Érte mentem, elvittem egy jó helyre, megnézettem, hazavittem, megcsókoztam. Tök jól éreztem magam, ezért újra elhívtam, és ő megint igent mondott. Megvolt a második, majd a harmadik randi. Kedveltem. Jól megvoltunk egymással, és nevetett a vicceimen. Ridge-dzsel is jól kijött, ami újabb pluszpontot jelentett. Ha a barátnő és a legjobb barát fújnak egymásra, akkor az egyiknek általában mennie kell, de nekem szerencsére nem kellett választanom. A negyedik randin megegyeztünk, hogy mostantól egy pár vagyunk. Totál odavoltam, mert ilyen jó csajom még sosem volt, és tudtam, hogy valószínűleg nem is lesz. Nem hagyhattam, hogy kicsússzon a kezemből, főleg, mivel még nem is láttam belőle mindent.

Elneveti magát.

– Emlékszem, amikor Ridge-nek beszéltem ugyanerről. Mondtam neki, hogy ha csak egy lány szüzességét vehetem el ezen a világon, az Maggie lesz. Mondtam, hogy ha kell, akár százszor is randizok vele, csak hogy elérjem a célom. Akkor felém fordult, és azt kérdezte: „És mi lesz a százegyedik randin?” Nevettem, mert nem értettem, mi a francról beszél. Akkor még nem tudtam, mennyire kedveli Maggie-t, és amúgy sem szoktam érteni az okosságait. A mai napig nem értem őket. Így utólag visszagondolva felfoghatatlan, hogy bírta ilyen nyugodtan hallgatni a baromságaimat. Csoda, hogy nem húzott be egyet már előbb.

– Megütött? De hát miért? Mert elmondtad neki, hogy le akarsz feküdni a barátnőddel?

Warren megrázza a fejét, és a szemében büntudat csillan.

– Nem – feleli halkán. – Azért, mert *tényleg* lefeküdtem vele.

Felsóhajt.

– Az éjszakát Ridge és Brennan kérésében töltöttük. Akkor már hat hete jártunk, és Maggie elég sokat lógott ott velünk. Tudom, hogy hat hét egy szűz csajnak nem nagy idő, de egy kanos srácnak kész örökkévalóság. Feküdtünk az ágyon, és Maggie bevallotta, hogy készen áll a szexre, de mielőtt megtennénk, még szeretne megbeszélni velem valamit. Azt mondta, hogy van pár dolog, amiről tudnom kell, mert nem akarja úgy folytatni a

kapcsolatot, hogy nem őszinte velem. Emlékszem, totál bepánikoltam, mert azt hittem, hogy valójában pasi, vagy ilyesmi. Mert lássuk be, van néhány megtevesztően dögös travi – sandít rám felvont szemöldökkel, és elneveti magát. – És akkor mesélt a betegségéről... a statisztikákról... arról, hogy nem akar gyereket... és arról, hogy mennyi ideje lehet még hátra. Kiterítette előttem a kártyáit, mert úgy érezte, nem tisztességes ilyesmit eltitkolni olyasvalaki előtt, aki talán hosszú távra tervez vele. Elmondta, hogy nagy valószínűséggel nem éri meg a negyvenet, de talán még a harmincötöt sem, és csak olyan emberrel tervezhet komoly kapcsolatot, aki ezt képes megérteni és elfogadni.

– Te nem vállaltad ezt a felelősséget? – kérdezem.

Warren lassan megrázza a fejét.

– Sydney, én akkoriban magasról tettem a felelősségre. Csak egy tizenhét éves kölyök voltam, egy ágyban a világ legjobb csajával, aki arra kért, hogy szeressem. Amikor jövőről, férjről meg gyerekekről beszélt, szinte oda sem figyeltem, mert az én fejemben ezek fényévnyi távolságra voltak. Ezek előtt én még vagy egymillió lánnyal le akartam feküdni. Mivel nem gondolkodtam ennyire előre, azt tettem, amit szerintem bármelyik másik srác tett volna a helyemben: biztosítottam, hogy szeretem, és nem zavar a betegsége. Aztán megcsókoltam, levetkőztettem, és elvettem a szüzességét.

Lecsüggeszti a fejét, mint aki szégyelli magát.

– Amikor Maggie másnap reggel hazament, eldicsekedtem Ridge-nek, hogy végre sikerült levárnom egy szüzet. Elég részletesen ecseteltem a történetet, és azt sem hagytam ki, amit Maggie szex előtt a betegségéről mondott. Néha elkövetem azt a hibát, hogy túlságosan őszinte vagyok vele. Bevallottam neki, hogy kivagyok ettől a szitutól, de egy-két hétig még fenntartom a látszatot, hogy ne tűnjek akkora seggfejnek, amikor szakítok Maggie-vel. Ez volt az a pont, amikor nekem esett.

– Meg tudom érteni – nézek Warrenre elkerekedett szemmel.

– Én is – bólint. – Mint kiderült, sokkal jobban szerette Maggie-t, mint mutatta, de nem szólt egy szót sem, csak hagyta, hogy az alatt a hat hét alatt totál idiótát csináljak magamból. Rájöhettek volna, mit érez a barátnőm iránt, de Ridge sokkal önzetlenebb nálam. Sosem tette volna kockára a barátságunkat, de az után az éjszaka után hatalmasat estem a szemében. Ez nagyon fájt, Sydney. Ő olyan nekem, mintha a bátyám lenne. Csalódást okoztam annak az embernek, akire a világon a legjobban felnéztem.

– Szóval szakítottál Maggie-vel, és onnantól fogva Ridge járt vele?

– Igen és nem. Aznap délután sokáig beszélgettünk. Ridge imád lelkizni. Megegyeztünk, hogy a tesókódex értelmében nem lenne jó ötlet összejönnie egy csajjal, akivel épp most feküdtem le. De nagyon bírta Maggie-t, ezért bármilyen nehéz volt is, kívarta a türelmi időt, mielőtt randira hívta volna.

– Türelmi időt?

Warren bólint.

– Igen. Ne kérdezd, hogy jutottunk erre, de abban maradtunk, hogy a tizenkét hónap kell az elévüléshez. Úgy éreztük, hogy ha egy év múlva összejönnek, az már nem lesz annyira gáz. Ezalatt Maggie is találkozgathat másokkal, így nem lesz olyan érzésünk, hogy az én ágyamból egyenesen Ridge-ébe mászik. Mert az tényleg állati fura lett volna, még nekünk is.

– Maggie tudta, Ridge hogy érez iránta? Mármint az alatt a tizenkét hónap alatt?

Warren megrázza a fejét.

– Nem. Még azt sem tudta, hogy Ridge nem csak haverként néz rá. Egyébként Ridge a várakozás alatt senkivel sem randizott. Előre bekarikázta a nagy napot a naptárban. Nem mondta, de egyszer láttam, amikor bementem a szobájába. Az egy év alatt egyszer sem emlegette Maggie-t, és nem is kérdezett róla, de amikor letelt az idő, megjelent az ajtaja előtt. Maggie nem adta be azonnal a derekát, főleg, mert tudta, hogy Ridge barátnőjeként velem is találkoznia kell majd, de végül minden a helyére került. Ridge kitartásának hála Maggie a neki való srác mellett kötött ki.

– Húha! – sóhajtok fel. – Ez aztán a hűség.

Warren felém fordul, és egyenesen a szemembe néz.

– Pontosan – vágja rá határozottan, mintha rátapintottam volna a lényegre. – Soha életemben nem találkoztam nála hűségesebb fickóval. Ő a legjobb dolog, ami valaha történt velem, és a legjobb dolog, ami Maggie-vel történt.

Felhúzza a lábát, és most már a teljes testével felém fordul.

– A poklok poklát kellett megjárnia ezért a lányért, Sydney. A sok kórház, az oda-vissza utazgatás, a sok gondoskodás, az a rengeteg ígérlet és önfeláldozás. És Maggie meg is érdemli mindezt. Ő az egyik legtisztább, legönzetlenebb ember, akivel valaha találkoztam, és ha van két ember ezen a világon, akiket a sors egymásnak teremtett, azok ők. Ezért fáj annyira, amikor látom, hogy néz rád Ridge. Láttam, hogy néztetek egymásra a bulin, és láttam, milyen féltékeny volt Ridge, valahányszor Brennannel beszélgettél.

Amíg te meg nem jelentél, a kapcsolata Maggie-vel sziklaszilárd volt. Kezd beléd szeretni, Sydney, és ezt te is tudod. De ismerem őt, és teljesen biztos vagyok benne, hogy képtelen lenne elhagyni Maggie-t. Szereti őt, és sosem tenne vele ilyet. Amikor látom, mennyire szenved, mert őrlődik az irántad érzett szerelem és a Maggie-vel közös jövő miatt, felmerül bennem a kérdés, hogy miért vagy még mindig itt. Nem értem, miért nehezíted meg még jobban a dolgát. Valahányszor látom, hogy úgy néz rád, ahogy annak idején Maggie-re, legszívesebben kilöknék az ajtón, és vissza sem engednék többet. Pedig tudom, hogy ez az egész nem a te hibád. *Tudom*. Hiszen egészen ma estig a történetünk felét sem ismerted. De most már mindent tudsz, és bármennyire bírlak, és a világ egyik legjobb fej csajának tartalak, annak örülnék a legjobban, ha soha többé nem látnálak. Főleg most, hogy Maggie titkára is fénny derült. És bocs, ha most durva leszek, de az meg se forduljon a fejedben, hogy addig vársz Ridge-re, amíg Maggie meghal. Mert Maggie nem haldoklik, Sydney. *Él*, és elég sokáig élni fog még ahhoz, hogy Ridge érzelmei kihűljenek irántad.

Az arcomat a kezembe temetem, és kirobban belőlem a zokogás. Warren átöleli a vállam, és magához szorít. Nem tudom, kiért sírok, de a szívem annyira fáj, hogy szeretném kitépni a mellkasomból, és kihajítani Ridge erkélyére, ahol ez az egész rémálom elkezdődött.

Ridge

MAGGIE MÁR ÓRÁK ÓTA ALSZIK, DE ÉN FENT VAGYOK. Általában ez van, amikor kórházban vagyok vele. Az elmúlt öt év alatt megtanultam, hogy a félálomban nyüglődésnél még az is jobb, ha egyáltalán nem alszom.

Felnyitom a laptopot, és belépek az üzenetekbe. Küldök Sydney-nek egy kérdőjelet, hátha ő is a gépnél van éppen. Még nem volt alkalmunk megbeszélni a költözés-dolgot, és szeretném tudni, jól van-e. Tudom, hogy nem lenne szabad most üzengetnem neki, de a hallgatás még rosszabb megoldásnak tűnik.

Szinte azonnal válaszol, és a hangnem rögtön eloszlatja minden aggodalmamat. Mondjuk, nem tudom, miért számítottam balhéra, amikor eddig minden helyzetben éretten és megértően reagált.

Sydney: Igen, itt vagyok. Hogy van Maggie?

ÉN: Jobban. Ma délután kiengedik.

Sydney: Akkor jó. Aggódtam érte.

ÉN: Kösz! És köszönöm a tegnapi segítséget.

Sydney: Nem voltam nagy segítség. Inkább csak útban voltam nektek.

ÉN: Ez nem igaz. Ki tudja, mi lett volna, ha te nem találsz rá.

Várok egy kicsit a válaszra, de nem jön semmi. Gondolom, elérkezett az a pont, amikor egyikünknek fel kell hoznia a kényelmeden témát. Mivel úgy érzem, hogy én vagyok a felelős a törtétekért, bevállalom a rosszfiú szerepét.

ÉN: Ráérsz most? Szeretnék mondani neked néhány dolgot. **Sydney:** Igen, ráérek, és nekem is van mondanivalóm.

Maggie-re pillantok, aki még mindig ugyanabban a pózban alszik. Kellemetlen a jelenlétében beszélgetnem Sydney-vel, ezért inkább kimegyek a kihalt folyosóra, leülök az ajtó mellé, és onnan folytatom az írást.

ÉN: Az elmúlt hónapokban együtt töltött idő alatt azt szerettem a legjobban, hogy mindig nyíltak és őszinték voltunk egymással. Ezért

sem szeretném, ha félreértened, amit a költözésemről mondtam. Nem akarom, hogy azt hidd, bármi rosszat tettem.

Sydney: Nem kell magyarázkodnod. Már így is csúnyán visszaéltem a vendégszereteteddel, és nélkülem is éppen elég bajod van. Warren ma reggel talált nekem egy lakást, de csak néhány nap múlva költözhető. Nem gond, ha addig még itt maradok?

Én: Persze hogy nem. Amikor megkértelek, hogy költözz el, azt nem úgy értettem, hogy azonnal. Csak valamikor a közeljövőben, mielőtt a dolgok olyan komolyra fordulnak köztünk, hogy már nem leszek képes kiszállni.

Sydney: Sajnálom, Ridge. Én nem akartam, hogy ez így történjen.

Tudom, hogy most az egymás iránti érzéseinkre céloz. Pontosan tudom, miről beszél, mert én sem akartam, hogy így legyen. Mindent megtettem, hogy megakadályozzam, de a szívem önálló életre kelt. Egyikünk sem így tervezte, így hát nincs miért bocsánatot kérnie.

Én: Miért mentegetőzöl? Ne csináld! Ez nem a te hibád, Sydney. Sőt, még abban sem vagyok biztos, hogy az ENYÉM. **Sydney:** A helyzet az, hogy ha valami elromlik, annak általában van felelőse.

Én: Csakhogy itt nem romlott el semmi. Éppen ez a gond. Túl jól alakulnak köztünk a dolgok. Összepasszolunk. Ez az egész akár jól is alakulhatott volna, de...

Megállok egy pillanatra, hogy összeszedjem a gondolataimat. Nem akarok olyasmit mondani, amit később talán megbánok. Mély levegőt veszek, és nekiveselkedem, hogy a lehető legpontosabban leírjam az érzéseimet a helyzetünkkel kapcsolatban.

Én: Teljesen biztos vagyok benne, hogy mi tökéletesek lennénk egymásnak, Sydney. A baj csak az, hogy az életünk nem tökéletes.

Percekig várok hiába válaszra. Nem tudom, hogy a vallomásommal átléptem-e a határt, de bármi lesz is a reakciója, ezeket el kellett mondanom neki, mielőtt elválnak az útjaink. Már majdnem lecsukom a laptopot, amikor visszair.

Sydney: Ha valamit megtanultam ebből az egészből, az az, hogy a bizalom, amit Hunter és Tori olyan sikeresen kiírtottak belőlem, mégsem tűnt el teljesen. Te mindig őszintén vállaltad előttem az érzéseidet. Egy pillanatig sem szédítetted, sőt, együtt próbáltunk kiutat találni ebből a félresikerült helyzetből. Ezért hálával tartozom neked. Köszönöm, hogy megmutattad, hogy nem csak Hunterök vannak a világon.

A soraiból úgy jön le, mintha ártatlan lennék, mint a ma született bárány, pedig valójában közel sem vagyok olyan erős, mint gondolja.

Én: Ne hálálkodj, Sydney! Nincs mit megköszönnöd. Csúfosan elbuktam, mert nem tudtam megakadályozni, hogy beléd szeressem.

Gombóc van a torkomban, de akkor is rányomok a küldésre. Ez a vallomás nagyobb büntudatot kelt bennem, mint a múltkori csókunk. A szavaknak néha nagyobb erejük van, mint a tetteknek.

Sydney: Én buktam el először.

Elovasom az üzenetét, és ekkor arcon csap a végső búcsú fenyegető közelsége. Érzem minden egyes porcikámban, és megrémít, mekkora hatással van rám. Fejemet a falnak döntve próbálom felidézni a Sydney előtti életemet. Jó élet volt. Sziklaszilárd. Kiszámítható. De egyszer csak megjelent ő, és úgy megrázta a világomat, mint egy törékeny hógömböt. Most, hogy elmegy, a hó végre leülepedni látszik, és az életem visszatérhet a rendes kerékvágásba. De ahelyett, hogy megnyugodnék, csak még jobban félek. Rettegek tőle, hogy soha többet nem érzem már ugyanazt, amit iránta éreztem ez alatt a rövid idő alatt.

Aki ekkora hatással volt rám, az tisztességes búcsút érdemel

Felállok, és visszamegyek Maggie-bez. Még mindig alszik. Puszt nyomok a homlokára, és hagyok neki egy üzenetet, hogy össze kell szednem egy-két dolgot a lakásból, mielőtt kiengedik.

Aztán elindulok, hogy méltóképpen elbúcsúzzak szívem másik felétől.

* * *

Sydney szobája előtt állok kopogásra készen. Már mindent elmondtunk egymásnak, amit kellett, sőt, olyasmiket is, amiket nem kellett volna, de

muszaj még egyszer utoljára látnom, mielőtt elköltözik. Mire visszajövök San Antonióból, ő már nem lesz itt. A későbbiekben nem fogom keresni, és a tudat, hogy most látom utoljára, kősziklaként nehezedik a szívemre. Pokolian fáj.

Ha kívülről nézném a helyzetet, azt javasolnám magamnak, hogy ne törődjek Sydney érzéseivel, és egyedül csak Maggie lebegjen a szemem előtt. Azt mondanám, hogy tűnjek el innen, hogy Sydney nem érdemel igazi búcsút, bármin ment is keresztül miattam. Vajon az élet tényleg ilyen fekete-fehér lenne? Ilyen könnyű lenne különbséget tenni jó és rossz között? A Maggie-hez való hűségemnek felül kéne írnia Sydney érzelmeit? Nem érzem helyesnek, hogy elengedem Sydney-t, de tisztességtelen lenne Maggie-vel szemben, ha *nem* engedném el.

Nem tudom, hogy keveredhettem ekkora kalamajkába, de csak úgy jöhetek ki belőle, ha minden kapcsolatot megszakítok Sydney-vel. Tegnap este, ahogy a kezét fogtam, rádöbbsentem, hogy nincs az a tisztító dolog, amitől kevésbé szeretném. Nem vagyok büszke rá, hogy Maggie már nem tölti ki teljesen a szívemet. Harcoltam ellene. Keményen küzdöttem, mert nem akartam, hogy megtörténjen. És most, hogy ez a harc a végéhez közeledik, már nem is tudom, hogy győzők vagy veszítők. Nem tudom, melyik oldalnak drukkolok.

Halkan kopogok Sydney ajtaján, és tenyeremmel a félfának támaszkodva bámulok magam elé. Egy részem reménykedik benne, hogy nem nyitja ki, míg a másik legszívesebben rátörni az ajtót.

Pár másodperccel később szemtől szemben állok vele. Utoljára. Kék szeméből félelem és meglepettség sugárzik, és talán egy leheletnyi megkönnyebbülés is. Nem tudja, hogyan reagáljon a felbukkanásomra, de a zavara megnyugtató. Jó tudni, hogy nem vagyok egyedül ezekkel a vegyes érzelmekkel. Együtt érezzük őket. Sydney és én. Két zavarodott lélek, akik remegve várják az elkerülhetetlen búcsút.

Sydney

NYUGODJ MEG, SZÍV! KÉRLEK, NYUGODJ MEG!

Nem akarom, hogy itt álljon előttem. Nem akarom, hogy ilyen tekintettel nézzen rám. Mintha a saját érzelmeimet látnám rajta. Nem akarom, hogy úgy fájjon neki, mint nekem. Nem akarom, hogy úgy hiányozzak neki, ahogy ő nekem. Nem akarom, hogy úgy szeressen, ahogy én szeretem őt.

Azt akarom, hogy most Maggie-vel legyen. Azt akarom, hogy most Maggie-vel *akarjon* lenni, mert ezerszer könnyebb lenne abban a hitben élni, hogy ő nem érzi mindazt, amit én. Ha ő nem szenvedne ennyire, könnyebb lenne elfelejtenem, és elfogadnom a választását. De most, hogy látom, mennyire fáj neki is a búcsú, az én kínom szinte megkétszereződik. Én ebbe *belehalok*, mert soha senki nem illik majd úgy az életembe, ahogy ő tette volna. Úgy érzem, mintha önként lemondanék egy csodálatos jövőről, és helyette beérném egy közepszerű, Ridge-mentes élettel. Apám szavai csengenek a fülemben, és most először felmerül bennem, hogy talán igaza lehet: *A közepszerű élet nem más, mint elpocsékolt idő.*

Egy darabig farkasszemet nézünk, aztán mindketten elkapjuk a tekintetünket, és még egyszer utoljára emlékezetünkbe vessük a másik látványát. Úgy fürkészi az arcomat, mintha így akarná megjegyezni minden apró részletét, pedig semmi kedvem az emlékei közé temetkezni. Bármit megtennék, hogy örökre a jelenében maradhassak.

Fejemet az ajtónak támasztva nézem a kezét, amivel még mindig a félfát szorítja. Ezt a kezet többet nem látom gitárt pengetni. Ez a kéz többé nem fogja majd az enyémet. Többé nem érint meg, hogy érezze az énekemet. Ez a kéz, ami most hirtelen megragad, körém fonódik, és olyan szorosan öleli a hátamat, hogy ha akarnék, sem tudnék szabadulni. De meg sem próbálom. Inkább viszonzom az ölelést, ugyanazzal a hévvel. Arcomat a mellkasához szorítom, az övé pedig a fejem búbjához simul. Minden egyes nehéz, egyenetlen lélegzet-vételünk egymáshoz idomul, de ahogy a könnyeim

feltörnek, az én légzésem egyre gyorsabbá válik. Felemészt a fájdalom, és most már nem is akarom magamban tartani. Olyasmit gyászolok, aminek esélye sem volt az életre. *Magunkat* siratom.

Sokáig állunk így. Olyan sokáig, hogy inkább nem is számolom a perceket, mert félő, hogy már bőven túlléptük az illendőség határát. Neki is ez járhat a fejében, mert a kezét a vállamra csúsztatva gyengéden eltol magától.

Mielőtt felnéznék rá, megtörlöm a szemem. Amikor a tekintetünk találkozik, tenyere a vállamról az arcomra vándorol. Ahogy a szemembe néz, annyira jólesik, hogy szinte meggyűlölöm magam. Imádom, hogy úgy néz rám, mintha most egyedül csak én számítanék neki. Mintha csak engem látna. Azt biztos, hogy én csak őt látom. Eszembe jut a dalszöveg, amit írt: *Ha látlak, úgy érzem, én akarok lenni az életedben az egyetlen férfi.*

A tekintete fel-alá jár a szám és a szemem között, mintha nem tudná eldönteni, hogy megcsókoljon, bámuljon, vagy mondjon valamit.

– Sydney – suttoja.

A mellkasomhoz kapom a kezem. A hangja hallatán egy csapásra megolvad a szívem.

– Nem... tudok... jól... beszélni – folytatja bizonytalanul.

A szívem! Ez több mint amit el tudok viselni. Minden egyes szava térdre kényszerít. Nem a hangja vagy az, ahogy beszél, hanem hogy tizenöt év után először előttem szólal meg hangosan. Szünetet tart, és ez ad egy kis időt a szívemnek és a tüdőmnek, hogy összeszedjék magukat. A hangja pont olyan, amilyenek a nevetése alapján elképzeltem. Egy kicsit mélyebb, mint a nevetése, de nagyon erőtlen. Bizonyos szempontból olyan, mint egy kép. A lényeg kivehető, de életlen... akárcsak a szavai. Szerelmes vagyok a hangjába. Szeretem az életlen képet, amit a szavaival fest. Szeretem... *őt.*

Mély lélegzetet vesz, majd remegve kifújja a levegőt, mielőtt folytatja.

– Szeretnem, ha... ezt hallanád – fogja a két keze közé az arcomat. – Ezt... *sohasem*... fogom... megbánni.

Dobban, dobban, szünet.

Összehúz, elernyeszt.

Belégzés, kilégzés.

Ebben a percben hivatalosan is elveszítettem a szívemmel vívott csatát. Nem is kell válaszolnom, mert a könnyeim mindent elmondanak helyettem. Ridge előrehajol, száját a homlokomra tapasztja, aztán leengedi a kezét, és lassan hátrálni kezd. Minden egyes mozdulata egy újabb tördőfés a

szívembe. Szinte hallom, ahogy elszakadunk egymástól, ahogy a szíve kettéhasad, és a földre zuhan közvetlenül az enyém mellé.

Tudom, hogy mennie kell, de legszívesebben könyörögnék, hogy maradjon. Letérdelnék közvetlenül a darabokra tört szívünk mellé, és rimánkodnék, hogy engem válasszon. Kétségbeesett énem legalább egy utolsó csókért könyörögne akkor is, ha nem engem választ. De józan eszem végül rábír, hogy hallgassak, mert tudom, hogy Maggie jobban megérdemli őt, mint én. Karomat a testem mellett tartva figyelem, ahogy egyre távolodik tőlem. Már az ajtónál jár. A szemünk még mindig egymáson, de amikor a mobilom megszólal a zsebemben, összerezzenek, és elkapom a tekintetem. Hallom, hogy az ő telefonja is megszólal. A fura egybeesést csak én tudom egészen addig, amíg észre nem veszi, hogy én is előkapom a mobilomat. Egy pillanatra összeakad a tekintetünk, de a külvilág közbelépése gyorsan visszaránt minket a valóságba. A valóságba, amelyben a szíve valaki másé, és ez itt a búcsú pillanata.

Nézem, ahogy elolvassa az üzenetet. Még annyi időre sem veszem le róla a szemem, hogy megnézzem a saját telefonomat. Nem tudom, mit lát, de az arckifejezése hirtelen kétségbeesettre vált. Lassan megrázza a fejét, és összerezzen. Eddig a pillanatig nem láttam még senki szívét megszakadni. Bármilyen áll is az üzenetben, az teljesen összetörte.

Nem néz rám. Egy röpké másodpercig úgy szorítja a telefont, hogy szinte összeolvad vele. A kijáráshoz szalad. Remegve követem a nappaliba, és a nyitva hagyott ajtón át figyelem, ahogy párosával szedi a lépcsőfokokat lefelé, és a korláton átugorva, lélekszakadva rohan oda, ahol most lennie kell.

Lenézek a telefonomra, és kioldom a billentyűzárat. Az utolsó bejövő üzenet Maggie számáról érkezett. Amikor megnyitom, látom, hogy Ridge és én vagyunk a címzettek. Lassan elolvasom. Elekor jövök rá, honnan ismerősek a szavak, amiket mindkettőnknek begépelt.

Maggie: „Maggie egy órával azután jelent meg, hogy kijöttem tőled. Biztos voltam benne, hogy egyszer csak berobbansz a szobámba, és elmondod neki, mekkora seggfej a pasija, amiért megcsókolt.”

A kanapéra rogyok, mert képtelen vagyok megtartani a saját súlyomat. Az üzenete kiszippantotta a tüdőmből a levegőt, elszibbasztotta a végtagjaimat, és megszabadított emberi méltóságom utolsó megmaradt morzsáitól is. Próbálok rájönni, honnan szedhette Maggie ezt a szöveget.

Ridge laptopja. Úristen! A levelezésünk! Maggie a levelezésünket olvassa. Ne, ne, ne! Nem fogja megérteni. Csak a bántó szavak jutnak majd el a tudatáig. Nem fogja átérezni, milyen keményen küzdött Ridge. Újabb üzenet érkezik Maggie-től, de nem akarom elolvasni. Nem akarom az ő szemén át látni a párbeszédünket.

Maggie: „Sosem gondoltam volna, hogy egynél több embert is lehet ilyen őszintén szeretni, de te ráébresztettél, mekkorát tévedtem.”

Némára állítom a mobilomat, ledobom magam mellé a kanapéra, és az arcomat a kezembe temetve elsirom magam. Hogy tehettem ezt Maggie-vel? Hogy tehettem vele pont azt, amit velem tettek, amikor pontosan tudom, mennyire rettenetes érzés? Még soha életemben nem szégyelltem magam ennyire.

Hosszú percek telnek el önmarcangolással, mire észreveszem, hogy a bejárati ajtó még mindig nyitva van. A telefont magam mögött hagyva felállok, hogy becsukjam, de ekkor egy taxi gördül be a házunk elé. Maggie száll ki belőle, és egyenesen rám néz. Egyáltalán nem készültem fel erre a találkozásra, ezért gyorsan kilépek a látóteréből, hogy egy kicsit összeszedjem magam. Nem tudom, hogy elbújjak-e a szobámban, vagy inkább itt maradjak, és próbáljam meggyőzni Ridge ártatlanságáról. Nem mintha sok mindent tudnék felhozni a védelmében. Maggie egyértelműen olvasta a levelezésünket. Tudja, hogy csókolóztunk. Ridge leírta, hogy érez irántam valamit. Még ha el is hinné, hogy Ridge mindvégig küzdött az érzései ellen, akkor sem bocsájtaná meg neki, hogy a párja nyíltan szerelmet vallott egy másik lánynak. Erre tényleg nincs mentség, és szörnyetegnek érzem magam, amiért én is a részese voltam ennek az egésznek.

Még mindig a nyitott ajtóban állok, amikor Maggie a lépcső tetejére ér. Lesújtó pillantást vet rám. Szinte biztos vagyok benne, hogy nem miattam jött ide, ezért hátralépek, és szélesebbre tárom az ajtót, hogy beengedjem. Maga elé meredve halad el mellettem, mint aki látni sem bír. Nem hibáztatom. Én sem bírnék magamra nézni. Sőt, ha most a helyében lennék, valószínűleg behúznék magamnak egyet.

A konyhába megy, lecsapja a pultra Ridge laptopját, aztán eltűnik a szobájában. Hallom, ahogy pakol odabent, aztán visszajön a nappaliba a kezében egy táskával és a slusszkulcsával. Még mindig mozdulatlanul állok az ajtónál, amikor elmegy mellettem, de ezúttal egy gyors mozdulattal egy

könnycseppet töröl le az arcáról. Egy árva szó nélkül kimegy, és beül a kocsiba.

Jobb lett volna, ha elmondja, mennyire gyűlöl. Jobb lett volna, ha megüt, ha kiabál velem, ha leribancoz. Jobb lett volna, ha okot ad rá, hogy dühös legyek, mert most csak megszakad érte a szívem, és nincs semmi, amivel jóvátehetném a hibámat. Tudom, hogy így van, mert nem is olyan régen ugyanabban a helyzetben voltam, amibe most Ridge és én hoztuk őt. Sydney-t csináltunk belőle.

Ridge

A HARMADIK ÉS EGYBEN UTOLSÓ SMS-T a kórház parkolójába érkezve kapom. Tudom, hogy ez a zárás, mert abból a beszélgetésből van, amit alig két órája folytattam Sydney-vel. Ez volt az utolsó mondat, amit küldtem neki.

Maggie: „Ne hálálkodj, Sydney! Nincs mit megköszönnöd Csúfosan elbuktam, mert nem tudtam megakadályozni, hogy beléd szeressem.”

Nem bírom tovább. A telefont az anyósülésre hajítom, és felrohanok Maggie kórterméhez. Berontok az ajtón, felkészülve rá, hogy bármi áron előadjam a védőbeszédemet, de döbbenten látom, hogy a szoba üres. Maggie eltűnt.

A homlokomra szorítom a tenyerem, és fel-alá mászkálok azon töprengve, hogyan csinálhatnám vissza az egészet. *Mindent* elolvasott. Minden egyes beszélgetést, amit a laptopomon folytattam Sydney-vel. Minden őszinte kitárulkozást, minden viccet, minden taszító tulajdonságot, amit megosztottunk magunkról. Hogy lehettem ennyire rohadtul könnyelmű?

Huszonnégy éven át egyszer sem éreztem ilyen fokú gyűlöletet. Olyan gyűlöletet, ami teljesen eluralkodik a tudaton. Olyan gyűlöletet, ami felmentést ad olyan tettek alól, amelyek más körülmények közt megbocsájthatatlanok lennének. Olyan gyűlöletet, ami a testem minden egyes sejtjébe és a lelkem minden apró zugába beeszi magát. Eddig a pillanatig nem ismertem ezt az érzést. Soha semmit és senkit nem gyűlöltem még annyira, mint most magamat.

Sydney

— **T**E SÍRSZ? – kérdezi Bridgette szárazon, amikor belép az ajtón.

Warren közvetlenül mögötte jön, de azonnal megtorpan, amint a tekintetünk találkozik. Nem tudom, mióta ülhetek mozdulatlanul a kanapén, de még mindig nem elég régóta ahhoz, hogy feldolgozzam a történeteket. Valahol mélyen, legbelül reménykedem benne, hogy ez csak egy álom. Vagy inkább rémálom. Ennek az egésznek nem így kellett volna történnie.

– Sydney – szólít meg tétován Warren.

Tudja, hogy valami nincs rendben, hiszen elég csak ránéznie a bőgéstől feldagadt arcomra. Próbálok megszólalni, de képtelen vagyok egy értelmes mondatot összerakni. Arról nem beszélve, hogy a közreműködésem ellenére nem érzem, hogy jogom lenne bárkivel is megosztani Ridge és Maggie történetét. Szerencsére ebben a pillanatban becsörtet Ridge, és egyből magára vonja Bridgette és Warren figyelmét. Kettejük között átfurakodva bemegy a szobájába, majd néhány másodperc múlva a fürdőszobán át visszasjön. Jelet valamit

Warrennek, aki vállat von, és válaszol neki, de nem tudom követni őket. Ridge megint mond valamit, mire Warren felém fordul.

– Ezt meg hogy érti? – kérdezi tőlem.

Megvonom a vállam.

– Még mindig nem ismerem a jelbeszédet, Warren. Honnan a francból tudhatnám?

Nem tudom, miért vagyok vele ilyen bunkó, de úgy érzem, hogy ezt most egy kicsit megérdemelte.

Megrázza a fejét.

– Hol van Maggie? – mutat Ridge laptopjára a pulton. – Ridge azt mondja, hogy Maggie-nél volt a gépe, vagyis a kórházból ide kellett jönnie.

Ridge-re nézek, hogy válaszoljak, de alig tudom leplezni a féltékenységet, látva, mennyire kikészült Maggie miatt.

– Nem tudom, hol van. Csak bejött, letette a gépet, összeszedte a cuccait, és elment. Úgy fél órája.

Warren mindent lefordít Ridge-nek. Amikor végez, Ridge idegesen a hajába túr, és hozzám lép. A szeméből harag és fájdalom sugárzik, ahogy erőteljes mozdulatokkal jelezni kezd nekem. Nyilvánvaló dühe megriaszt, de a csalódottsága bennem is indulatot ébreszt.

– Ridge azt kérdezi, hogy hagyhattad csak így elmenni Maggie-t – tolmácsol Warren.

Felpattanok, és egyenesen Ridge szemébe nézek.

– Mégis mit kellett volna tennem? Zártam volna be a szekrénybe? Ezért nincs jogod haragudni rám. Nem én felejtettem el kitörölni az üzeneteket, amiket titokban akartam tartani mások előtt.

Meg sem várom, amíg Warren eljелеli a mondandómat Ridge-nek, csak bevágatok a szobámba, becsapom magam mögött az ajtót, és az ágyra vetem magam. Pár pillanattal később Ridge ajtaja is becsapódik, és éktelen láрма veszi kezdetét, ahogy idegességében püfölni kezdi a falakat és minden keze ügyébe eső tárgyat. A nagy robajban meg sem hallom a kopogást. Warren besurran a szobámba.

– Mi történt? – kérdezi.

Elfordítom a fejem, és az ellenkező irányba meredek. Nem akarok válaszolni neki, és nem akarok ránézni, mert tudom, hogy amit mondanék, attól csak még jobban csalódna Ridge-ben és bennem. Nem akarom, hogy csalódjon Ridge-ben.

– Jól vagy?

A hangja most már közelebből cseng. Leül mellém az ágyra, és vigasztalón a hátamra teszi a kezét. Ettől a kedves gesztustól újra kirobban belőlem a sírás. Úgy érzem, mintha fuldokolnék, de még ahhoz sincs erőm, hogy felmenjek a víz felszínére levegőt venni.

– Valami üzenetekről beszéltél Ridge-nek. Maggie elolvasott valamit, ami felzaklatta?

Felé fordulok, és a szemébe nézek.

– Beszélj inkább Ridge-dzsel, Warren. Én nem akarok Maggie ügyeibe belefolyni.

Warren összeszorítja a száját, és lassan bólint egyet, mintha elgondolkodna valamin.

– Azért valamicske közöd mégiscsak van a dologhoz, nem igaz? Pontosabban nagyon is sok közöd van hozzá. Ridge-t most nem kérdezhetem. Még sohasem láttam ilyen feldúltnak, és őszintén szólva kicsit

félelek most tőle. Viszont aggódom Maggie-ért, ezért szeretném, ha elmondanád, mi történt, hátha segíthetek valamiben.

Behunyom a szemem, és azon töprengek, hogy tudnám a lehető legtömörebben összefoglalni a lényeget.

– Ne légy mérges Ridge-re, Warren! Az egyetlen hiba, amit elkövetett, hogy nem törölt ki néhány üzenetet.

Warren oldalra dönti a fejét, és kétkedő tekintettel néz rám.

– Ha tényleg csak ennyi történt, akkor miért kerüli őt Maggie? Azt akarod mondani, hogy az elolvasott üzenetekben nem volt semmi rossz? Hogy abban, ami köztetek történt, nem volt semmi rossz?

Nem tetszik ez a leereszkedő hangnem. Felülök, és hátrébb csúszom, hogy növeljem köztünk a távolságot, mielőtt válaszolok.

– Abban, ahogy Ridge őszintén kitárulkozott nekem, nem volt semmi rossz. Az, hogy érzett irántam valamit, szintén nem róható fel neki, hiszen mindketten tudjuk, milyen keményen küzdött ellene. Senki sem ura a szívének. Csak a tetteinket irányíthatjuk, és Ridge pontosan ezt tette. Egyszer tíz másodpercre elveszítette az uralmat önmaga felett, de onnantól fogva minden egyes alkalommal ellenállt a kísértésnek. Az egyetlen hibát ott követte el, hogy nem semmisítette meg a levelezésünket, mert így nem tudta megvédeni Maggie-t. Nem tudta megvédeni attól a felismeréstől, hogy nem mi döntjük el, kibe szeretünk bele. Csak azt tudjuk eldönteni, kivel *maradunk* együtt.

A plafonra nézek, és próbálom visszatartani a könnyeimet.

– Ridge úgy döntött, hogy *vele* marad. Miért nem érti ezt? Ha valami történik, az Ridge-nek sokkal jobban fog fájni, mint Maggie-nek.

Hanyatt vetem magam az ágyon. Warren csendben, mozdulatlanul ül mellettem. Hosszú pillanatok telnek el így, majd feláll, és lassan az ajtó felé indul.

– Tartozom neked egy bocsánatkéréssel – fordul vissza.

– Miért?

A padlóra mered.

– Eleinte úgy gondoltam, hogy nem vagy elég jó neki, Sydney – emeli rám lassan a tekintetét. – De az vagy. Te és Maggie, mindketten megérdemlitek őt. Amióta csak ismerem, most először fordul elő, hogy nem irigylem Ridge-t.

Amikor kimegy a szobából, egy fokkal jobban érzem magam, de közben sokkal rosszabbul. Fekszem az ágyon, és várom, hogy Ridge újrakezdje a dühöngést, de nem történik semmi. Teljes csend honol a

lakásban. Semmi sem hallatszik, csak Maggie összetört szívének elhaló csörömpölése.

A kezembe veszem a lenémített telefont, és látom, hogy jött egy üzenet Ridge-től. Néhány perce küldte.

Ridge: Meggondoltam magam. Szeretném, ha még ma elköltöznél.

Ridge

BEPAKOLOK PÁR DOLGOT ABBAN A REMÉNYBEN, Maggie-nél lesz majd esélyem használni őket. Nem tudom, beenged-e egyáltalán, de most nem tehetek jobbat, mint hogy optimistán állok a helyzethez, mivel minden más lehetőség elfogadhatatlan. Olyan nincs, hogy ennyi volt. Tudom, hogy megbántottam, és most gyűlöl, de meg kell értenie, mennyire fontos nekem, és hogy a Sydney iránti érzéseim nem voltak szándékosak.

Ökölbe szorítom a kezem. Miért kellett nekem ilyesmikről leveleznem Sydney-vei? És ha már megtörtént, miért nem volt legalább annyi eszem, hogy kitöröljem az üzeneteket? Sosem gondoltam volna, hogy Maggie elolvassa őket. Bizonyos szempontból nem is volt büntudatom miattuk. Egyáltalán nem akartam beleszeretni Sydneybe, de valahogy megtörtént, és az óta a bizonyos csók óta hatalmas erőfeszítesembe került ellenállni a kísértésnek. Valami fura, önkínzó módon még büszke is voltam az állhatatosságomra. De Maggie nem így fogja látni, és ezért nem hibáztathatom. Jól ismerem őt, és tudom, hogy a levelezésünk után nem a csók lesz az, ami felzaklatja, hanem a Sydney-vel kialakult erős kötelék. És ebből már tényleg nem lesz egyszerű kidumálnom magam.

Fogom a táskámat, és a konyhába megyek a laptopoméért. A pulthoz érve észreveszem, hogy a gép fedele alól egy papírlap kandikál ki. Maggie egy üzenetet ragasztott a képernyőre.

Ridge!

Nem akartam belenézni a személyes dolgaidba, de amikor felnyitottam a laptopot, ott volt előttem. Végigolvastam, de utólag már azt kívánom, bár ne tettem volna. Kérlek, adj nekem néhány napot, hogy feldolgozzam ezt az egészet. Majd szólok, ha készen állok a beszélgetésre.

Maggie

Néhány nap? Úristen, ugye ezt nem gondolja komolyan? Kizárt, hogy a szívem ilyen sokáig kibírja. Azok után, ahogy megbántottam, már az is csoda lesz, ha a nap végét megérem.

A táskát a szoba sarkába hajítom. Úgy tűnik, egy darabig nem lesz rá szükségem. Előrehajolok, a pultra könyökölök, és dühösen összegyűröm Maggie üzenetét. Lenézek a laptopra. Ez a rohadt gép! Mi a rossebbért nem tudtam jelszót tenni rá? Mi a rossebbért hagytam a kórházban? Mi a rossebbért nem töröltem ki belőle mindent? És ami még ennél is fontosabb: mi a rossebbért írogattam ilyesmiket Sydney-nek? Még életemben nem gyűlöltem úgy tárgyat, mint ezt a laptopot. Lecsapom a fedelet, és az öklömmel nagyot ütök rá. Bárcsak hallanám, ahogy megreped! Bárcsak hallanám a recsegését, ahogy az ökölöm újra és újra lecsap rá! Hallani akarom, ahogy darabokra törik úgy, ahogy a szívem. Felemelem, és teljes erőből a pultra vágom.

A szemem sarkából látom, ahogy Warren kijön a szobájából, de most rohadtul nem érdekel, mekkora zajt csapok. Tovább ütögetem a gépet a pulthoz, de még ez sem enyhíti a gyűlöletemet, és a burkolatban sem teszek nagy kárt. Warren kijön a konyhába, és az egyik szekrényből kivesz valamit. Egy másodpercre abbahagyom a tombolást, és ránézek. Egy kalapácsot tart a kezében. Örömmel átveszem tőle, hátralépek, és teljes erőből lesújtok vele a laptopra. Ezúttal már látom a repedéseket. Helyes. Újra és újra lecsapok, miközben szilánkok röpködnek mindenfelé. Közben a pult is kap néhány ütést, de nem érdekel. A konyhapultok pótolhatók, de a rész, ami Maggie-ből e miatt a dög miatt elpusztult, pótolhatatlan. Amikor már kellő pusztítást végeztem, leteszem a kalapácsot. Nem kapok levegőt. Hátamat a szekrénynek támasztva a földre csúszom. Warren leül velem szemben, és a fálnak dől.

– Most már jobb? – jeleli.

Megrázom a fejem. Ha lehet, még rosszabbul érzem magam, mint eddig. Most már tudom, hogy nem a laptopra haragszom, hanem saját magamra.

– Tudok segíteni valamiben?

Elgondolkodom. Csak úgy szerezhetem vissza Maggie-t, ha bebizonyítom, hogy semmi sincs köztem és Sydney között. Ehhez viszont minden kapcsolatot meg kell szakítanom Sydney-vel, ami nem könnyű úgy, hogy a szomszéd szobában lakik.

– Segítenél Sydney-nek elköltözni? Még ma – jelelem.

Warren lehorgaszta a fejét, és csalódottan néz rám.

– Még ma? De a lakása csak három nap múlva lesz kész. Bútora sincs, és amit rendeltünk neki, az majd az új helyre érkezik.

Előhúzó a tárcámat, és kiveszem a hitelkártyámat.

– Akkor vidd el egy szállodába! Fizetem a szállását, amíg be nem költözhet az új helyére. El kell tüntetnem innen, hátha Maggie felbukkan. Nem találhatja itt.

Warren elveszi a kártyát, és egy darabig csak mered rá, mielőtt újra a szemembe néz.

– Ez elég szemét húzás, tekintve, hogy az egész a te hibád. Arra ne is számíts, hogy én mondom el neki, hogy még ma mennie kell. Ennyivel tartozol neki.

Őszintén szólva meglep a reakciója. Tegnap még úgy tűnt, hogy rühelli Sydney-t, ma meg már védi?

– Már tudja. Légyszi, segíts neki a költözködésben! Szerezz be neki mindent, amire szüksége lehet! Kaját, bútort, bármit.

Éppen készülök felállni, amikor nyílik az ajtó, és Sydney kihátrál a szobájából a két bőröndjével. Warren talpra ugrik. Sydney felénk fordul, és sóbálvánnyá mered.

Bűntudat suhan át rajtam, amikor meglátom a könnyeket a szemében. Nem ezt érdemli. Nem csinált semmi rosszat, mégis megbántottam. A fájdalom teljesen kikészít, pedig nem lenne szabad ennyire törődnöm vele. De törődöm. Túlságosan is. Elkapom róla a tekintetem, és Warren felé fordulok.

– Kösz, hogy segítesz neki – jelelem, és elindulok a szobám felé.

Nem bírom végignézni, ahogy Sydney kimegy az ajtón. Bele sem merek gondolni, hogy alig néhány óra alatt mindkét lányt elveszíthetem, pedig elég nagy rá az esély.

Warren elkapja a karomat, és maga felé fordít.

– El sem köszönsz tőle?

– Nem tudok elköszönni tőle, mert valójában nem akarom, hogy elmenjen.

Bemegyek a szobámba. Örülök, hogy nem kell hallanom a bejárati ajtó csukódását, mert azt most nem bírnám elviselni. Fogom a mobilomat, és lefékszem az ágyra. SMS-t küldök Maggie-nek.

ÉN: Gondolkozz, ameddig csak akarsz. Sokkal jobban szeretlek, mint gondolnád. Nem tagadok semmit abból, amit Sydney-nek írtam, mert mind igaz volt. Főleg az a rész, amiben arról beszéltem, mennyire fontos vagy nekem. Tudom, hogy elárultalak és megbántottalak, de azt

se felejtse el, mennyit harcoltam érted. Kérlek, ne hagyd, hogy így legyen vége!

Rányomok a küldésre, a mellkasomra teszem a telefont, és elbőgöm magam.

Sydney

— H_{AGYD}, MAJD ÉN! – hajol le Warren a bőröndjeimért, és leviszi őket a lépcsőn.

Követem. Amikor a kocsijához érünk, hirtelen bevillan, hogy nincs hová mennem. Erre eddig nem is gondoltam. Amikor Ridge közölte velem, hogy még ma költöznöm kell, összepakoltam a holmimat, és eljöttem anélkül, hogy tudnám, hol töltöm az elkövetkező három napot. Az új lakásom még nincs kész, pedig már nagyon szeretnék ott lenni. Jó lenne minél távolabb kerülni Ridge-től, Maggie-től, Warrentől, Bridgette-től, Huntertől, Toritól és ettől az egésztől.

– Ridge azt kérte, hogy keressek neked egy hotelt, amíg a lakásod elkészül. Neked megfelel, vagy van valami jobb ötleted?

Warren már a volán mögött ül, én pedig az anyósülésen, de egyszerűen nem emlékszem, mikor szálltunk be. Felé fordulok. Csak néz rám ahelyett, hogy elindulna.

– Elég nevetséges, nem? – kérdezem.

– Mi?

– Ez – mutatok magamra.

A háttámlára hajtom a fejem, és behunyom a szemem.

– Talán haza kéne mennem a szüleimhez. Egyértelmű, hogy ez nem nekem való.

Warren felsóhajt.

– Mi nem neked való? Az egyetem? A való élet?

Megrázom a fejem.

– Az önállóság. Hunternek igaza volt, amikor azt mondta, hogy inkább vele kéne élnem, mint egyedül. Ebben az egyben tényleg igaza volt. Alig három hónapja ismertem meg Ridge-t, de máris sikerült tönkretennem a kapcsolatát Maggic-vel – nézek fel az üres erkélyre. – Ahogy a barátságunkat is.

Warren beindítja a motort, és megszorítja a kezemet.

– A mai nap nagyon gáz volt, Syd. Nagyon, nagyon, nagyon gáz. De néha szükségünk van egy-egy ilyen napra, hogy értékelni tudjuk a jókat.

Elengedi a kezem, és kitolat a parkolóból.

– Ha eddig kibírtad a szüleid nélkül, még három nap már meg sem kottyán.

– Nem tudok kifizetni egy hotelszobát, Warren. Minden megtakarított pénzem ráment az új bútorokra és a lakás kauciójára. Csak vigyél a buszpályaudvarra! Egy ideig a szüleimnél húzom meg magam.

Előveszem a telefont, hogy a büszkeségemet félretéve tárcsázzam a szüleim számát, de Warren kiveszi a kezemből.

– Először is nem te tehetsz arról, ami Ridge és Maggie között történik. Ridge felnőtt ember, aki képes különbséget tenni jó és rossz között. Ő élt kapcsolatban, nem te. Másodszor pedig, nyugodtan hagyhatod, hogy fizesse a szállodádat, mert ő tett ki egyik pillanatról a másikra. Szóval bármennyire bírom is a srácot, elég sokkal tartozik neked.

Miközben elhajtunk, a szemem végig Ridge erkélyére tapad.

– Miért érzem úgy, hogy az első naptól fogva a lekötelezettje vagyok?

Fojtogató harag gyülemlik fel bennem, de nem tudom, kire vagy mire haragszom. Talán a szerelemre? Igen, a szerelemre haragszom.

– Nem tudom, miért érzel így, de jobb lenne, ha kivernéd a fejedből. Soha egyikünkötől sem kértél semmit – feleli Warren.

Bólintok. Próbálok egyetérteni vele. Talán igaza van, és Ridge legalább annyira felelős a kialakult helyzetért, mint én. Tényleg ő élt kapcsolatban. Már akkor el kellett volna küldenie, amikor érezni kezdett irántam valamit, nem beszélve arról, hogy nem öt perc alatt kellett volna kidobnia a lakásból, mint valami szemetet.

– Igazad van, Warren. És tudod, mit? Ha tényleg Ridge fizet, akkor menjünk valami jó hotelbe. Olyanba, ahol van szobaszerviz és minibár, tele apró bútorápolós üvegcsékkel.

Warren elneveti magát.

– Ez az, kislány!

Ridge

HETVENKÉT ÓRA TELT EL. HÁROM NAP. Ezalatt még több dolog jutott eszembe, amit el kéne mondanom Maggie-nek. Ezalatt, mint Warrentől megtudtam, Sydney végre beköltözhetett az új lakásba. A címet nem árulta el, de talán jobb is így. Hetvenkét óra alatt sikerült rájönnöm, hogy Sydney legalább annyira hiányzik, mint Maggie, ahogy arra is, hogy nem bírok ki még egy napot anélkül, hogy beszélnék Maggie-vel. Tudnom kell, hogy jól van. Amióta elvesztettem, mást sem csinálok, mint fel-alá járkálok a lakásban. Amióta mindkettőjüket elvesztettem.

Felveszem a telefont, de percekbe telik, mire összeszedem a bátorságomat, hogy írok neki. Amikor végzek, behunyom a szemem, és rányomok a küldésre.

Én: Készen állsz a beszélgetésre?

Utána csak bámulom a mobilt válaszra várva. Tudni akarom, hogy van, és el akarom mondani neki a saját verziómat. Most valószínűleg a legrosszabbat gondolja rólam, és ez teljesen kikészít. Amióta rájött, mi zajlik Sydney és köztem, úgy érzem, mintha nem kapnék levegőt.

Maggie: Erre sohasem fogok felkészülni, de akkor is túl kell esnünk rajta. Ma este itthon leszek.

Alig várom, hogy találkozunk, de közben halálra rémülök tőle. Nem akarom összetörtnek látni.

Én: Egy óra múlva ott vagyok.

Felkapom a cuccaimat, kivágtatok az ajtón, és elindulok a szívemnek ahhoz a feléhez, amelyiknek a legnagyobb szüksége van most a gyógyulásra.

* * *

Van kulcsom a lakásához. Három éve adta, és ezalatt egyszer sem kellett becsöngetnem hozzá. Most viszont csöngetek, és egyáltalán nem jó érzés. Olyan, mintha engedélyt kérnék, hogy átléphessek egy láthatatlan akadályt,

aminek ott sem kellene lennie. Hátralépek az ajtótól, és várok. Néhány fájdalmasan hosszú másodperccel később felbukkan Maggie. Csak egy pillanatra néz a szemembe, mielőtt félreáll, hogy beengedjen.

Idefelé a kocsiban próbáltam elképzeleti, milyen látvány fogad majd: kócos haj, sírástól elkenődött smink, pezsétes, három napja hordott pizsama. A tipikus, összetört szívű lány, aki most csalódott élete szerelmében. Azt hiszem, ez a kép jobban esett volna, mint a valóság. A szokásos farmerében van, a haját copfba fogta, a sminkje tökéletes, és sehol egy árva könnycsepp. Bágyadtan rám mosolyog, és becsukja mögöttem az ajtót.

Nem tudom, mit csináljak. Legszívesebben magamhoz húznám, és megcsókolnám, de most talán nem ez a legjobb lépés. Inkább várok. Követem a nappaliba, és közben csak arra vágyom, hogy hátraforduljon és átöleljen. Végül tényleg felém fordul, mielőtt leül a fotelbe, de az ölelkezés elmarad.

– Most mi legyen? – jeleli.

Az arcáról bizonytalanság és fájdalom sugárzik, de legalább egyből a közepébe vág. Tudom, milyen nehéz lehet most neki.

– Mi lenne, ha nem játszanánk meg magunkat? – felelem. – Ez volt életem legnehezebb három napja, és megőrülök, ha nem érinthetlek meg.

Engedélyt sem várva köréfonom a karom, és magamhoz húzom. Nem tiltakozik. Szorosan belém kapaszkodik, és ahogy az arcom a feje búbjához ér, érzem, hogy sírni kezd. Erre a Maggie-re van szükségem. A sebezhető Maggie-re. A lányra, aki még mindig szeret, annak ellenére, amin keresztülment miattam.

A kanapéhoz viszem, és az ölembe húzom. Csak ülünk csendben, és öleljük egymást. Egyikünk sem tudja, hogy kezdjünk bele a beszélgetésbe. Megcsókolom a haját. Mit nem adnék érte, ha a fülébe suttoghatnám, mennyire sajnálom. Szeretnék minél közelebb lenni hozzá, miközben bocsánatot kérek, de nem tudok, hiszen jelelnem kell a mondandómat. Gyűlölöm az ilyen pillanatokat, amikor fontos lenne, hogy úgy kommunikáljak, mint a többi ember, de képtelen vagyok rá.

Maggie lassan felemeli a fejét, mire én habozva, de elengedem. Tenyerét a mellkasomra nyomva egyenesen a szemembe néz.

– Szerelmes vagy belé?

Nem jelel, csak beszél. Ebből is látszik, milyen nehezére esik feltenni ezt a kérdést. Annyira, hogy talán nem is akarja, hogy megértsem, nehogy

válaszolni tudjak rá. De én megértettem. Mielőtt felelnék, megfogom mindkét kezét, és egyenként megcsókolom őket.

– Szerelmes vagyok *beléd*, Maggie.

– Nem ezt kérdeztem – néz rám határozottan.

Elfordítom a lejem, mert nem akarom, hogy lássa a vívódásomat. Behunyom a szemem, és igyekszem meggyőzni magam, hogy a hazugság nem fog közelebb hozni minket egymáshoz. Maggie okos lány, és megérdemli, hogy őszinte legyek hozzá. Nem úgy, mint az utóbbi időben. Kinyitom a szemem, és ránézek. Nem felek igennel vagy nemmel, csak vállat vonok. Valójában fogalmam sincs róla, szerelmes vagyok-e Sydney-be. Hogy lehetnék, amikor én Maggie-t szeretem? Egy szívnek nem lenne szabad egyszerre két embert szeretnie.

Maggie elfordítja a tekintetét, és lemászik az ölemből. Feláll, és fel-alá kezd járkálni a szobában. Látom, hogy gondolkodik, ezért adok neki egy kis időt. Tudom, hogy megint megbántottam, de a hazugság semmivel sem lett volna jobb.

– Akár egész éjjel kínozhatnának durvábbnál durvább kérdésekkel, de nem foglak. Volt időm mindent átgondolni, és sok mindent szeretnék mondani neked.

– Ha a durva kérdések segítenek, akkor tedd fel őket! Kérlek! Öt éve vagyunk együtt, és nem hagyom, hogy ez az ügy szétszakítson bennünket.

Megrázza a fejét, és leül a kanapéra velem szemben.

– Azért nem akarlak szívatni ezzel, mert az összes kérdésre tudom a választ. Most már csak azt kéne kitalálnunk, hogy hogyan tovább.

Előrehajolok. Nem tetszik az irány, amerre ez a beszélgetés tart. Egyáltalán nem.

– Legalább engedd, hogy megmagyarázzam! Nem dönthetsz kettőnkről anélkül, hogy előtte meghallgatnál.

Megint megrázza a fejét, amitől összeszorul a szívem.

– Már mindent tudok, Ridge. Ismerlek. Ismerem a szíved minden rezdülését. Olvastam a levelezésedet Sydney-vel. Pontosan tudom, mit akarsz mondani. Elmondod, mennyire szeretsz, és hogy bármit megtennél értem. Bocsánatot kérsz, amiért beleszeretted egy másik lányba, annak ellenére, hogy minden erőddel küzdöttél ellene. Elmondod, hogy jobban szeretsz, mint hinném, és hogy a kapcsolatunk ezerszer fontosabb neked, mint az érzéseid Sydney iránt. Elmondod, hogy bármit megtennél, amivel rendbe hozhatod a dolgokat, ha adok neked egy esélyt. Valószínűleg

brutálisan őszinte leszel velem a Sydney iránt érzett szerelmeddel kapcsolatban, de meggyőzől, hogy engem sokkal jobban szeretsz nála.

Feláll, és átül mellem. Még könnyecseppek csillognak a szemében, de már nem sír. Felém fordul, és újra jelelni kezd.

– És tudod, mit, Ridge? Én hiszek neked. És megértelek. Komolyan. Ahogy olvastam a leveleteket, úgy éreztem, mintha én is ott lennék, és átérezném a küzdelmeteket az ellen, ami lassan kialakult köztetek. Tudtam, hogy nem kéne újra és újra belépnem a fiókodba, de képtelen voltam leállni. Milliószor újraolvastam az üzeneteiteket. Minden egyes szót, minden mondatot, de még az írásjeleket is kielemeztem. Próbáltam találni valami bizonyítékot a hűtlenségedre, kerestem azt a részt, amikor előállsz a szokásos pasikifogással, és bevallod, hogy csak a teste érdekel. Istenem, Ridge! Annyira szerettem volna megtalálni ezt a részt, de nem sikerült. Olvastam a csókról, de még ez is megbocsájthatónak tűnt, miután nyíltan megbeszéltétek. A barátnőd vagyok, de még *én* is hajlandó voltam átsiklani felette. Persze egy pillanatig sem állítom, hogy nem tettél semmi rosszat.

Már akkor el kellett volna küldened, amikor először éreztél vágyat rá, hogy megcsókold. Sőt, oda sem kellett volna hívnod, ha a legkisebb esélyt is láttad arra, hogy vonzódni fogsz hozzá. Hibát hibára halmoztál, de furcsa módon valamilyen szinten megértelek. Talán túl jól ismerlek, de számomra egyértelmű, hogy beleszerettél Sydney-be, és én nem tudok osztozkodni a szíveden, Ridge. Képtelen vagyok rá.

Ne, ne, ne, ne, ne! Gyorsan magamhoz húzom, miközben próbálom legyűrni a lelkemben feltörő pánikot. Lehet csalódott. Lehet dühös vagy akár rémült, de nem lehet ilyen nyugodt. Nem törődhet bele a helyzetbe.

Miközben ölelem, könnyek szöknek a szemembe. Úgy szorítom, mintha így akarnám meggyőzni az érzéseimről.

Megrázom a fejem. Nem akarom, hogy ez a beszélgetés ilyen félelmetes irányt vegyen. A számat az övére nyomom, hátha ezzel elűzők minden rosszat. A két kezem közé fogom az arcát, és kétségbeesetten igyekszem biztosítani a szerelmemről anélkül, hogy elengedném. Az ajka szétnyílik, és tovább csókolom. Az elmúlt öt évben gyakran csináltam ezt, de sohasem ilyen rettegve és eltökélten. A szájának könnyíze van, de nem tudom, melyikünké, mert most már mindketten sírunk. A mellkasomnak feszülve próbál eltávolodni tőlem, hogy beszélni tudjon velem, de nem akarom elengedni. Nem akarom azt hallani, hogy a Sydney iránti szerelmem rendben van. Mert nincs rendben. *Egyáltalán* nem kéne rendben lennie.

Maggie felül, eltol magától, és letörli a könnyeit. A kanapéra könyökölök, és remegő kezemet a szám elé kapom.

– Még nem végeztem. Sok minden kikíváncozik belőlem, és hagynod kell, hogy elmondjam. Rendben?

Bólintok, bár érzem, hogy a szívem nem fogja elbírní mindazt, amit most be kell fogadnia. Maggie elhelyezkedik, felhúzza a lábát, és a semmibe mered. Higgadtan mereng, miközben én kész idegromcs vagyok. Lassan felemeli a fejét, és a szemembe néz.

– Emlékszel a napra, amikor találkoztunk? – kérdezi.

A szemében halvány mosoly csillan, és a szép emlék felidézése a bennem dúló vihart is lecsendesíti. Bólintok.

– Téged vettelek észre elsőként, nem Warrent. Amikor Warren elindult felém, titkon reménykedtem benne, hogy tőled hoz üzenetet. A válla fölött rád néztem, és rád akartam mosolyogni, hogy tudd, mennyire tetszel nekem. Amikor kiderült, hogy Warren nem miattad jött, csalódott voltam. Volt benned valami, ami jobban megfogott, mint ő, de mivel felőled nem érkezett semmilyen jelzés, feladtam. Warren helyes volt, ezért igent mondtam a meghívására, főleg, mert akkor még nem tudtam, hogy én is tetszem neked.

Behunyom a szemem, és emésztgetem a szavait. Erről én eddig nem is tudtam, és nem vagyok benne biztos, hogy pont *most* kellett megtudnom. Néhány pillanat múlva ránézek, jelezve, hogy folytassa.

– A rövid idő alatt, amíg Warrennel jártam, volt köztünk néhány rövid beszélgetés és kósza pillantás, amitől zavarba jöttél, méghozzá azért, mert érezni kezdted irántam valamit. De a Warrennel való barátságod olyan erős volt, hogy nem kezdted ki velem. Ezt a hűséget mindig is nagyra becsültem benned, mert tudtam, hogy így köztünk is jól működnének a dolgok. Őszintén szólva titkon reménykedtem benne, hogy elárulod Warrent, és megcsókolsz, vagy valami, mert igazából folyton csak te jártál a fejemben. Így utólag visszanézve azt hiszem, csak miattad voltam Warrennel. Aztán, miután Warrennel szakítottunk, már kezdtem azt hinni, hogy nem látlak többet. Nem jöttél, pedig nagyon vártalak, és ez megrémített, ezért egy nap elmentem hozzád. Te nem voltál otthon, csak Brennan. Szerintem tudta, mit keresek ott, és azt tanácsolta, hogy ne aggódjak, csak várjak rád türelemmel. Elmondta, miben egyeztetek meg Warrennel, és hogy érzek irántam valamit, de egyelőre meg van kötve a kezed. Még a naptárt is megmutatta, amiben bekarikáztad a napot, amikor randira hívhatsz. Nagyon boldog voltam, és onnantól fogva én is számoltam a napokat, és vártam, hogy megjelenj az ajtóm előtt.

Elmorzsol egy könnycseppet. Tisztelem annyira, hogy hagyom beszélni, bár alig bírom megállni, hogy magamhoz ne húzzam megint. Fogalmam sem volt róla, hogy nálunk járt. Brennan sohasem beszélt erről. Szívem szerint most jól seggbe rúgnám az öcsémet, amiért elhallgatta előlem, aztán megölelném, amiért elmondta Maggie-nek az igazat.

– Abban az egy évben, amíg vártam rád, menthetetlenül beléd szerettem. Szerettem a hűségedet Warren iránt és irántam. Szerettem a kitartásodat és az akaraterődet. Szedtettem, hogy nem akarsz rossz alapokra helyezni a kapcsolatunkat. Fontos volt neked, hogy minden a lehető legjobban süljön el, és ezért képes voltál egy teljes évet várni. Hidd el, tudom, milyen nehéz volt, mert én is veled vártam.

Felemelem a kezem, és letörlök egy könnycseppet az arcáról.

– Megesküdtem, hogy a betegségem nem állhat az utunkba. Nem engedem. Nem akadályozhat meg benne, hogy fülig beléd zúgjak. Nem használom kifogásként, hogy eltaszítalak magamtól. Te meggyőztél, hogy el tudod fogadni, én pedig minden erőmmel hinni akartam neked. De mindketten hazudtunk saját magunknak. Azt hiszem, éppen a betegségem volt az, amit a legjobban szeretnél bennem.

Elakad a lélegzetem. Amit most mondott, az jobban fáj, mint eddig bármi.

– Hogy gondolhatsz ilyet, Maggie? – nézek rá döbbenten.

– Tudom, hogy nevetségesen hangzik, mert te nem így látod a helyzetet. Te ilyen vagy, és kész. Hűséges. A végtelenségig. A védőszárnyad alá veszel mindenkit. Engem, Brennan, Warren... Sydney-t. Ilyen a természeted. Amikor láttad, hogy bánt velem Warren, egyből a megmentésemre siettél. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy nem magam miatt szeretsz, mert tudom, hogy ez nem igaz. Csak éppen ez a szeretet rossz formája.

A kezemet a homlokomra nyomva próbálom elszorítani a fájdalmat. Egy percig sem bírom tovább hallgatni. Teljes tévedésben van.

– Maggie, hagyd abba! Ha a betegségedet akarsz használni ürügyként, hogy ellőkj magadtól, inkább most fejezd be! Úgy beszélsz, mintha már letettél volna rólunk, és ez halálra rémít. Nem azért jöttem ide, hogy feladd. Azt akarom, hogy harcolj értem. *Értünk.*

Maggie oldalra dönti a fejét, és lassan megrázza.

– Nem kéne harcolnom értünk, Ridge. Már így is minden áldott nap harcolnom kell az életemért. *Élveznem* kellene ezt a kapcsolatot, de nem tudom. Állandó félelemben élek, hogy felzaklatlak vagy feldühítelek valamivel, mert annyira meg akarsz védeni. Nem hagyod, hogy

kockáztassak, vagy bármi olyasmit csináljak, ami stresszel járhat. Nem érted, miért akarok egyetemre járni, hiszen mindketten ismerjük a jövőmet. Nem érted, miért vágyom karrierre, mert szerinted nincs más dolgom, mint hagyni, hogy gondoskodj rólam. Nem érted, miért vágyom izgalomra. Begurulsz, ha utazni szeretnék, mert félted az egészségemet. Nem mész turnézni az öcséddel, mert azonnal mellettem akarsz teremni, ha rosszul vagyok. Annyi mindent feláldozol értem, hogy az néha már fullasztó.

Fullasztó? *Fullasztó* lennék?

Felállok, és körözni kezdek a szobában, miközben próbálom újratölteni levegővel a tüdőmet. Miután kellőképpen lenyugodtam, visszatelepszem a kanapéra, és Maggie felé fordulok.

– Én nem akarlak fojtogatni, Maggie. Csak szeretnék megvédeni. Nekünk nincs annyi időnk, mint a többi párnak. Mi a rossz abban, hogyha ezt az időt igyekszem minél hosszabbra nyújtani?

– Nincs benne semmi rossz. Sőt, nagyon szeretlek érte, de *nekem* nem ez kell. Úgy érzem, mintha a testőröm akarnál lenni, csak hogy nekem nincs szükségem testőrre. Nekem olyasvalakire van szükségem, aki ott áll, amikor beúszom a tengerbe, és biztat, ha kezdek elmerülni. De te még a tenger *közelébe* sem engedsz. Nem tehetsz róla, de képtelen vagy rá.

Tudom, hogy ez csak egy hasonlat, de nekem akkor is kifogásnak tűnik.

– Nem hiszem, hogy tényleg ezt akarod – jelelem. – Nem mondhatod komolyan, hogy inkább vagy valakivel, aki hagyja, hogy kockára tedd a megmaradt idődet, mint egy olyan emberrel, aki bármit megtenne, hogy meghosszabbítsa az életedet.

Nagyot sóhajt. Nem tudom, hogy ez azt jelenti-e, hogy igazam van, vagy éppen azt, hogy tévedek. Előrehajol, mélyen a szemembe néz, és gyors puszit nyom a számra. Amint a kezem az arcához ér, elhúzódik.

– Egész életemben tudtam, hogy bármelyik pillanatban meghalhatok. Neked fogalmad sincs róla, milyen érzés ez, de azért próbálj meg belegondolni! Ha tudnád, hogy bármelyik pillanatban meghalhatsz, beérnéd egy fél élettel? Vagy inkább próbálnád kihasználni az időt, ami jut? Mert te fél életre kárhozatsz engem, Ridge, és ez nekem nem elég. Amikor meghalok, abban a tudatban akarok lelépni innen, hogy megtettem mindent, amire vágytam, láttam mindent, amit látni akartam, és szerettem mindenkit, akit szeretnem kellett. Nem élhetek többé fél életet, te pedig képtelen lennél végignézni, ahogy a maradék időmben kipipálok mindent a bakancslistámon.

Öt éven át úgy szeretted, ahogy még soha senki, és én ugyanúgy szerettelek téged minden egyes pillanatban. Nem szeretném, ha bármi mást gondolnál. Az emberek néha természetesnek vesznek dolgokat, de én sohasem gondoltam így rád. Mindig jóval többet adtál nekem, mint amit érdemeltem, és tudnod kell, milyen sokat jelent ez nekem. De néha úgy éreztem, hogy az egymás iránti hűségünk gúzsba köt bennünket. Nem hagyja, hogy bármelyikünk is igazán éljen. Az elmúlt napok során rádöbbsz, hogy azért vagyok még veled, mert félted összetörni a szíved. De ha nem szedem össze a bátorságomat, hogy megtegyem, félek, hogy örökre visszafoglak. És *magamat* is. Nem élhetek úgy, ahogy szeretnék, ha közben folyton attól félek, hogy megbántalak, és te sem teljesezhatsz ki igazán, mert a hűséget a saját érdekeid elé helyezed. Bármennyire fáj is bevallanom, azt hiszem, jobb lenne nekem nélküled, és egy nap te is rájössz majd, mennyivel jobb neked *nélkülem*.

A térdemre könyökölve előrehajolok, és elfordítom a fejem. Nem bírom tovább nézni, ahogy jelez. Minden egyes szavával összetöri a szívem, *benne* a saját szívével. Rettenetes fájdalmat érzek, és félek, mert kezdem úgy érezni, hogy igaza lehet. Talán *tényleg* nincs szüksége rám. Talán *tényleg* visszafogom, talán *tényleg nem* vagyok az a hős, aki próbáltam lenni, mert nincs is szüksége hősré. Miért is lenne? Hiszen van valakije, aki sokkal erősebb, mint én: saját maga.

A felismerés, hogy nem én kellek neki, megsemmisít. Az összes bánat, bűntudat és szégyen összekeveredik bennem, és felzabálja minden megmaradt erőmet.

Érzem, ahogy Maggie átölel. Magamhoz húzom, mert szomjazom a közelségére. Annyira szeretem, és csak arra vágyom, hogy ezt ő is tudja, még ha ez nem is változtat semmin. Homlokomat az övéhez nyomom, és minden megmaradt erőnkkel szorítjuk egymást.

Mindketten sírunk. A könnyek végigfolynak az arcán, ahogy az ölembé máshoz.

– Szeretlek – mondja, és ajkát az enyémre tapasztja.

Olyan közel húzom a mellkasomhoz, amennyire csak lehetséges anélkül, hogy összeolvadnánk. Pedig a szívem éppen erre vágyik. A mellkasunkon áthatolva beágyazódni Maggie testébe, és örökre vele maradni.

Sydney

A KÁBELTÉVÉT CSAK A JÖVŐ HÉTEN KÖTIK BE. A szemem már fáj az olvasástól, és talán a sírástól is. A diákhitelem utolsó morzsáiból végre sikerült leelőlegeznem egy autót, de amíg nem kapok munkát, nincs pénzem benzinre. Minél előbb találnom kéne valami melót, mert attól tartok, túlértékeltem az egyedül élés örömeit. Megfordult a fejemben, hogy visszasunnyogok az egyetemi könyvtárba, és térden állva könyörgök a régi állásomért. Kell valami, amivel elfoglalom magam. Úgy unatkozom, hogy arra már nincsenek szavak. Úgy unatkozom, hogy a kezemet bámulva olyan dolgokat számolok, amiknek az égarda világon semmi értelme.

Egy: Ennyien járnak folyamatosan az eszemben (Ridge).

Kettő: Ennyi embernek kívánok nemi betegséget (Hunter és Tori).

Három: Ennyi hónapja szakítottam a hazug, csalfa pasimmal.

Négy: Ennyiszer nézett be hozzám Warren a költözésem óta.

Öt: Ennyiszer kopogott Warren az ajtómon az elmúlt harminc másodpercben.

Hat: Ennyi napja nem láttam Ridge-t.

Hét: Ennyi lépésre van a kanapé a bejáratától.

Kinyitom az ajtót. Warren engedélyre sem várva bejön. Kezében két fehér zacskó.

– Hoztam tacót – szólal meg mosolyogva. – Melóból jöttem hazafelé, és gondoltam, talán éhes vagy.

A zacskókat a konyhapultra teszi, és lehuppan a kanapéra. Én közben becsukom mögötte az ajtót.

– Kösz a kaját, de honnan tudjam, hogy nincs valami trükk a dologban? Mit műveltél? Marhahús helyett dohányt tettél a tortillába?

Warren elismerően néz rám, és elvigyorodik.

– Ez egy zseniális ötlet, Sydney. Látom, lassan kezdesz felnőni a mesterhez.

Nevetve leülök mellé.

– Kár, hogy már nincs kin gyakorolnom – felelem.

A térdemre csap.

– Bridgette csak éjfélkor végez ma. Mit szólnál egy mozihoz?

A fejemet a háttámlába süllyesztem. Egy kicsit összeszorul a gyomrom. Tudom, hogy csak azért van itt, mert sajnál, márpedig én nem akarok senki terhére lenni.

– Warren, nem kell ám mindennap ellenőrizned. Nagyon rendes tőled, de jól vagyok.

– Nem szájalomból vagyok itt, Sydney. A barátom vagy, és hiányzol a lakásból. És talán van egy kis büntudatom, amiért olyan szemét voltam veled aznap, amikor Maggie kórházba került.

– Hát igen – bólintok. – Elég bunkón viselkedtél.

– Tudom – nevet. – De ne aggódj, Ridge még most is rendszeresen az orrom alá dörgöli!

Ridge.

Basszus, még a neve hallatán is fájdalom fut végig a testemen. Warren az arcomat látva a szája elé kapja a kezét.

– Baszki! Bocs!

Felállok a kanapéról, hogy kiszabaduljak ebből a kínos szituból. Most tényleg semmi kedvem Ridge-ről beszélgetni.

– Éhes vagy? – szólok vissza Warrennek a konyhába menet. – Órák óta gürcölök ezekkel a tacókkal, szóval ajánlom, hogy egyél egyet.

Warren nevetve utánam jön, és elveszi az egyik zacskót. Kicsomagolom a sajátomat, és a pultnak dőlve enni kezdenék, de már az első harapás előtt hányinger tör rám. Az utóbbi hat napban elég keveset aludtam és ettem. Lelkiismeret-furdalás gyötört, amiért ekkora fájdalmat okoztam egy másik embernek. Maggie nem érdemelte meg, amit vele tettünk. Külön nehezíti a dolgokat, hogy nem tudom, mi van most kettejükkel. Warrent érthető okokból nem akarom megkérdezni, hiszen a válasza semmin sem változtatna, de akkor is mardos a kíváncsiság. Az elmúlt három hónapban végig azt kívántam, bár ne lenne Ridge-nek barátnője, de most már csak azt szeretném, ha Maggie megbocsájtana neki.

– Mi jár a fejedben?

Felpillantok Warrenre, aki a pultnak dőlve figyeli a merengésemet. Vállat vonok, és az érintetlen tacót félretolva a padlóra meredek. Félek, hogy ha a szemébe nézek, azonnal rájön, mire gondolok.

– Figyelj! – lógatja le a fejét a tekintetemet keresve. – Tudom, hogy azért nem beszélsz róla, mert, ahogy én is, te is tisztában vagy vele, hogy

tovább kell lépned. De ha mégis kérdeznél valamit, én válaszolok. A barátod vagyok, és egy barátnak ez a dolga.

Mély lélegzetet veszek.

– Hogy van? – csúszik ki a számon.

Warren arcvonásai megkeményednek, amiből arra következtetek, hogy már meg is bánta az ajánlatát.

– Jól van. Jól *lesz*.

Bólintok, bár közben még ezernyi más dolog is eszembe jut. Maggie visszafogadta? Érdeklődött rólam? Boldognak tűnik? Mostanra már vajon megbánta, ami velem történt?

Úgy döntök, hogy visszafogom magam, és egyszerre csak egy kérdést teszek fel. Még azt sem tudom, jót tesz-e majd nekem a válasz. Idegesen nyelek egyet, és ránézek.

– Maggie megbocsájtott neki?

Most Warren az, aki elkapja a tekintetét. Felegyenesedik, hátat fordít nekem, és a pultra tenyerei. A fejét lógatva nagyot sóhajt.

– Nem tudom, ezt el kéne-e mondanom. – Egy pillanatra elhallgatás visszafordul felém. – Igen, megbocsájtott neki. Ridge szerint megértette, ami köztetek történt. Nem mondom, hogy nem borult ki tőle, de megbocsájtotta.

A válasza tördöfés a szívembe. Kezemet a szám elé kapva próbálom visszafojtani a sírást. Teljesen összezavarodtam. Egyrésztől megkönnyebbültem, másrésztől viszont rettenetes fájdalom önt el. Már azt sem tudom, mit érzek. Örülök Ridge miatt, de gyászolom saját magamat. Warren felsóhajt. Dühös vagyok magamra, amiért így kell látnia. Nem lett volna szabad megkérdeznem. A fenébe is, mi szükség volt erre?

– Még nem végeztem, Sydney – folytatja halkan.

Megrázom a fejem, és várom, hogy befejezze a mondandóját.

– Maggie megbocsájtotta neki, ami veled történt, de ez az egész történet felnyitotta a szemét. Elkezdett gondolkodni azon, miért vannak ők együtt, és arra jutott, hogy nem akarja folytatni ezt a kapcsolatot. Azt mondta Ridge-nek, hogy a maradék idejében még élni szeretne, de esélye sincs rá, mert Ridge folyamatosan visszafogja.

Az arcomat a két tenyerem közé fogom, mert a szívem most már tényleg az őrületbe kerget. Egy perce meg az volt a bajom, hogy rendbe jöttek köztük a dolgok, most pedig az, hogy mégsem. Három hónappal ezelőtt, a bőröndjeimen ülve a szakadó esőben azt hittem, megismertem az

igazi szívfájdalmat. Istenem, mekkorát tévedtem! Ez az igazi szívfájdalom. Ez, amit most érzek.

Warren átkarol, és magához húz. Tudom, hogy nem akart felzaklatni, ezért minden erőmmel azon vagyok, hogy nyugodtnak tűnjek. A sírás amúgy sem segít, ahogy az elmúlt hat napban sem lett tőle jobb semmi. Elhúzódom Warrentől, és a konyhában letépek magamnak egy darab papírtörülőt, hogy felszárítsam a könnyeimet.

– Gyűlölöm az érzelmeket – szíjogom.

Warren nevetve bólint.

– Mit gondolsz, miért választottam olyan lányt, akinek nincsenek?

A Bridgette-et froclizó beszólás még belőlem is előcsal egy mosolyt. Gyorsan megtorlóm az arcomat, és próbálom összeszedni magam. Arról volt szó, hogy Ridge és Maggie sorsa nem lesz hatással az enyémmre. Akár együtt maradnak, akár szakítanak, az nem változtat az én kapcsolatomon Ridge-dzsel. A dolgok olyan mértékben összekuszálódtak köztünk, hogy azon csak az idő és a távolság segíthet.

– Elmegyek veled moziba – fordulok Warrenhez. – De csak ha nem pornót nézünk.

Ridge

— KÉREM A ROHADT KULCSOMAT, RIDGE – jeleli Warren.

Higgadtan megrázom a fejem. *Az* elmúlt öt percben már harmadszor.

– Megkapod, ha megmondod, hol lakik.

Csúnyán néz rám, de még nem adja meg magát. Egész nap rejtegettem a kulcsomóját, és eszem ágában sincs visszaadni neki, amíg ki nem szedem belőle az infót. Tudom, hogy még csak három hete mentünk szét Maggie-vel, de akkor sem hagy nyugodni, amit Sydney-vel tettem. Tudnom kell, hogy jól van. Eddig nem is próbáltam kapcsolatba lépni vele, mert nem tudtam, mit mondanék neki, ha találkozánk. Most is csak annyit tudok, hogy látnom kell őt, különben az életben nem alszom többet rendesen. Több mint három hete nem volt egy nyugodt éjszakám. Válaszokra van szükségem.

Warren leül az asztalhoz velem szemben, de én látványosan a laptopomba temetkezem. Bár az elmúlt hetek szenvedéseiért nagyrészt a számítógépeket tettem felelőssé, a lelkem mélyén tudom, hogy csak magamat hibáztathatom, ezért vettem egy új gépet. Sajnos a munkám miatt nem tudok nélküle élni. Warren lecsapja a fedelet, ezzel kényszerítve, hogy a szemébe nézzek.

– Semmi jó nem sülné ki belőle, ha odamennél – jeleli. – Még csak három hét telt el a szakítás óta. Nem adom meg Sydney címét, mert jobb, ha nem találkoztok. Most pedig kérem a slusszkulcsot, vagy a te kocsiddal megyek.

– Sok sikert! – vigyorgok önelégülten. – A kulcsot ugyanott találod, ahol a tiédet.

Dühösen megrázza a fejét.

– Miért vagy ilyen seggfej? Sydney végre egyedül él, és nagyon jól elvan. Miért akarsz rátörni, és újra összezavarni?

– Honnan tudod, hogy jól van? Szoktál beszélni vele?

Ez az elszánt faggatózás még engem is meglep. Csak most döbbenek rá, mennyire fontos nekem Sydney boldogsága.

– Igen, voltam nála párszor. És tegnap Bridgette-tel együtt ebédeltünk vele.

Hátradőlök a széken. Mérges vagyok, amiért Warren titkolózik előttem, annak viszont örülök, hogy Sydney nem ücsörög egyedül

összetörtén az új lakásában.

– Kérdezett rólam? Tudja, mi van Maggie-vel?

Warren bólint.

– Tudja. Kérdezte, mi van veletek, én pedig elmondtam neki mindent. Azóta nem hozta szóba a dolgot.

Jesszusom! Meg kéne könnyebbülnöm, hogy Sydney tudja az igazságot, ehelyett csak még feszültebb vagyok. Mit gondolhat, miért nem keresem most, hogy Maggie-vel már nem vagyunk együtt? Nyilván azt hiszi, hogy őt hibáztatom. Előrehajolok, és könnyörgő tekintettel nézek Warrenre.

– Légyszi! Árukl el, hol lakik!

Megrázza a fejét.

– Kérem a kulcsot.

Én is megrázom a fejem.

Amikor látja, hogy semmire se megy velem, felpattan, és kiviharzik a szobából.

Én megnyitom az üzenetmappát, és végignézem a levelezésemet Sydney-vel, ahogy minden áldott nap. Szeretnék SMS-t küldeni neki, de attól félek, hogy írásban könnyebben leráz, mint ha megjelenek az ajtaja előtt. És bár utálok egyetérteni Warrennel, én is tudom, hogy nem kellene kapcsolatba lépnem vele. Még egyikünk sem áll készen egy új kapcsolatra, és ha találkoznánk, utána csak még jobban hiányozna. Csakhogy helyesen gondolkodni és helyesen cselekedni két különböző dolog.

* * *

Felvillan a lámpa, és valaki durván megrázza a vállamat. Még félálomban is elmosolyodom, mert tudom, hogy Warren jelenléte csak egy dolgot jelenthet: hamarosan elérem, amit akarok. Megfordulok, és felnézek rá.

– Valami gond van? – jelelem.

– Hol vannak?

– Mik?

– A kotonjaim. Hova a francba dugtad el őket?

Tudtam, hogy ha a slusszkulccsal nem jutok célba, az óvszerekkel tuti sarokba szorítom. Tiszta mázli, hogy legalább gatyát húzott, mielőtt Bridgette ágyából a szobámba rohant.

– Ha kellene a gumik, add meg a címet! – jelelem.

Warren idegesen megdörzsöli az arcát, és a látvány alapján arra következtetek, hogy morog.

– Felejtsd el! Megyek, és veszek egy másik csomaggal.

Mielőtt kimenne, felülök az ágyban.

– Mivel akarsz a boltba menni? Nálam van a kulcsod.

Egy pillanatra megtorpan, de aztán hirtelen fény gyúl az agyában.

– Elviszem Bridgette kocsiját.

– Már ha az ő kulcsát megtalálod.

Warren ádáz tekintettel méreget, aztán megadóan leereszti a vállát. Az asztalról elvesz egy darab papírt és egy tollat, leír valamit, majd gombóccá gyúri a lapot, és hozzám vágja.

– Itt a cím, seggfej. És most kérem a cuccaimat.

Kihajtogatom a galacsint, hogy ellenőrizsem, mi áll rajta, aztán az éjjeliszekrény mögül kihalászom az óvszeres dobozát.

– Egyelőre ennyi is elég. A kulcsokat majd akkor kapod meg, ha megbizonyosodtam róla, hogy Sydney tényleg itt lakik.

Warren kivesz egy gumit a csomagból, és hozzám vágja.

– Ezt vidd magaddal, ha méysz, mert biztos lehetsz benne, hogy ez a jó cím.

Azzal sarkon fordul és kivágat. Egy pillanat alatt kiugrom az ágyból, felöltözöm, és már ott sem vagyok. Nem tudom, hány óra, de nem is érdekel.

Sydney

HANGEMLÉKEK. Sokszor rám törnek, de főleg bizonyos zenék hallatán. Leginkább olyan daloknál, amiket Hunterrel szerettünk. Ha egy rossz időszakomban hallgatok valamit, és utána később újra bekapcsolom, egyből előjönnek a hozzá kötődő érzések. Vannak dalok, amiket régebben imádtam, de ma már inkább kerülöm őket, mert olyan emlékeket hoznak vissza, amiket nem akarok újra átélni. Az üzenetjelző hang is ezek közé tartozik. Pontosabban a Ridge üzenetei mellé rendelt dallam, ami az *Egy nap talán* egy rövid részlete. Akkor állítottam be, amikor először hallottam a dalt. Ez lehetne egy kellemetlen emlék, de a kérdés nem ilyen egyszerű. A zenehallgatás közben elcsattant csók sok bánatot és büntudatot vont maga után, de maga az élmény olyan heves érzelmet váltott ki belőlem, aminek még a gondolata is felzaklat. Márpedig sokat gondolok rá. Jóval többet, mint kellene. Most is éppen erre gondolok, amikor a mobilomból hirtelen felcsendül az ismerős dallam. SMS-em érkezett Ridge-től.

Nem hittem volna, hogy valaha hallom még ezt a hangot. Remegő kézzel az éjjeliszekrény felé nyúlok a telefonomért. A gondolat, hogy üzenetet kaptam tőle, teljesen összezavarja a szerveimet, amik hirtelen az alapvető funkciókat sem képesek ellátni.

Dobban, dobban, szünet.

Összehúz, elernyeszt.

Belégzés, kilégzés.

Lassan kinyitom a szemem, és kioldom a billentyűzárát.

Ridge: Otthon vagy?

Hogy itthon vagyok-e? Mit érdeklí ez őt? Azt sem tudja, hol lakom. Mellesleg elég egyértelműen a tudomra adta, mennyit számítok neki, amikor három hete kidobott a lakásából. De *itthon* vagyok, és a józan eszem tiltakozása ellenére ezt közölni is akarom vele. Felmerül bennem, hogy

elküldöm neki a címetet, és bátorítom, hogy személyesen ellenőrizze, itthon vagyok-e. Ehelyett egy biztonságosabb és kevésbé sokatmondó válasz mellett döntök.

Én: Igen.

Lerúgom magamról a takarót, és az ágy szélére ülve búvölöm a telefont. Még pislogni sem merek.

Ridge: Nem nyitod ki az ajtót. Talán rossz lakásba csöngettem?

Uramisten! *Remélem*, rossz lakásnál van. Vagy talán azt remélem, hogy a *jónál*. Nem is tudom. Örülök, hogy itt van, de közben dühös is vagyok. Kimerítő ez az állandó önmarcangolás. Felállók, és a bejáratához szaladva kinézek a kukucskálón. Odakint áll.

Én: Az ajtóm előtt állsz, tehát jó lakásnál vagy.

Miután rányomok a küldésre, a lyukon át nézem, ahogy Ridge tenyerét az ajtónak támasztva a telefonjára mered. Az arcán fájdalom tükröződik, és tudom, hogy ez a szívében dúló harc miatt van. Legszívesebben most rögtön kirohannék hozzá, és átölelném. Behunyom a szemem, és homlokomat az ajtónak nyomva adok magamnak egy kis gondolkodási időt, nehogy elhamarkodott döntést hozzak.

A szívem hozzá húz, és semmire sem vágyom jobban, mint hogy beengedjem, de tudom, hogy abból semmi jó nem származna. Alig néhány hete szakítottak Maggie-vel, úgyhogy ha most engem akar megszerezni, akkor jobb lesz, ha máris szedi a sátorfáját. Normális kapcsolatot nem lehet úgy kezdeni, ha az egyik fél még az előző partnerét gyászolja. Én többet érdemlek annál, amit most nyújtani tud. Túl sok mindenben mentem keresztül mostanában ahhoz, hogy még több csalódásnak tegyem ki magam. Nem kellene itt lennie.

Ridge: Bemehetek?

Megfordulok, és az ajtónak vetem a hátam. A telefont a mellkasomra szorítom, és szorosan behunyom a szemem. Nem akarom olvasni a szavait.

Nem akarom látni az arcát. Minden, amit tesz vagy mond, elhomályosítja a látásomat, és egy csapásra elfelejtem, mi a fontos, vagy mi a legjobb nekem. Hogy ő nem, az egyszer biztos, főleg, ha bele vesszük, ő mikén ment keresztül mostanában. Tudom, hogy nem kéne beengednem, de minden porcikám az ellenkezőjére vágyik.

– Kérlek, Sydney!

A bátortalan suttogást szinte elnyeli a fal kettőnk között, de én minden egyes szavát tisztán hallom. A hangjából áradó kétségbeesés és a tény, hogy megszólalt, teljesen kikészít. Ezúttal a szívemre hallgatok. Elfördítom a zárat, kiakasztom a biztonsági láncot, és kinyitom az ajtót.

Nehéz leírni, milyen érzés újra látni. Elsőként a *félelmetes* szó jut róla eszembe. Félelmetes, milyen hatással van rám. Félelmetes, mennyire vágyik a szívem az övére. Félelmetes, hogy a térdem egy csapásra elfelejti, hogyan tartsa meg a testemet. Félelmetes, mennyire szeretném, ha az ajka az enyémhez érne.

Hátat fordítok neki, és elindulok a nappali felé, mielőtt még meglátná, mit művel velem. Nem tudom, miért akarom megjátszani magam előtte, de valahogy mindenki ezt csinálja. Eltitkoljuk az érzéseinket azok elől, akiknek a leginkább meg kellene mutatnunk. Úgy rejtegetjük őket, mintha bármi szégyellnivaló lenne a természetes reakciókban.

Az én természetes reakcióm jelen esetben az lenne, ha a nyakába vetném magam, bármilyen céllal jött is ide. A karom át akarja ölelni, az arcom a mellkasába akar fúródni, a hátam a tenyere érintésére vágyik – ehelyett itt állok, és úgy teszek, mintha semmi szükségem nem lenne rá. Miért?

Nyugtató, mély lélegzetet veszek. Amikor hallom, hogy becsukja maga mögött az ajtót, felé fordulok, és a szemébe nézek. Jó messzire áll tőlem, és az arckifejezéséből arra következtetek, hogy pontosan azt csinálja, amit én. Magába fojtja minden érzését. És miért? Büszkeségből? Félelemből? Ha valamit mindig is nagyra értékeltem a Ridge-dzsel való kapcsolatomban, az a nyílt őszinteség. Eddig mindketten kertelés nélkül kimondhattuk egymás előtt a gondolatainkat, és nagyon nem tetszik ez az új felállás.

Próbálok rámosolyogni, de nem vagyok benne biztos, hogy ez most működik. Inkább beszélek. Erősen artikulálok, hogy olvasni tudjon a számról.

– Azért jöttél, hogy mondjak magamról valami taszító tény?

Elneveti magát, és megkönnyebbülten felsóhajt. Örül, hogy nem haragszom rá.

Tényleg *nem* haragszom. Nincs rá okom. A megismerkedésünk óta hozott döntéseit nem dörgölhetem az orra alá. Az egyetlen bűne az volt, hogy azzal a csókkal porig alázza életem eddigi összes csókját.

Leülök a kanapéra, és felnézek rá.

– Jól vagy? – kérdezem.

Amikor felsóhajt, gyorsan elkapom róla a tekintetem. Éppen elég nehéz egy szobában lenni vele, a szemkontaktus már tényleg túlzás. Leül mellém.

Több bútort akartam venni, de egyelőre csak ezt az egy kanapét engedhettem meg magamnak, és ez is elég kicsi. De most nem bánom, mert Ridge lába a combomhoz ér, és már ettől az egyszerű érintéstől is a fellegekben járok. Ahogy lenézek a térdünkre, rájövök, hogy még mindig ugyanaz a gönc van rajtam, amit lefekvéshez vettem fel. Annyira megdöbbsentem, amikor megjelent az ajtó előtt, hogy bele sem gondoltam, hogy nézhetek ki. A toaletttem mindössze egy túlméretezett pólóból áll, és a hajam feltehetőleg egy szénakazal. Ő farmert és egy sötét Cédus Hangjapólót visel. Mondhatnám, hogy alulöltöztem, de valójában éppen a megfelelő ruha van rajtam az alváshoz, amire eredetileg készültem.

Ridge: Nem tudom, jól vagyok-e. Te jól vagy?

Egy pillanatra meg is feledkeztem a saját kérdésemről. Vállat vonok. Biztos vagyok benne, hogy egy nap majd jól leszek, de egyelőre hazugság lenne ezt állítani. Nyilvánvalóan egyikünk sem túl boldog attól, ahogy a dolgok alakultak. Én szomorú vagyok, amiért elveszítettem őt, ő pedig szomorú, amiért elveszítette Maggie-t.

Én: Sajnálom, ami Maggie-vel történt. Szörnyen érzem magam miatta. De idővel biztosan megbékél majd. Őt évet nem lehet csak úgy eldobni egy félreértés miatt.

Rányomok a küldésre, és felnézek rá. Amikor elolvasta az üzenetet, ő is felém fordul.

Ridge: Nem volt félreértés, Sydney. Sőt, talán túlságosan is jól értett mindent.

Többször is átfutom a szavait, és közben azt kívánom, bárcsak többet elárulna *Mi* nem volt félreértés? Az ok, amiért szakítottak? Az érzelmi irántam? De ahelyett, hogy tovább boncolgatnám a témát, egyből rátérek a legégetőbb kérdésre.

Én: Miért jöttél ide?

Egy darabig habozik, mielőtt válaszolna.

Ridge: Akarod, hogy elmenjek?

Lassan megrázom a fejem, aztán bólintok egyet, majd megint fejrázás következik. Végül egy vállvonással zárom le a témát. Ridge kedvesen mosolyog rám, mint aki pontosan érti a zavarodottságomat.

Én: Azt hiszem, a válasz főleg attól függ, miért vagy itt.

Azért, hogy segítsék neked visszaszerezni Maggie-t? Vagy azért, mert hiányzol? Vagy mert azt szeretnéd, ha barátok lennének?

Ridge: Nagy baj lenne, ha ezekre most nem válaszolnék? Nem tudom, miért vagyok itt. Az egyik részemnek úgy hiányzol, hogy az már szinte fáj, míg a másik azt kívánja, bár meg se ismertelek volna. Ma éppen az egyik felem győzött, ezért elloptam Warren kulcsait, hogy kicsikarjam belőle a címedet.

Nem gondoltam át a dolgot, és nem készültem semmilyen beszéddel. Csak azt tettem, amit a szívem diktált. Látni akartalak.

A brutálisan őszinte választól meghatódom, de közben fel is húzom magam.

Én: És mi lesz holnap? Mi lesz, ha holnap az a nap lesz, amikor inkább nem is ismernél? Akkor mit csinállok majd?

Úgy bámul, hogy az már zavaró. Talán azt próbálja leolvasni rólam, haragszom-e rá, vagy sem. Még magam sem tudom. Nem tudom, mire véljem, hogy gőze sincs róla, mit keres itt.

Nem válaszol az SMS-emre, ami csak egyet jelenthet: ő is éppúgy vívódik, mint én. Velem akar lenni, de nem teszi. Szeretni akar, de nem tudja, szabad-e. Látni akar, de tudja, hogy nem kellene. Meg akar csókolni,

de fájna, éppen úgy, ahogy akkor, amikor először megcsókolt, aztán ott kellett hagynia. Hirtelen kínessá válik, ahogy bámulom. Nagyon közel ülünk egymáshoz, de a testem még közelebb szeretne lenni hozzá. Olyasmikre vágyik, amik most nem fognak megtörténni. Ridge elfordul, és nézelődni kezd a szobában, majd újra a telefonra fordítja a tekintetét.

Ridge: Tetszik a lakásod. A környék is jó. Biztonságosnak tűnik.

Majdnem elhivetem magam, amikor látom, hogy csevegni próbál. Ezen a ponton már nincs helye ilyesminek. Most nem lehetünk barátok, de annyi minden szól ellenünk, hogy együtt sem lehetünk. Ebben a helyzetben rém furcsán hat a csevegés, de nem akarom letörni.

Én: Szeretek itt lakni. Kösz, hogy kisegítettét a szállodával, amíg be tudtam költözni ide.

Ridge: Ez volt a Legkevesebb. De komolyan.

Én: Megadom a pénzt, amint megjön az első fizetésem.

Visszakaptam a munkámat az egyetemi könyvtárban, úgyhogy már csak jövő hétig kell várni.

Ridge: Sydney, ne! Ilyesmi eszedbe se jusson!

Nem tudom, mit válaszolhatnék erre. Ez az egész olyan kínos és kellemetlen. Mindketten kerülgetjük a forró kását ahelyett, hogy kimondanánk, amit kell.

Leteszem a mobilt képernyővel lefelé a kanapéra. Nem tetszik, hogy nem tudunk önmagunk lenni.

Úgy látszik, Ridge veszi a lapot, mert ő is a karfára teszi a telefonját, és egy sóhaj kíséretében a háttámlára hajtja a fejét. A nagy csendben most először azt kívánom, bárcsak képes lennék az ő szemszögéből megtapasztalni a világot. De ez szinte lehetetlen. Csak most értem meg igazán, hogy a hallók mennyire természetesnek veszik ezt a képességüket. Egyikünk sem szól, de a mély sóhajból megértem, milyen dühös magára, és mennyi mindent fojt el ebben a pillanatban.

Azt hiszem, a csend világában töltött évei alatt a maga egyéni módján ő is megtanult olvasni az emberek gondolataiban. A légzésem hangja helyett ő inkább a mellkasom mozgását figyeli. A halk sóhajok helyett a szememre, a kezemre, a testtartásomra koncentrálnak. Talán azért hajtja most felém a fejét, hogy jobban lásson, és rájöjjön, mi zajlik a fejemben. Talán túlságosan is jó

ebben. Fürkésző tekintete arra készítet, hogy minden egyes arc kifejezésemre és lélegzetvételekre odafigyeljek. Behunyom a szemem, és hátradöntöm a fejem, de közben pontosan tudom, hogy még mindig engem néz, és próbál megfejteni. Bárcsak elmondhatnám neki, mennyire Irányzott! Bárcsak elmondhatnám neki, milyen sokat jelent nekem! Bárcsak elmondhatnám neki, milyen szörnyen érzem magam, amiért belerondítottam a tökéletesnek tűnő életébe! Bárcsak elmondhatnám neki, hogy hiába bántuk meg mindketten, azt a csókot a világ minden kincséért sem cserélném el! Az ilyen pillanatokban szinte örülök, hogy *nem* hall, mert máskülönben sok minden kicsúszna a számon, amit később megbánok. Ehelyett viszont sok minden marad titokban, amiről azt kívánom, bárcsak lenne bátorságom kimondani.

Érzem, hogy Ridge felemelkedik a kanapéről. Kinyitom a szemem, és látom, hogy nyúl valami után. Amikor visszafordul, egy toll van a kezében. Elmosolyodik, megfogja a kezem, és a toll hegyét a tenyeremre nyomja.

Nyelek egyet, és felnézek rá, de ő most csak az írásra koncentrál. Esküdni mernék, hogy valami mosolyfélét látok az arcán. Amikor végez, a szájához emeli a tenyeremet, és finoman ráfúj, hogy megszárita a tintát. Ahogy a nedves, csücsörítő ajkát nézem, hirtelen kétszáz fok lesz a szobában. Amikor leengedi a csuklómat, megnézem az üzenetet.

Csak szerettem volna megérinteni a kezedet.

Halkan elnevetem magam A szavai édesek és ártatlanok, főleg azokhoz képest, amiket legutóbb a bőrömre írt. Már vagy tíz perce ülök itt vele arra várva, hogy hozzám érjen, erre kiderül, hogy neki is pont ugyanez jár a fejében. Ez olyan gyerekes! Mintha újra kamaszok lennénk. Szinte már szégyellem, mennyire jólesik az érintése, de önnél jobban soha semmire nem vágytam még.

Még mindig fogja a kezemet, én pedig mosolyogva nézem a betűket. A hüvelykujjammal végigsimítom a kézfejét, amiktől egy pillanatra eláll a lélegzete. Úgy tűnik, ezzel az apró gesztussal ledöntöttem benne valami belső gátat, mert a tenyerét azonnal az enyémben simítja, és összekulcsolja az ujjainkat. A bőre melege semmi a testemben tomboló forrósághoz képest. Istenem, ha a kézfogása ilyen hatással van rám, bele sem merek gondolni, mi lenne, ha továbbmennénk.

Mindketten a kezünkre meredünk. Minden apró idegszálunk összekapcsolódik. Ridge lefelé fordítja a tenyeremet, és a csuklómhoz viszi a tollat. Lassú mozdulatokkal egyenes vonalat húz felfelé az alkaromon. Nem állítom le, csak nézem. A könyökömhöz érve újra írni kezd.

Csak azért csináltam, hogy itt is megérinthesselek.

Anélkül, hogy elengedné a kezemet, végig a szemembe nézve előrehajol, és ráfűj a karomra, majd végigcsókolja a betűket. Ahogy az ajkát a bőrömre nyomja, a nyelve egy pillanatra izgatóan megcsiklandoz.

Azt hiszem, nyöszörögtem. Igen. Szinte biztos vagyok benne, hogy ez a hang belőlem jött. Jesszusom! Még jó, hogy nem hallotta. Elszakad a karomtól, és az arcomat fürkészve figyeli a reakciómat. Sötét szemével szinte lyukat üt a retinámba. Végigpásztazza a számát, a szememet, a nyakamat, a hajamat, a mellkasomat. Mintha nem tudna betelni velem.

Visszaviszi a tollat oda, ahol az előbb abbahagyta. Lassan halad felfelé, erősen koncentrálna. Amikor a pólóm ujjához ér, óvatosan felhúzza, hogy kiszabadítsa a vállamat. A tintával apró jelet rajzol rá, majd közelebb hajol. Amikor az ajka a bőrömhöz ér, a fejem hátrahanyatlik a kanapé támlájára. A vállamon érzem forró leheletét. Az sem zavar, hogy mindenhol összeír. Majd később lemosom. Most csak arra vágyom, hogy az a toll fel-alá járjon a testemen, amíg csak ki nem fogy belőle a tinta.

Ridge a másik kezébe veszi a tollat. Visszaengedi a pólóm ujját, és most a gallért húzza földre, amíg a kulcscsontom elő nem bukkan. A toll hegyét a vállamra nyomja, és felsandít rám, miközben óvatosan húzza a vonalat a nyakam felé. Megfontoltan halad, de a szemében égő tűzből ítélve el tudom képzelni, mit szeretne most csinálni, és merre készül haladni azzal a tollal. Ki sem kell mondania, anélkül is látom rajta.

Ahogy a toll lassan araszol a nyakam felé, ösztönösen oldalra döntöm a fejemet, amitől Ridge halkán felszisszen. A vonal a fülem alatt véget ér. Behunyom a szemem, és reménykedem benne, hogy a szívem nem fog felrobbanni, mert most úgy érzem, mintha arra készülne. Amikor a száját a nyakamra tapasztja, a szoba tótágast áll körülöttem. Vagy talán csak a szívem buk fencezett.

Az egyik kezemet felcsúsztatom a karján, megragadom a tarkóját. Azt akarom, hogy ezen a ponton maradjon. A nyelve ismét finoman megérint, és nem hagyja, hogy megállítsam. Elhúzódik, és megint a szemembe néz. A tekintetében mosoly villan. Érzem, mekkora hatással van rám.

A vonal a fülem alól visszatér a nyakamra, és a torkomnál áll meg. Mielőtt megcsókolná a jelet, amit rajzolt, a derekamnál fogva az ölébe húz. Megragadom a karját. Ahogy magához szorít, elakad a lélegzetem. A pólóm alja felcsúszik a combomon, és mivel alatta csak egy bugyi van rajtam, mámost érzem, hogy ebből a helyzetből nem lesz könnyű visszakozni.

A pillantása a torkomra esik, miközben végigsimít a combomon, a csípőmön, fel, egészen a hajamig, majd a tarkómnál fogva a szájához húzza

a nyakamat. Ez a csók már sokkal hevesebb, és korántsem olyan óvatos, mint a korábbiak. Ujjaimmal a hajába kapaszkodom, és nem eresztém magamtól.

A csókok elindulnak felfelé, egészen az államig. A testünk összesimul. Ridge egyik kezét a hátamra csúsztatva szorosan magához húz. Mozdulni sem tudok, csak kapkodom a levegőt. Hová tűnt az erős Sydney? Hol van az a lány, aki tudja, hogy ennek nem lenne szabad megtörténnie? Majd később megkeresem. Majd ha Ridge végzett a tollával.

Amikor a szája az enyémhez közelít, elhúzódik tőlem. A testünk most már szinte egymásba olvad. Elveszi a kezét a hátamról, és a toll hegyét a torkomhoz viszi. Amikor a bőrömhöz ér, nagyot nyelek. Vajon melyik irányba indul tovább? Észak vagy dél? Észak vagy dél? Végül is mindegy.

Elkezdi húzni a vonalat felfelé, de egyszer csak megáll. Megrázza a tollat, visszanyomja a nyakamra, és újra nekiáll, de aztán megint megtorpan. Csúnyán néz a tollra, amiből arra következtetek, hogy kifogyott a tinta. Visszafordul felém, és a gonosz tollat a vállam fölött a hátam mögé hajítja. Hallom, ahogy a földre esik.

Tekintete a számra vándorol, ami vélhetőleg a toll következő állomása lett volna. Mindketten kapkodjuk a levegőt. Tudjuk, mi következik most. A frenetikus első csók emléke után elég jól el tudjuk képzelni, milyen lenne a második. Azt hiszem, ő legalább annyira retteg, mint én. Teljes súlyommal neki támaszkodom, mert még sohasem voltam ennyire gyenge. Nem tudok gondolkodni, nem tudok mozogni, nem tudok lélegezni. Csak azt érzem, hogy... kívánom.

Az arcomat a két tenyere közé fogja, és egyenesen a szemembe néz.

– Hogyan tovább? – suttozja.

Úristen, ez a hang!

Csak nézek rá, mert nem tudom, tetszik-e, hogy rám bízza a folytatást. Azt akarja, hogy én döntsék. Mennyivel könnyebb mást hibáztatni, ha a dolgok túl messzire mennek! Tudom, hogy nem lenne szabad olyasmit csinálnunk, amit a végén garantáltan megbánunk. Akár itt és most leállíthatnám az egészet. Minden könnyebb lenne, ha most rögtön elküldeném, ahelyett hogy még nagyobb zűrzavart okoznánk magunknak. Leszállhatnék az öléből, és elmondhatnám neki, hogy nem kéne itt lennie, mert még nem volt elég ideje megbocsájtani magának, amit Maggie-vel tett. Megmondhatnám neki, hogy menjen el, és vissza se jöjjön addig, amíg rá nem jön, kit akar igazán. Már ha valaha eljön ez a nap. Annyi mindent tehetnék vagy kellene tennem, de egyik sem az, amit tenni *akarok*.

A feszültség a legrosszabb pillanatban fog ki rajtam. A lehető *legrosszabb* pillanatban. Szorosan behunom a szemem, mert érzem, hogy egy könnycsepp préselődik ki rajta. Lecsorog az arcomon, egészen az államig. Olyan, mintha lassított felvételen mozogna. Amikor kinyitom a szemem, látom, hogy Ridge a könnycseppet nézi. Követi a nedves csíkot, és látom, hogy az arcvonásai minden másodperccel egyre keményebbek lesznek. Szeretnék odanyúlni, és megtörölni az arcom, de nem akarom rejtegetni előle. A könnyeim ezerszer többet elmondanak az érzéseimről, mint amit egy üzenetben le nemék írni. Talán akarom, hogy lássa, mennyire fáj ez a helyzet. Talán azt akarom, hogy neki is fájjon.

Amikor a könnycsepp végre egy kanyarral eltűnik az állam alatt, és Ridge újra a szemembe néz, meglepődöm azon, amit látok. Ő is könnyezik. Szenved attól, hogy szenvedést okoz nekem. Nem tudom, ettől miért akarom még inkább megcsókolni, de így van. Azért van itt, mert törődik velem. Azért van itt, mert hiányzom neki. Azért van itt, mert, ahogy én, úgy ő is ugyanarra vágyik, amit az első csókunknál éreztünk. Én már abban a pillanatban vágni kezdtem rá, amikor az ajka elvált az enyémtől, és kísétált a szobából.

A kezemet a válláról a tarkójára csúsztatom, odahajolok hozzá, és olyan közel engedem a számát az övéhez, hogy már összeérnek.

– Jó döntés – suttogja Ridge vigyorogva.

Ahogy megcsókol, minden köddé válik. A büntudat, a félelem, az aggodalom, hogy mi lesz a csók után, mind-mind tovaszáll abban a pillanatban, amikor az ajka az enyémre tapad. A nyelvével gyengéden a számba hatol, és ahogy megérezem a meleget, a fejemben és a szívemben dúló káosz egy csapásra megsemmisül. Az ilyen csókokra figyelmeztetést kéne kirakni. Veszélyesek a szívre.

A kezét végigfuttatja a combomon, majd bebújtatja a pólóm alá. Határozott mozdulattal megragadja a hátamat, és a csípőjét megemelve erősen magához húz. Atyaúristen! A testünk minden egyes ritmusos mozdulatára egyre jobban elgyengülök. Belé kapaszkodom, ahol csak érem, mert úgy érzem, mintha zuhannék. Kapaszkodom a pólójába, a hajába, és közben halkán nyögdecselek. Amikor érzi, hogy valamilyen hang hagyta el a torkomat, elszakad a számtól, hevesen zihálva behunja a szemét, majd újra kinyitja, és a torkomra mered. Kiveszi a kezét a pólóm alól, és lassan a nyakamra helyezi. Te jó ég! Az ujjait a nyakamra fonja, és a tenyerét óvatosan a torkomra nyomja, miközben a tekintete a számon csüng. Érezni

akarja, milyen hatással van rám, és ettől a gondolattól zsong a fejem, és forogni kezd körülöttem a szoba.

A szemében égő csendes vágy szép lassan vad örületbe csap át. Tarkómat szorító keze az eddiginél is hevesebben von magához, amíg az ajkunk újra összetapad. Amikor a nyelve az enyémhez ér, annyi nyögés hagyja el a számat, amivel már nem tud lépést tartani.

Pontosan ezt vártam tőle. Azt akartam, hogy idejöjjön, és elmondja, mennyire hiányzom neki. Tudnom kellett, hogy fontos vagyok neki, és akar engem. Éreznem kellett az ajkát az enyémen, hogy tudjam, az első csókunk csodálatos emléke nem csak a képzeletem szüleménye volt. Most viszont, hogy itt van, nem tudom, lesz-e elég erőm ehhez. Tudom, hogy abban a percben, amikor kilép az ajtón, a szívem újra darabokra török. Minél inkább megnyílok neki, annál nagyobb szükségem lesz rá. Minél nagyobb szükségem van rá, annál jobban fáj majd a tudat, hogy még mindig nem az enyém.

Még mindig nem vagyok biztos benne, hogy ide kellett jönnie, de ha *kellett* is, akkor sem jó az időzítés. A fejemben továbbra is ezer kérdés kavarog. Próbálok elhessegetni őket, és ez ideig-óráig működik is. Amikor a keze megsimogatja az arcomat, vagy a szánk egymásra tapad, elfelejtem a megkerülhetetlen kérdéseket. De amikor zihálva elszakad tőlem, és a szemembe néz, egy csapásra minden visszatér, és olyan erővel nehezedik rám, hogy legszívesebben újra sírva fakadnék.

Amikor rám tör a bizonytalanság, megszorítom a karját. Megrázom a fejem, és próbálok eltolni magamtól. Leválk a számról, és az arckifejezésemét látva ő is a fejét rázza, jelezve, hogy ne boncolgassam ezt a pillanatot. Megsimogatja az arcom, és kérlelő tekintettel visszahúz magához, hogy újra megcsókoljon, de kibontakozom a karjaiból.

– Ridge, ne! Nekem ez nem megy.

Megragadja a csuklómat, de kiszállok az öléből, és addig távolodom tőle, amíg az ujjai le nem csúsznak rólam.

A konyhába megyek, a mosogatónál szappant nyomok a tenyerembe, és dörzsölni kezdem a karomról a tintát. Az egyik fiókból kiveszek egy rongyot, benedvesítem, és a nyakamra szorítom. Könnyek folynak végig az arcomon, miközben próbálok eltörölni mindazt, ami az imént történt. Az írás nyomai csak még jobban megnehezítenék, hogy túljussak rajta.

Ridge mögém lép, és a vállamra teszi a kezét. Maga felé fordít. Amikor látja, hogy sírok, a tekintete bocsánatkérőre vált. Kiveszi a ruhát a kezemből, elsimítja a hajamat a vállamról, és gyengéden tisztogatni kezdi a

bőrömet. Látszik, hogy szörnyű bűntudata van, pedig nem ő tehet róla, hogy sírok. Sohasem ő tehet róla. Egyikünk sem tehet róla, és mindketten hibásak vagyunk.

Amikor végez, a rongyot a pultra dobja, és a mellkasához húz. A megnyugtató érzés csak még nehezebbé teszi ezt az egészet. Azt akarom, hogy mindig így legyen. Azt akarom, hogy mindig velem legyen. Azt akarom, hogy ezek a tökéletes kis pillanatok állandóvá váljanak, de ez most nem lehetséges. Teljesen megértem a korábbi megjegyzését, amikor azt mondta, hogy az egyik részének úgy hiányzik, hogy az már szinte fáj, míg a másik azt kívánja, bár meg se ismert volna. Most én is ugyanezt érzem. Azt kívánom, bár ne mentem volna ki az erkélyre, amikor először hallottam őt gitározni. Ha nem tapasztaltam volna meg, milyen érzéseket vált ki belőlem, nem hiányozna, amikor elmegy.

Megtörlöm a szemem, és elhúzódok tőle. Annyi mindent kell még megbeszelnünk! Visszamegyek a kanapéhoz a mobilomért, és az övét is a kezébe adom. A pultnak dőlve írni kezdek, de a karomnál fogva visszahúz magához. Ő is a pultnak dől, a hátamat a mellkasának támasztja, és hátulról átkarol. Puszigatja a fejemet, majd a száját a fülemhez tartva belesúg.

– Maradj itt!

Örület, hogy néhány percnyi ölelés után milyen üresnek érzi magát az ember, ha már *nem* ölelik. Abban a pillanatban, amikor elenged, úgy érzed, mintha egy darabka hiányozna belőled. Nyilván ő is így van ezzel, ezért akar a közelemben maradni. Vajon Maggie-vel is ugyanezt érzi? Az ilyen kérdéseket egyszerűen nem tudom kiverni a fejemből. Az ilyen kérdések miatt attól félek, hogy Ridge végül nem lehet boldog, hiszen elveszítette Maggie-t. Én pedig nem leszek senki számára.

Behunyok szemmel a vállára hajtom a fejem, és próbálok nem agyalni ilyesmiken. Márpedig muszáj lesz, mert valahogy le kell zárnom ezt a helyzetet.

Ridge: Bárcsak tudnék olvasni a gondolataidban!

Én: Hidd el, azt én is szeretném!

Halkan elneveti magát, és még szorosabban ölel. Miközben gépel, az arcát a fejemhez nyomja.

Ridge: Mi mindig mindent el tudtunk mondani egymásnak.

Ez még most is így van. Nekem bármit elmondhatsz, Sydney.
Ez az, amit mindig is a legjobban szerettem kettőnkben.

Hogy lehet az, hogy minden egyes kimondott, leírt, SMS-ben elküldött szava a szívem közepébe talál? Mély lélegzetet veszek, majd óvatosan kifújom a levegőt. Kinyitom a szemem, és lenézek a telefonomra. Félek feltenni a kérdést, amire valójában nem is szeretnék választ kapni. De akkor is meg kell kérdeznem, mert bármennyire *nem akarom* hallani a választ, mégis tudnom *kell*.

ÉN: Ha Maggie most üzenne neked, hogy meggondolta magát, elmennél hozzá? Kisétálnál az ajtómon habozás nélkül?

A mellkasa, ami eddig gyors ritmusban mozgott fel-le, most hirtelen megáll. Már nem hallom a lélegzetét. Az ölése mintha lazult volna. A szívem darabokra törik. Már nem kell sem olvasnom, sem *hallanom* a választ, mert a teste mindent elárult, amit tudni akartam. Nem mintha másra számítottam volna. Öt évig voltak együtt. Nyilvánvaló, hogy szerelmes belé. Mindig is ezt mondogatta, csak eddig reménykedtem benne, hogy talán téved.

Azonnal kibontakozom a karjaiból, és a hálósobám felé indulok. Be akarok zárkózni, amíg el nem megy. Nem akarom, hogy lássa, mit érzek most. Nem akarom, hogy tudja: én ugyanúgy szeretem őt, ahogy ő Maggie-t.

Gyorsan bemegyek, de mielőtt becsukhatnám magam mögött az ajtót, Ridge kitámasztja. Bejön utánam, és maga felé fordít. A szemembe néz, és kétségbeesetten próbál elmondani valamit. A szája kinyílik, mintha meg akarna szólalni, de aztán újra becsukja. Elengedi a karomat, hátat fordít, és idegesen a hajába tűr. Kezét a tarkójára kulcsolja, egy dühös morgás kíséretében az ajtóba rúg, majd behajlított karral nekidől, és odatámasztja a homlokát. Én csak állok, és nézem a vívódását. Bennem is éppen ugyanez zajlik. Kis idő múlva előveszi a mobilját, és válaszol.

Ridge: Ez nem fair kérdés.

ÉN: Az sem volt fair, ahogy ma este megjelentél a lakásom előtt.

Megfordul, hátát az ajtónak veti, és két kezét a homlokára szorítva megint belerüg egy jó nagyot. A szenvedése már-már elviselhetetlen fájdalmat okoz. Többet érdemiek, mint amit most adni tud, és a benne dúló harc kikészíti a szívemet és az elmémet. Ez az egész túl sok most nekem.

ÉN: Szeretném, ha elmennél. Nem bírok a közeledben lenni.

Kiborít, hogy azt kívánod, bárcsak ő lennék.

Lelógatja a fejét, és egy jó darabig a padlóra mered, miközben én őt nézem. Nem tagadja, hogy most szívesebben lenne Maggie-vel. Nem próbálkozik kifogásokkal, és nem mondja, hogy engem jobban tudna szeretni, mint őt. Nem mond semmit... mert tudja, hogy igazam van.

ÉN: Kérlek, menj el! Kérlek. És ha tényleg számítok neked, akkor vissza se gyere!

Lassan felém fordítja az arcát. Ahogy a szemébe nézek, annyi érzelmet látok kavarni benne, mint még soha.

– Nem – szólal meg határozottan.

Elindul felém, mire én hátrálni kezdek. Amikor a lábam az ágynak ütközik, utolér, két oldalról megragadja az arcom, és a száját az enyémre nyomja. Megrázom a fejem, és a mellkasának feszülve ellököm magamtól. Összerezzen. Látszik rajta, mennyire kikészül attól, hogy nem tud kommunikálni velem. Körbenéz a szobában olyasmi után kutatva, ami segíthet meggyőzni, hogy tévedek, de én tudom, hogy itt már semmi sem segíthet. Neki is rá kéne jönnie. Lenéz az ágyra, aztán vissza rám. Megfogja a kezem, az ágyhoz húz, és a vállamnál fogva lenyom, amíg le nem ülök. Gőzöm sincs róla, mit csinál, ezért nem ellenkezem. Egyelőre. Tovább tol lefelé, és most már a hátamon fekszem. Felegyenedik, és elkezdi lehámozni magáról a pólóját, de mielőtt még sikerülne neki, én már készülök felpattanni. Ha azt hiszi, hogy a helyzetünkre a szex a megoldás, akkor nem is olyan okos, mint hittem.

– Ne! – szól rám, amikor észreveszi, hogy szabadulni próbálok.

A hangjából csengő határozottságtól megdermedek, és visszahanyatlak a matracra. Egy párnát tesz a fejemhez, és mellém heveredik. A közelségétől az egész testem megfeszül. Felveszi a telefonját.

Ridge: Hallgass meg, Sydney!

A mobilomra meredek, az üzenet folytatására várva. Amikor nem érkezik meg, kérdően nézek rá. Megrázza a fejét, elveszi tőlem a telefont, és maga mellé dobja. Megfogja a kezemet, és a szívére teszi.

– Ezt – veregeti meg a kézfejemet. – Ezt hallgasd meg!

A torkom összeszorul, amikor rájövök, mit akar tőlem. Magához húz, és én nem tiltakozom. A fejemet gyengéden a mellkasára nyomja, és elhelyezkedik. Elengedem magam, és hallgatom a szívverését.

Dobban, dobban, szünet.

Dobban, dobban, szünet.

Dobban, dobban, szünet.

Ez csodálatos. Csodálatos a hangja. Csodálatos, ahogy törődik velem. Csodálatos, ahogy szeret.

Ridge megcsókolja a fejem búbját. Behunyam a szemem... és sírok.

Ridge

OLYAN SOKÁIG ÖLELEM MAGAMHOZ, hogy közben talán már el is aludt. Még sok mindet szeretnék mondani neki, de nem akarok megmozdulni. Imádom azt az érzést, amikor így hozzám simul, és attól félek, ha megmozdulok, magához tér, és elküld.

Még csak három hete szakítottunk Maggie-vel. Amikor Sydney megkérdezte, vissza akarom-e kapni, csak azért nem válaszoltam, mert úgysem hitt volna nekem. Szeretem Maggie-t, de minket nem egymásnak teremtett a sors.

Pontosan tudom, hol romlott el a dolog. A kapcsolatunk elején minden szinte mesébe illően romantikusnak tűnt. Még csak tizenkilenc évesek voltunk, és alig ismertük egymást. Az egy év alatt, amíg egymásra vártunk, olyan érzelmek alakultak ki bennünk, amik a valóság helyett hamis reményeken és idealizált szerelmen alapultak. Mire végre tényleg összejöttünk, valószínűleg már jóval szerelmesebbek voltunk a magunkról szőtt ábrándokba, mint egymásba. Persze szerettem őt, és a mai napig szeretem, de mielőtt Sydney-t megismertem volna, fogalmam sem volt róla, hogy a Maggie iránti szerelmem sokkal inkább egyfajta vágy, hogy megmentsem őt. Maggie-nek igaza volt. Az elmúlt öt évben mást sem csináltam, mint próbáltam játszani a hőst. Csakhogy ezzel van egy kis gond: a hősnőknek nincs szükségük megmentőre.

Amikor Sydney nekem szegezte a kérdést, azt akartam válaszolni, hogy nem akarom visszaszerezni Maggie-t. Amikor megvádolt, hogy azt kívánom, bárcsak Maggie lenne, meg akartam ragadni jó erősen, és bebizonyítani, hogy mellőle soha, de soha nem kíváncsi vagyok máshova. El akartam mondani neki, hogy egyedül azt bánom, hogy nem jöttem rá már korábban, melyikük az igazi. Melyikükhöz tartozom én valójában. Melyikük iránt érzek valós, nem idealizált szerelmet

De nem szóltam semmit, mert féltem, hogy nem értené meg. Az elmúlt hónapokban újra és újra Maggie-t választottam helyette, és ezzel kétségeket ültettem el Sydney-ben. Az én hibám. És bár tudom, hogy a félelem sohasem fog beigazolódni, hiszen Maggie-vel mindketten tudomásul vettük, hogy ennek a kapcsolatnak vége, abban nem vagyok biztos, hogy nem *fogadnám* vissza Maggie-t. De nem azért, mert jobban szeretnék vele lenni, vagy mert őt jobban szeretem. Viszont nem tudom, hogy magyarázhatnám

ezt el Sydney-nek, amikor én *magam* sem értem teljesen. Nem akarom, hogy Sydney akár egy pillanatig is Maggie-pótléknak érezze magát, amikor teljes szívemből érzem, hogy ő a *jó* választás. Az *egyetlen* választás.

A karomat még mindig a testére fonva a kezembe veszem a telefont. Felemeli a fejét a mellkasomról, és felnéz rám. Odaadom neki a saját mobilját. Elveszi, aztán visszafekszik rám.

Én: Akarod tudni, miért kértelek, hogy hallgasd a szívverésemet?

Nem ír vissza, csak bólint. Szabad keze fel-alá jár a karomon. Az érintése a bőrömnön olyan érzés, aminek nem szabad emlékké válnia. Megsimogatom a haját.

Én: Elég hosszú történet lesz. Van itt egy füzet, amibe írhatok?

Bólint. Lemászik rólam, és az éjjeliszekrényből jegyzetömböt és tollat vesz elő. Fejemet az ágytámlának döntve elhelyezkedem. Odaadja a füzetet, de nem jön közelebb. Megfogom a csuklóját, széttárom a lábam, és mutatom, hogy dőljön nekem, miközben írok. Hozzám kúszik, átöleli a derekamat, és a filét újra a mellkasomra szorítja. Átkarolom, és arcomat a feje búbján pihentetve a térdemre fektetem a jegyzetömböt. Bárcsak lenne egy egyszerűbb módja, hogy késlekedés nélkül elmondhassam neki a gondolataimat! Bárcsak a szemébe nézhetnék, és elmondhatnám, mit érzek! De nem lehet, és ez rettenetesen dühít. Jobb híján egy darab papírnak kell kiöntenem a szívemet.

Sydney mozdulatlanul fekszik rajtam, amíg én egy jó negyedórán át körmölök. Amikor végzek, átnyújtom neki a füzetet. Elfordul, hátával a mellkasomnak dől, én pedig a karomban tartom, amíg végigolvassa a levelet.

Sydney

FOGALMAM SINCS, MIT VÁROK ETTŐL A LEVÉLTŐL, de amint kézhez kapom, villámsebesen kezdem falni a betűket. Mivel kommunikációs akadályok vannak köztünk, amikor ír, igyekszem minden egyes szót a lehető leggyorsabban befogadni.

Nem tudom, én jobban tudatában vagyok-e a saját szívverésemnek, mint mások, de hiszek benne, hogy így van.

Mivel a külvilágot nem hallom, sokkal nagyobb hangsúlyt kapnak a belső hangok. Brennan egyszer azt mondta, hogy ő csak akkor érzi a saját szívverését, ha körülötte minden mozdulatlan és csendes. Nálam viszont más a helyzet, hiszen az én világomban mindig csend van. Így aztán én mindig érzem a szívverésemet. Állandóan. Ismerem a ritmusát, tudom, mitől gyorsul és mitől lassul, sőt, még azt is, mikor számíthatok változásra. Néha a szívem már azelőtt jelez, hogy az agyam kapcsolna. A szívem reakcióit mindig meg tudtam jósolni... egészen néhány hónappal ezelőttig.

Az első este, amikor kiléptél a teraszra, változást vettem észre. Egészen aprót, de akkor is ott volt. Csak egy pluszdobbanás. Nem törődtem vele, mert nem akartam arra gondolni, hogy esetleg miattad lehet. Szerettem, hogy a szívem hűséges Maggie-hez, és nem akartam, hogy ez megváltozzon. De aztán, amikor láttam, hogy az egyik dalommal együtt énekelsz, újra megtörtént. Csakhogy ezúttal még feltűnőbb volt, mint korábban. Valahányszor láttam a szádat mozogni, a szívverésem kicsit felgyorsult, és olyan helyeken éreztem ütések, ahol korábban soha. Első este, amikor énekelni láttalak, be kellett mennem az erkélyről, mert nem tetszett, amit a szívemmel csinálsz. Akkor éreztem először úgy, hogy nincs hatalmam felette, és ettől teljesen kétségbeestem.

Amikor a szobámból kilépve először láttalak meg a lakásomban, ahogy ott álltál csuromvizesen... Istenem! Fogalmam sem volt

róla, hogy a szívem így is tud dobogni.

Addig úgy ismertem, mint a tenyeremet, de ilyesmit még sohasem tapasztaltam tőle. Villámgyorsan vittem neked ágyneműt, megmutattam, hol a fürdő, és visszazárkóztam a szobámba. Inkább nem részletezném, mit csináltam, hogy lenyugtassam magam, amíg te zuhanyoztál. A közelséged nagy hatással volt rám, de a dolog fizikai része nem aggasztott.

A testi vonzalom normális dolog, és ezen a ponton a szívem még száz százalékgig Maggie-é volt. Akkor még minden dobbanás neki szólt, ahogy mindig is. De minél több időt töltöttem veled, annál többször kúsztál be akaratlanul is a szívembe, hogy ellopj egy-egy dobbanást. Mindezt megtettem, hogy ezt megakadályozzam. Egy darabig sikerült meggyőzőnöm magam, hogy erősebb vagyok a szívemnél, ezért hagytam, hogy nálunk maradj. Azt hittem, hogy amit irántad érzek, az pusztá vonzalom, és ha a fantáziámban kiélem magam, akkor a valóságban nem lesz baj. Csakhogy egy idő után rájöttem, hogy az ábrándozásom rólad túlmutat a pasik ilyenkor szokásos fantáziáin. Nem azt képzeltem el, ahogy titokban megcsókollak, vagy ahogy bemászom melléd az ágyba az éjszaka közepén, hogy olyasmiket csináljunk, amire mindketten vágyunk. Ehelyett arról álmodoztam, milyen lehet, ha a karomban alszol el, vagy ha melletted ébredek fel reggel. Elképzeltem a mosolyodat, a nevetésedet, de még azt is, milyen lenne vigasztalni, ha sírsz.

Igazán akkor jöttem rá, mekkora bajban vagyok, amikor a fülhallgatóval a füledben a közös dalunkat énekelted. Ahogy a szavak elhagyták az ajkadat, és én nem hallottam őket, belesajdult a szívem. Akkor már tudtam, hogy itt többről van szó, mint amit uralni tudok. Az erőm kevésnek bizonyult veled szemben. Abban a pillanatban, amikor a szánk összeért, a szívem két darabra hasadt, és az egyik onnantól fogva a tiéd volt. Minden második dobbanás neked szólt.

Már aznap este meg kellett volna kérjelek, hogy költözz el, de képtelen voltam rá. Az elválás gondolata túlságosan fáj. Másnap már készen álltam volna felhozni a témát, de miután mindent átbeszéltünk, megint találtam kibúvót. A tudat, hogy mindketten

küzdünk a vonzalmunk ellen, reményt adott, hogy talán visszaadhatom Maggie-nek a szívem másik felét.

Warren buliján döbbsentem rá, hogy már túl késő. Egész este próbáltam nem rád nézni, és próbáltam nem lebukni. Próbáltam minden figyelmemet Maggie-re fordítani, ahogy érdemelte. Csakhogy a világ összes küzdelme és tagadása sem menthetett meg attól, ami másnap várt rám. Amikor bementem hozzád, és az ágyad mellé ültem, megéreztem. Éreztem, hogy nekem adtad a szíved egy darabját. És én akartam, Sydney. Jobban vágytam a szívedre, mint addig bármire. Ahogy leengedted a kezéd, és megfogtad az enyémet, megtűr térit. A szívem döntött, és téged választott.

A kapcsolatom Maggie-vel csodálatos volt, és sohasem becsülném alá a vele töltött éveket. Amikor azt mondtam neked, hogy az első pillanattól fogva szeretem őt, és a halálom napjáig szeretni fogom, őszinte voltam. Mindig is szerettem, szeretem és szeretni is fogom. Ő egy kivételes ember, aki jóval többet érdemel annál, amit az élet osztott neki, és a mai napig feldühít, ha eszembe jut, mekkora igazságtalanság érte. Ha tehetném, gondolkodás nélkül elcserélném vele a sorsomat, de ez sajnos nem így működik. A sors nem így működik. Így hát hiába találtam meg benned azt, amit a Maggie-vel való kapcsolatomban sosem, ez még mindig nem volt elég. Bármennyire szerettelek és törődtem is veled, Maggie-t még így sem hagytam volna el. Úgy éreztem, hogy ha már a sorsán nem változtathatok, legalább megadom neki a lehető legjobb életet, ami tőlem telik. Ha kellett volna, akár a saját életemet is feláldozom érte, és egy pillanatig sem bántam volna meg.

Csakhogy három héttel ezelőtt ráébredtem, hogy a legjobb élet, amit adhatok neki, egy olyan élet, amiben én nem vagyok benne. Pont az ellenkezőjére volt szüksége annak, amit tőlem kapott, és ezt most már én is tudom. Most már ő is tudja. Mindketten elfogadtuk.

Ezért, amikor azt kérdezed, hogy őt választanám-e helyetted, olyan dilemma elé állítasz, amire nem tudok egyértelmű választ adni. Mert igen, jelen pillanatban valószínűleg visszamennék hozzá, ha hívna, mert a hűség még mindig hozzá húz. De ha azt kérdezed,

kire van nagyobb szükségem, hogy kivel szeretnék lenni, hogy kihez húz a szívem... A szívem már régen eldöntötte ezt helyettem, Sydney.

Az utolsó szó elolvasása után a mellemhez szorítom a füzetet, és elsirom magam. Ridge letol magáról, hanyatt fektet, és föléм hajolva a szemembe néz.

– Te vagy az – mondja ki hangosan. – A szívem... téged akar.

A hangja hallatán zokogás tör fel belőlem. Megragadom a vállát, felhúszom magam, csókokkal árasztom el a szívét. Újra és újra megköszönöm neki. Most már tudom, hogy nem vagyok egyedül.

A párnára hajtom a fejem. Mellém fekszik, és magához húz. Megérinti az arcom, és lassan felém hajolva megcsókol. Olyan óvatosan mozog, mintha a szívemet tartaná a kezében, és félne, hogy összetöri. Bár tudom, hogy minden erejével azon lenne, hogy megvédje, még mindig nem merem nekiadni, egészen addig, amíg meg nem bizonyosodom róla, hogy csak ez az egy szív van a kezében.

* * *

Nem nyitom ki a szemem. Nem akarom, hogy tudja, hallom elmenni. Éreztem, ahogy megcsókol, és kihúzza alólam a karját. Hallottam, ahogy felveszi a pólóját. Hallottam, ahogy toll után kutat, hallottam, ahogy üzenetet ír, aztán leteszi mellém a párnára. Éreztem, ahogy a keze a matracba süpped a fejem mellett, és puszit nyom a homlokomra, mielőtt kimegy a szobámból.

Amikor a bejárati ajtó becsukódik mögöttem, az oldalamba fordulok, és a fejemre húzom a takarót, hogy kizárjam a napfényt. Ma nem kell dolgozni mennem, ezért úgy tervezem, hogy egész nap ebben a testhelyzetben maradok, és jól kibőgöm magam. Kidugom a kezem, kitapogatom Ridge levelét, behúszom magamhoz, és olvasni kezdem.

Sydney!

Néhány hónappal ezelőtt mindketten azt hittünk, hogy sínen van az életünk. Én azt hittem, azzal a lánnyal vagyok, akivel leélem majd az életemet, te pedig egy olyan sráccal voltál, akiről azt hitted, hogy megérdemel. És most nézz ránk!

Csak arra vágyunk, hogy szabadon szerethessük egymást, de a rossz időzítés és a hűség gúzsba köt minket. Mindketten tudjuk, hol akarunk lenni, csak azt nem, hogyan vagy mikor juthatunk el oda. Bárcsak még most is minden olyan egyszerű lenne, mint tizenkilenc évesen! Fogunk egy naptárt, kiválasztunk egy időpontot, és visszaszámoljuk a napokat, hogy aztán megjelenjek az ajtód előtt, és elkezdhesselek szeretni.

Csak hogy mostanra már megtanultam, hogy a szívnek nem lehet megmondani kit és hogyan szeressen. Azt csinál, amit csak akar. Mi csak abban dönthetünk, hagyjuk-e, hogy az életünk és a józan eszünk kövesse a szívünket.

Tudom, hogy most erre van a legnagyobb szükséged. Időre, hogy ezt eldöntsd. És bármennyire szeretnék is itt maradni, és hagyni, hogy valami elkezdődhessen közöttünk, van valami, amire még ennél is jobban vágyom: hogy a legvégén velem legyél. De tudom, hogy ez nem fog összejönni, ha már az elején siettetlek. Pontosan tudom, miért nem akartál beengedni tegnap este: mert még nem állsz készen. Talán még én sem. Mindig azt mondtad, hogy egy ideig szeretnél egyedül lenni, és én sem akarok új kapcsolatba kezdeni, amíg méltóképpen meg nem gyászoltam a Maggie-vel töltött időt.

Nem tudom, mikor állsz majd készen rá, hogy velem legyél.

Talán egy hónap, de talán csak egy év múlva. Akárhogy is, szeretném, ha tudnád, hogy én tökéletesen biztos vagyok kettőnkben. Tudom, hogy ez működhetne köztünk. Ha van két ember ezen a világon, akik megtalálják a módját, hogy szeressék egymást, azok mi vagyunk.

Ridge

Ui.: Szinte egész éjjel néztem, ahogy alszol, így egy ábrándot kihúzhatok a listámról. Ezenkívül megírtam egy teljes dalszöveget, és mivel nem volt nálam a gitárom, Brennan balszerencséjére vele csináltattam egy nyers verziót hajnali ötkor, hogy meghallgathasd. Egy nap eljátszom neked, és az összes többi dalt is, amit a külön töltött idő alatt írok majd. Közben pedig várok rád türelemmel. Szólj, ha készen állsz! Csak annyit mondj: Most.

Összehajtom a levelet, és a mellkasomhoz szorítom. Fáj, hogy elment, de tudom, hogy ennek most így kell lennie. Én akartam így. Szükségünk van erre. *Nekem* van erre szükségem. El kell jutnom egy szintre, amikor már biztosan tudom, hogy kétségek nélkül együtt lehetünk. Igaza van. A józan eszemnek idő kell, hogy követni tudja a szívemet. A kézfejemmel letörölöm a könnyeimet, és megnyitom az üzeneteket a telefonomon.

Én: Át tudsz jönni? Segítened kéne valamiben.

Warren: Ha arról van szó, hogy tegnap megadtam Ridge-nek a címedet, előre is bocs. Kizsaratolta belőlem.

Én: Nem arról. Kérnék tőled egy hatalmas szívességet.

Warren: Ma este meló után beugrom. Vigyek gumit?

Én: Nagyon vicces.

Bezárom az üzenetmappát, és megnyitom a dalt, amit Ridge küldött át nekem. Kiveszem a fülhallgatót a fiókból, hanyatt fekszem az ágyon, és megnyomom a lejátszást.

TE VAGY AZ

*Bébi, minden, amit valaha tettél
itt, ezen a földön elkövettél,
már nem számít, jobb, ha tudod.
Ó, ebben biztos vagyok.*

*Mert elvittél
helyekre, ahová vágytam,
és megmutattál
mindent, amit valaha
látni akartam.
Te, te tudod,
te tudod, hogy te vagy az.*

*Minden egyes nap csak rád gondolok.
Nem jutnak eszembe frappáns mondatok.*

*Talán. Szia! Mi van veled?
Akármit bedobni nem lehet.*

*Mert elvittél
helyekre, ahová vágytam,
és megmutattál
mindent, amit valaha
látni akartam.
Te, te tudod,
te tudod, hogy te vagy az.*

Ridge

ÉN: Most nézem a márciusi menetrendet. Úgy látom, 18-án szabad vagy.

Brennan: Miért érzem úgy, hogy programom lesz 18-án?

ÉN: Tervezek egy műsort, és kellene a segítséged. Itt lesz a városban.

Brennan: Milyen műsor lesz? Kell az egész banda?

ÉN: Nem, csak mi ketten. És talán Warren, ha benne van. **Brennan:** Miért érzem úgy, hogy ennek köze van Sydney-hez?

ÉN: Miért érzem úgy, hogy teszek rá, hogy érzel?

Brennan: A labda az ő oldalán van, Ridge. Békén kéne hagynod, amíg készen nem áll. Tudod, mennyire bírom, és nem szeretném, ha elszúrnád a dolgot.

ÉN: Március 18-ig még három hónap van. Ha addigra nem sikerül döntenie, muszáj noszogatnom egy kicsit. Egyébként meg mikor csaptál fel párkapcsolati tanácsadónak? A tiéd mióta is tart? Várjunk csak... ja, még soha nem is volt. **Brennan:** Ha segíték neked, hajlandó vagy befogni? Mi lesz a dolgom?

ÉN: Csak szakíts rám néha egy kis időt, hogy átfussunk néhány dalt.

Brennan: Csak nem vége az alkotói válságnak?

ÉN: Valaki egyszer azt mondta, hogy a szívfájdalom meghozza az ihletet. Sajna igaza volt.

Brennan: Bárki mondta is, okos fickónak tűnik.

Becsukom az üzenetváltást Brennannel, és nyitok egy újat Warrennel.

ÉN: Március 18. Kéne egy koncerthelyszín a városban. Kicsi.

Oda kéne csalnod Sydney-t.

Warren: Tudhat róla, hogy miattad van ott?

ÉN: Nem. Hazudj neki!

Warren: Nem probléma. Ebben profi vagyok.

Leteszem a telefont, a kezembe veszem a gitárt, és kimegyek a teraszra. Már majdnem egy hónapja nem láttam Sydney-t. Azóta nem is SMS-eztünk. Tudom, hogy Warren találkozgat vele, de nem hajlandó beszélni róla, ezért már nem is kérdezem. Bármennyire hiányzik, és bármennyire szeretnék is könyörögni neki, hogy vágjunk bele ebbe a kapcsolatba, tudom, hogy most mindkettőnknek időre van szüksége. Még mindig túl erős lenne a büntudat, ha ilyen hamar összejönnénk, tehát hiába akarunk együtt lenni, inkább várunk. Várunk, amíg mind a ketten teljesen készen állunk a folytatásra.

Én már úgy érzem, hogy felkészültem. Nekem talán könnyebb dolgom van, hiszen Maggie és én végleg lezártuk a dolgainkat, és már tudom, kihez húz a szívem, de Sydney még bizonytalan. Ha időre van szüksége, hogy megnyugodjon, én nem fogom sürgetni.

Csak egy kicsit. Március 18-a még három hónap. Remélem, addigra meghozza a döntést, mert annál tovább nem biztos, hogy távol tudom tartani magam tőle.

Az erkély szélére húzom a széket, és a korlátra támaszkodva átnézek a régi erkélyére. Valahányszor kijövök ide, és látom az üres nyugágyat, mindig egyre jobban fáj a hiánya. A lakásomban semmi sem maradt, ami rá emlékeztetne. Mindenét elvitte, bár akkor sem volt igazán semmije, amikor itt lakott. Még mindig idekint érzem a legközelebb magamhoz, amióta nem láthatom. Úgy érzem, mintha fényévekre lenne tőlem

Hátradőlök a széken, fogok egy tollat, és nekilátok egy új dalszövegnek. Közben csak ő jár a fejemben.

*Hűs éjjeli szellő a hajamba kap.
Átölelnélek, de oly messze vagy.
Az ilyen esték úgy fájnak nekem.*

*Csillagok éneklik az éj dallamát,
úgy érzem, mintha nekünk játszanák,
de csak én hallom a hangjukat.*

Felveszem a gitárt, és próbálgatni kezdem a nyitóakkordokat. Ezekkel a dalokkal akarom meggyőzni, hogy készen állunk, ezért mindennek tökéletesnek kell lennie. Csupán az aggaszt, hogy az este sikere nagyrészt Warrenen áll vagy bukik. Csak remélni tudom, hogy ebben az ügyben megbízhatóbb lesz, mint a számlák befizetésében.

Sydney

— N_{EM} MEGYEK.

– De igen – vágja rá Warren, és lerúgja a lábamat a dohányzóasztalról.
– Halálra unom magam. Bridgette egész hétvégén dolgozik, Ridge meg a jó ég tudja, hol mászkál, a jó ég tudja, kivel.

Felkapom a fejem. Hirtelen összeugrik a gyomrom.

– Gondoltam, hogy ez hatni fog – nevet Warren.

Elkapja a kezem, és felhúz a kanapéről.

– Nyugi, csak vicceltem. Otthon van, és dolgozik. Folyton ezt csinálja. Nyalogatja a sebeit, mint te. Na gyerünk, csípd ki magad, és csináljunk valamit! Ha nem jössz, egész este itt punnyadok veled, és pornót nézek a tévéden.

Kihúszom a csuklóm a kezéből, és kimegyek a konyhába. Az egyik szekrényből poharat veszek elő.

– Most semmi kedvem kimozdulni, Warren. Egész nap suliban voltam, és ez az egyetlen este, amikor nem kell dolgoznom. Keress valaki mást, akivel bulizhatsz!

Gyümölcslét töltök magamnak, és a pultnak dőlve kortyolgatni kezdem. Warren a nappaliban duzzog. Ilyenkor elég cuki, ezért néha szándékosan bosszantom.

– Figyelj, Sydney! – jön ki hozzám a konyhába, és leül az egyik bárszékre. – Most őszinte leszek hozzád, rendben?

– Kétlem, hogy meg tudnálak állítani, úgyhogy ne kímélj! – forgatom a szemem.

Warren a pultra tenyerei, és előrehajol.

– Gáz vagy.

– Ennyi? – nevetek. – Ez volt az a hatalmas, őszinte vallomás?

Bólint.

– Gáz vagy. És Ridge is az. Amióta megadtam neki a címedet, a falra kell mászni tőletek. Ridge semmit nem csinál, csak dolgozik és zenét szerez.

Mostanában már nem is szívat. Te meg állandóan csak a könyveket bújod. Sosem akarsz kimozdulni, és már a szextörténeteim sem érdekelnék.

– Helyesbítenék – szólok közbe. – A szextörténeteid sohasem érdekelték. Ebben nincs semmi új.

– Mindegy – rázza meg a fejét. – A lényeg, hogy mindketten szenvedtek. Tudom, hogy időre van szükséged, bla- bla-bla, de ez nem jelenti azt, hogy addig nem szórakozhatsz. Én szórakozni akarok, de nincs kivel, és ez a te hibád, mert csak te tudnál véget vetni ennek a béna helyzetnek kettőtök között. Szóval gáz vagy. Gáz vagy, gáz vagy, gáz vagy. És ha nem akarsz ennyire gáz lenni, akkor öltözz fel szépen, és töltsünk el egy-két órát gázmentesen.

Ezzel nem tudok vitatkozni. Tényleg gáz vagyok. Gáz vagyok, gáz vagyok, gáz vagyok. Csak Warren képes ezt ilyen nyíltan a képembe vágni, de igaza van. Tudom, hogy az elmúlt hónapokban ramatyul voltam, és ezen az sem segít, hogy Ridge is hasonlóan érzi magát.

Szenved, mert ölbe tett kézzel ülve kell várnia, hogy végre összeszedjem magam, és kapcsolatba lépjek vele. A levele végén azt írta: *Csak szólj, ha készen állsz!* Azóta szeretnék szólni neki, amióta azt a levelet olvastam, de nem volt merszem hozzá. Még soha senki iránt nem éreztem úgy, mint iránta, és a félelem, hogy kettőnk közt esetleg mégsem jönnek össze a dolgok, még mindig visszatart. Úgy érzem, hogy minél több időt hagyunk a gyógyulásra, annál nagyobb esélyünk van az *egy nap találmánynak*.

Addig várok, amíg biztos nem leszek benne, hogy végérvényesen túl van Maggie-n, és képes száz százalékig elköteleződni mellettem. Addig várok, amíg biztos nem leszek benne, hogy büntudat nélkül oda tudom adni valakinek a szívemet. Nem tudom, mikor jön el ez a pillanat, de addig is fáj, hogy a habozásom visszafogja Ridge-t.

– Gyerünk! – terel ki Warren a konyhából. – Öltözz fel!

* * *

Nem hiszem el, hogy hagytam magam rábeszélni erre. Még egyszer, utoljára ellenőrzöm a sminkemet, és a vállamra veszem a retikülömet. Amikor Warren meglát, megrázza a fejét.

– Most meg mi van? – sóhajtok. – Talán nem vagyok elég dögös?

– De, tök jól nézel ki, de a kék ruha sokkal jobb lenne.

– Azt elégettem, ha nem emlékeznél.

– Egy francot – toszogat vissza a hálószoza felé. – Amikor a múlt héten beugrottam, az volt rajtad. Na, öltözz át szépen, hogy mehe ssünk végre!

Megfordulok, és a szemébe nézek.

– Tudom, mennyire odavagy azért a göncért, Warren. Egy kicsit ijesztő lenne abban mászkálni veled a városban.

Összehúzza a szemét.

– Figyelj, Sydney! Nem akarok tapló lenni, de az utóbbi időben a nagy önsajnálásban felszedtél pár kilót, és a segged hatalmasnak látszik ebben a farmerben. A kék ruha viszont ápol és eltakar, úgyhogy vedd fel szépen, hogy ne kelljen égnem miattad!

Legszívesebben lekevernék neki egyet, de tudom, hogy csak viccelni próbál a maga fura módján. Emellett sejtem, hogy nem véletlenül ragaszkodik annyira a kék ruhához. Igye kszem nem belelovalni magam a gondolatba, hogy talán Ridge állhat a dolgok háttérében, de mostanában nagyjából mindent vele hozok összefüggésbe. Viszont Warren általában nem rejti véka alá a véleményét, én pedig lány vagyok, ezért az is felmerül bennem, hogy a gúnyos megjegyzésnek lehet némi igazságtartalma. Tény, hogy mostanában a Ridge után keletkezett űrt kajával pótoltam. Lenézek a pocakomra, megpaskolom, és visszafordulok Warren felé.

– Jó nagy seggfőj vagy.

– Tudom – bólint.

Ártatlan mosolyát látva egy csapásra megbocsátok neki, és belebújok a kék ruhába, de teszek róla, hogy ma este *egyetlen* csaj se menjen a közelébe. Bunkó.

* * *

– Azta! Ez... szokatlan – nézek körbe a teremben.

Nem is hasonlít a klubokra, ahová Warren járni szeret. Ez a hely sokkal kisebb, és még tánc tér sincs. Csak egy üres színpadot látok, de ma este nincs műsor. Csak a zenegép szól, és az asztaloknál csendesen beszélgetnek az emberek. Warren kiválaszt egy helyet nekünk a terem közepén.

– Te aztán olcsón letudod ezt a randit. Még vacsít sem kaptam – panaszkodom.

Warren elneveti magát.

– Majd hazafelé veszek neked egy hantit – feleli, majd előhúzza a mobilját a zsebéből, és SMS-ezgetni kezd.

Amíg pötyög, én körülnézek egy kicsit. Egész kellemes hely Fura, hogy Warren éppen ide hozott, de nem hiszem, hogy rosszban sántikálna. Igazából ügyet sem vet rám, csak a telefonját nyomkodja, és az ajtót lesi. Nem értem, miért kellett kirángatnia otthonról, és miért pont ide.

– Tudod, mit? Te vagy gáz. Nem is figyelsz rám – csattanok fel.

– Nem beszélsz, ezért nincs mire figyelnem – válaszolja még mindig a mobilra meredve.

Most már kíváncsi vagyok, miért viselkedik ilyen különösen. Ez egyáltalán nem vall rá.

– Mi van veled, Warren?

Amint ezt kimondom, Warren felhéz, és a vállam fölött rámosolyog valakire.

– Késtél – mondja, miközben feláll az asztaltól.

Bridgette közeledik felénk.

– Kapd be, Warren! – hangzik a szokásos felelet.

Warren átöleli, és nyalni-falni kezdik egymást. Néhány hosszú, kínos másodperc után rácsapok Warren karjára. Még a végén megfulladnak itt nekem. Elengedi Bridgette-et, rákacsint, és kihúz neki egy széket.

– Ki kell mennem a klotyóra – néz Bridgette-re, majd rám mutat. – Eszedbe se jusson lelépni!

A parancsolgatása enyhén felbosszant, főleg, mert elég bunkó velem. Miután elmegy, Bridgette-hez fordulok.

– Warren azt mondta, hogy egész hétvégén dolgozol.

Bridgette vállat von.

– Talán azért, mert kitervelt valamit ma estére, és nekem itt kell lennem, hogy ne rohanhass el, amikor rájössz. Egyébként ezt nem lett volna szabad elárulnom, úgyhogy amikor visszajön, játszd a hülyét!

A szívverésem felgyorsul.

– Légyszi, mondd, hogy csak viccelsz!

Megrázza a fejét, aztán int a pincérnek.

– Bár viccelnék! Át kellett alakítanom a beosztásomat, hogy eljöhessek, ezért holnap dupla műszakot kell lenyomnom.

A kezembe temetem az arcom. Már megbántam, hogy hagytam magam belerángatni ebbe. Már éppen nyúlnék a táskámért, hogy lelépjek, amikor Warren felmegy a színpadra.

– Jesszusom! Mi a fenét keres ott? – mordulok fel.

Összeszorul a gyomrom. Gőzöm sincs, mit tervez, de már előre félek. Megkocogtatja a mikrofont, és beállítja a magasságot.

– Mindenkinék köszönöm, hogy eljött ma este. Igaz, hogy nem szándékosan veszték részt ezen az eseményen, mivel nem is tudtak róla, de akkor is köszönöm.

Még egyet igazít a mikrofonon, és az asztalunk felé integet.

– Tőled bocsánatot kérek, Syd. Sajnálom, hogy olyan bunkó voltam veled. Egyáltalán nem híztál meg, és állati jó volt a segged abban a farmerben, de akkor is a kék ruhában kellett jönnöd. Ja, és nem vagy gáz. Abban is hazudtam.

A tömegben többen felnevetnek, de én inkább eltakarom az arcom, és csak az ujjaim közül pislogok fel rá.

– Akkor vágjunk is bele a műsorba! Ma este néhány új dallal készültünk. Sajnos csak a banda egy része van itt, mivel – néz körül az apró színpadon – az egész el sem fért volna. Köszönsétek nagy szeretettel a Cédus Hangjait!

Amikor a közönség tapsviharban tör ki, behunyom a szemem. Remélem, Ridge az. Remélem, nem Ridge az. Istenem, mikor tisztul már ki a fejből ez a zűrzavar?

Hallom a mozgolódást a színpadon, de még nem merem kinyitni a szemem. Annyira szeretném odafent látni, hogy az már szinte fáj.

– Figyelj csak, Syd! – szólal meg Warren.

Mély lélegzetet veszek, és lassan felé fordítom a tekintetem.

– Emlékszel, amikor azt mondtam, hogy a rossz napok teszik olyan értékké a jókat?

Azt hiszem, bólintok, de nem vagyok igazán ura a testemnek.

– Hát, ez most egy jó nap. Ez most egy nagyon jó kis nap.

Az asztalunk felé mutat.

– Valaki hozzon ennek a lánynak egy felest vagy valamit, amitől feloldódik egy kicsit.

Letészi maga mellé a mikrofont. Az üres székekre meredek. Amikor valaki egy poharat tesz elé, gondolkodás nélkül kiiszom a tartalmát. Ekkor két alak jelenik meg Warren mellett. Először Brennan érkezik, közvetlenül utána pedig Ridge, gitárral a kezében.

Úristen, de jól néz ki! Most először látom színpadon. Azóta vágyom erre, amióta először hallottam az erkélyen játszani, és most az álmom valóra válik. Ugyanolyan, mint amikor először megpillantottam, csak most... csodálatos. Persze lehet, hogy már akkor is az volt, csak nem mertem bevallani magamnak, mert nem az én pasim volt. De most már biztosan másképpen gondolok rá, mert... egyszerűen szívdöglesztő. Hihetetlenül

magabiztosan mozog, és tudom is, miért: a gitár úgy illeszkedik a kezébe, mintha beleöntötték volna. Olyan természetesen fogja, mintha a teste része lenne. Most nyoma sincs rajta büntudatnak. Mosolyog, mint akit felvillanyoznak az események. A titokzatos mosoly beragyogja az arcát és az egész termet. Legalábbis én így látom.

A szék felé menet szemével a közönséget pásztázza, de egyelőre nem talál. Leül középre. Brennan tőle balra, Warren a jobb oldalán foglal helyet. Jelet valamit Warrennek, aki rám mutat. Ridge újra lenéz, és végre meglát. Az asztalra könyökölök, és kezemet a számra tapasztva figyelem őt. Mosolyogva felém biccent, mire a szívem olvadozni kezd. Nem integetek vissza, mert idegességemben mozdulni sem tudok. Brennan a mikrofonhoz hajol.

– Hoztunk néhány új dalt...

Ridge ekkor elragadja előle a mikrofont, és magához húzza.

– Sydney! – szólal meg. – Ezek közül a dalok közül néhányat veled írtam, néhányat pedig *neked*.

Mintha máshogy beszélne, mint eddig. Még sosem hallottam ilyen hosszan hangosan megszólalni, és mintha valamivel jobban artikulálna, mint eddig. Mintha az a bizonyos fénykép kicsit élesebbé vált volna. Egyértelmű, hogy gyakorolt, és ezt hallva már azelőtt könny szökik a szemembe, hogy az első dal felcsendülne.

– Nem baj, ha még nem állsz készen – folytatja. – Várok, amíg csak kell. Remélem, azért nem bánod ezt a mai közjátékot.

Félretolja a mikrofont, amit Brennan rögtön maga elé húz, és egyenesen rám néz.

– Ridge most nem hallja, amit mondok, ezért gyorsan megragadom az alkalmat, és elárulom neked, hogy hazudik, mint a vízfolyás. Egyáltalán nem akar tovább várni. Nagyobb szüksége van rád, mint a levegőre. Úgyhogy kérlek, mindenre, ami szent, adj neki zöld utat ma este!

Nevetve letörlöm a könnyeimet. Ridge belekezd a *Bajban vagyok*ba, és ekkor jövök rá, miért ragaszkodott Warren annyira ehhez a kék ruhához. Brennan előrehajolva énekelni kezd, Warren pedig jelyelvire fordítja a szöveget, miközben Ridge a pengetésre koncentrál. Mozdulatlanul nézem ezt a triót. Lenyűgöző, milyen csodát képesek alkotni néhány szóból és egy szál gitárból.

Ridge

A DAL VÉGÉN FELNÉZEK RÁ. Sír, de közben mosolyog. Pontosan ebben a reakcióban reménykedtem. Most látom először, amióta legutóbb búcsút mondtunk egymásnak, és sokkal nagyobb hatással van rám, mint vártam. Próbálok a feladatomra koncentrálni, pedig legszívesebben eldobnám a gitárt, Sydney-hez rohannék, és a szuszt is kicsókolnám belőle. Ehelyett a szemébe nézve nekikezdek egy újabb dalt, amit együtt írtunk. Amikor az *Egy nap talán* nyitóakkordjai felcsendülnek, Sydney mosolyogva a mellkasához kapja a kezét.

Az ilyen pillanatokban szinte örülök, hogy nem hallok. Így, hogy semmi sem tereli el a figyelmemet, egyedül csak rá koncentrálnatok. Érzem a zene vibrálását a mellkasomban, és közben figyelem, ahogy az elejétől a végéig velünk éneklő a dalt. Még el akartam játszani néhány közös szerzeményünket, de most, hogy látom őt, meggondoltam magam. Át akarok ugrani az újakra, amiket neki írtam, mert muszáj látnom a reakcióját. Belekezek az egyikbe, tudom, hogy Warrennek és Brennannek nem okoz gondot alkalmazkodni a váltáshoz.

Sydney szeme felcsillan, amikor rájön, hogy ezt a nótát még nem hallotta. Előredől a székén, és izgatottan figyel bennünket.

Sydney

AZ ANGOL ÁBÉCÉ MINDÖSSZE HUSZONHAT BETŰBŐL ÁLL. Az ember azt hinné, hogy ennyiből nem lehet olyan sok mindent csinálni. Az ember azt hinné, hogy az ezek összekeverésével összeállított szavalt csak bizonyos mennyiségű érzelmet képesek kiváltani. De ez nem igaz. A lehetőségek száma korlátlan, és erre ez a dal az élő bizonyíték. Sohasem értettem, hogy tud néhány egyszerű, egymás mellé rakott szó megváltoztatni valakit, de ez a dal, ezek a szavak ezt tették velem. Úgy érzem, mintha az *egy nap talonból* ebben a pillanatban *most azonnal vált* volna.

HADD MARADJAK VELED!

*Hűs éjjeli szellő a hajamba kap.
Átölelnélek, de oly messze vagy.
Az ilyen esték úgy fájnak nekem.*

*Csillagok éneklik az éj dallamát,
úgy érzem, mintha nekünk játszanak,
de csak én hallom a hangjukat.*

*Talán, ha kérem, neked is játszanak.
Rád áldozom az összes kívánságomat.
Ennél többet úgysem tehetek.*

*Hadd maradjak veled, kedvesem!
Úgysem léphetünk túl az emlékeken.
Hadd maradjak veled, kedvesem!
De velem kell lenned ahhoz, hogy megtegyem.*

*Hadd maradjak,
Hadd maradjak veled!*

Az első ülés üres, mert egyedül

*az ember különös helyekre menekül,
ahová senki se vágyik.*

*Kellesz nekem, mert te vagy a fény,
világító csillag életem egén.
Kell a fény, hogy lássak a sötétben.*

*Látnom kell végre. Világíts nekem!
Egy kis fény elég, csak maradj itt velem.
Ne húzz el mellettem, mint egy üstökös!*

*Hadd maradjak veled, kedvesem!
Úgysem léphetünk túl az emlékeken.
Hadd maradjak veled, kedvesem!
De velem kell lenned ahhoz, hogy megtegyem.*

*Hadd maradjak,
Hadd maradjak veled!*

Ridge

AMIKOR BEFEJEZEM A DALT, időt sem adok magamnak, hogy ránézzek, mielőtt belevágnék a következőbe. Félek, hogy ha meglátnám, az akaraterőm utolsó morzsája is eltűnne, ami jelen pillanatban még ezen a színpadon tart. Nagyon szeretnék odarohanni hozzá, de fontos, hogy hallja ezt a dalt. Emellett nem akarom én meghozni a végső döntést. Ha felkészült rá, hogy velem legyen, tudja, mit kell tennie, ha viszont még várni szeretne, tiszteletben tartom az akaratát. De ha ennek a dalnak a végére nem áll készen az életre, amit együtt élhetnénk, akkor talán sohasem jön el az a pillanat.

Az ujjaimat figyelem, ahogy a húrokon táncolnak. Brennanre pillantok, aki előrehajolva énekelni kezd, utána Warrenre, aki párhuzamosan jelnyelvre fordítja a szöveget. Felemelem a fejem, és a tömegben keresztül újra megkeresem őt. A tekintetünk találkozik, és most már nem fordulok el.

Sydney

— **A**ZTA! – suttogja Bridgette.

A színpadra mered, akárcsak én és a teremben mindenki. Ez a három srác hihetetlen triót alkot, de a tény, hogy ezeket a szövegeket Ridge kimondottan nekem írta, egyenesen az egekbe repít. Le sem tudom venni a szememet róla, és mozdulni sem bírok. Még a lélegzés is nehezenre esik.

HAGYD ELKEZDŐDNI!

*Az idő csak rohant,
rohant, majd elszaladt,
azt hiszed, jó így,
azt hiszed, jó így, de mégsem az.*

*Ennyi idő után is csak téged akarlak.
Ennyi gyötrődés után is téged akarlak.
Miért nem hagyod,
miért nem hagyod elkezdődni már?*

*Kinyújtod a kezed,
A szíved tartod ki benne.
Én elkapom,
elkapom, mielőtt összetörne.*

*Ennyi idő után is csak téged akarlak.
Ennyi gyötrődés után is téged akarlak.*

*Itt állok az ajtód előtt,
remélem, egyszer majd beengedsz,
én akarok lenni a vég,
engedd, hogy én legyek a kezdet.*

Miért nem hagyod,

*miért nem hagyod elkezdődni már?
Miért nem hagyod?
Csak mondd, hogy készen állsz!*

Ridge

Egy pillanatra sem veszítjük el a szemkontaktust. A dal közben végig csak rá figyelek, ő pedig rám. A végén nem mozdulok. Várom, hogy a józan esze és az élete kövesse a szívét, és remélem, hogy ez minél előbb megtörténik. Ma este. Most rögtön.

Megtörli a szemét, aztán mindkét kezét felemelve kitarlja a kis- és a mutatóujját.

Sóbálvánnyá válok. Jelet nekem. Azt mondta: Most.

Álmomban sem gondoltam volna, hogy valaha jelelni látom. Sohasem kértem volna tőle ilyesmit, de amíg külön voltunk, dolgozott azon, hogy könnyebben kommunikálhasson velem, és ennél szebb dolgot még senki sem tett értem. Megrázom a fejem. El sem hiszem, hogy ez a lány engem választott. Ez a tökéletes, gyönyörű, jólelkű lány. Úristen, mennyire szeretem!

Rám mosolyog, de én még mindig nem tudok mozdulni a döbbenettől. Elneveti magát, és egymás után többször is felmutatja a jelet. Most, most, most! Brennan meglöki a vállam. Felé fordulok.

– Menj! – jeleli Sydney irányába biccentve. – Vár a barátnőd.

Azonnal a földre dobom a gitárt, és lerohanok a színpadról. Amikor meglátja, hogy felé tartok, feláll az asztaltól. Alig pár méterre van tőlem, de még így is egy örökkévalóságnak tűnik az út. Megcsodálom rajta a kék ruhát. El ne felejtsem majd megköszönni Warren-nek! Van egy olyan érzésem, hogy az ő keze lehet a dologban. Amikor végre előtte állok, belenézek a könnyekkel teli szemébe. Rám mosolyog. A megismerkedésünk óta most először nézünk egymásra szégyen, büntudat, félelem és megbánás nélkül. A karját a nyakamra kulcsolja. Magamhoz ölelem, és az arcomat a hajába temetem. A mellkasomhoz húzom a fejét, és behunyom a szemem. Úgy szorítjuk egymást, mintha félnének elengedni a másikat.

Érzem, hogy sír. Egy kicsit eltolom magamtól, hogy a szemébe nézhessek. Felemeli a fejét. Még a könnyei is gyönyörűek.

– Jeleltél – mondom ki hangosan.

– Te pedig beszéltél. Sokat – mosolyog.

– Még nem megy valami jól – vallom be.

Tudom, hogy nehéz megérteni, amit mondok, és még elég bizonytalan vagyok, de szeretem látni a csillogást a tekintetében, amikor hallja a

hangom. Ilyenkor legszívesebben minden egyes szót elmondanék neki, amit csak ismerek.

– Én sem vagyok valami ügyes – feleli.

Elhúzódik tőlem, és felemeli a kezét. Jelenyelve beszél.

– Warren segített a tanulásban. Még csak úgy kétszáz szót ismerek, de elég jól haladok.

Hónapok óta nem találkoztunk, és bár reménykedtem benne, hogy még mindig engem akar, azért voltak kétségeim. Már kezdtem bemesélni magamnak, hogy rossz ötlet volt várni. Az fel sem merült bennem, hogy ez idő alatt ő azon dolgozott, hogy megtanulja az én nyelvemet, ami a szüleimnek például eszébe sem jutott.

– Most már menthetetlenül beléd szerettem – szólok meg újra, és Bridgette-re nézek. – Láttad ezt, Bridgette? Láttad, ahogy beleszerettem ebbe a lányba?

Bridgette a szemét forgatja, mire Sydney elneveti magát.

– Bizony – fordulok vissza hozzá. – Úgy húsz másodperccel ezelőtt történt. Menthetetlenül és végérvényesen beléd szerettem.

Elmosolyodik, és lassan artikulálva így szól:

– Én már előbb beléd szerettem.

Az utolsó szónál a szám már az ajkára tapad. Amióta legutóbb elszakadtam tőle, másra sem tudtam gondolni, mint arra, hogy mikor ízelhetem meg újra. Szorosan hozzám simul, miközben csókolom. Hevesen, gyengéden, gyorsan, lassan és minden egyéb fokozatban. Csókolom mindenhogy, ahogy csak tudom, mert szeretni is így fogom. Mindenhogy, ahogy csak tudom. A múltban a jó ég tudja, hányszor kellett gátat szabnunk a vágyainknak, de ez a pillanat mindenért kárpótol. Minden könnycseppért, minden fájdalomért, minden küzdelemért és minden percért, amíg várnunk kellett. Ő mindent megér nekem, sőt, még a mindennél is többet.

Sydney

A HEVES CSÓKOLÓZÁS KÖZEPETTE valahogy eljutunk a lakásomig. Elenged, amíg kinyitom az ajtót, de a türelme nem tart sokáig. Nevetek, ahogy belök, majd bezárja mögöttünk az ajtót, és háttal nekidől. Hosszú másodpercekig csak nézzük egymást.

– Szia! – szólal meg.

Nevetek.

– Szia!

Idegesen körbejáratja a tekintetét a szobán, mielőtt visszanéz rám.

– Ennyi elég lesz? – kérdezi.

Oldalra döntött fejjel pislogok rá. Nem egészen értem, mit jelent ez.

– Mi lesz elég? – kérdezek vissza.

– Csak azt reméltem, hogy ma estére kibeszélgettük magunkat – vigyorog rám.

Ó! Így már világos.

Lassan bólintok, mire közelebb lép, és megcsókol. A derekamnál fogva felemel, magára kulcsolja a lábamat, és a hátamnál megtámasztva elindul velem a háló felé. Sokszor láttam már ilyet filmekben, és olvastam róla könyvekben, de engem még soha senki nem vitt így. Imádom. Mostantól a sok új kedvenc élményem közül a legkedvencebb az, ahogy Ridge becipel a hálószobába. Legalábbis addig, amíg ki nem rúgja az ajtót, aztán be nem rúgja mögöttünk. Talán ez az ajtórugdosás lesz mostantól a kedvencem.

Óvatosan letesz az ágyra, és bár sajnálom, hogy már nem visz, örülök, mert most már itt fekszik mellettem. Minden egyes mozdulata jobb és izgatóbb, mint legutóbb. Kéjesen legelteti a szemét a testemen, amíg a ruhám alsó szegélyéhez nem ér. Lenyúl, és tolni kezdi az anyagot felfelé. Egy pillanatra felemelkedem a matracról, hogy a fejemen át lehúzhassa rólam. Felszisszen, amikor rájön, hogy a csupasz testemet mindössze egy vékonyka bugyi takarja.

Már készül rám nehezedni, de eltolom magamtól, és megrázom a fejem. Megrángatom a pólóját, jelezve, hogy most rajta a sor. Vigyorogva lerángatja magáról a felsőt, és vissza akar feküdni, de megint meglököm. Vonakodva felemelkedik, és vicces türelmetlenséggel néz rám. A farmerjára mutatok, mire felpattan, és két laza mozdulattal megszabadul minden maradék ruhájától. Minden cucca a padlón hever, de nem látom őket, mert a szemem épp mással van elfoglalva. Újra fölém magasodik, és ezúttal nem

állítom meg. A lábamat a derekára fonom, átölelem, és az ajkát visszairányítom az enyémre.

Olyan tökéletesen illeszkedünk egymáshoz, mintha erre születtünk volna. A bal keze tökéletesen passzol az enyémbé, ahogy megfogja, és a karomat a fejem fölé emeli. A nyelve tökéletesen összeolvad az enyémmel, ahogy izgató felfedezőútra indul a számban. A jobb keze tökéletes összhangban van a bőrömmel, ahogy az ujjait a combomba mélyesztve pont a megfelelő mértékben nehezedik rám a testével. Az ajka elhagyja az enyémet, és elindul lefelé az államhoz... a nyakamhoz... a vállamhoz.

Nem tudom, miért, de az érintése mintha ráébresztene az életem értelmére. Minden, ami róla vagy rólam szól, az egész világ hirtelen sokkal több értelmet nyer, ha így együtt vagyunk. Mellette szebbnek érzem magam. Fontosabbnak. Szerethetőbbnek. Kívánatosabbnak. *Mindenebbnak.* Másodpercről másodpercre egyre mohóbban vágyom minden egyes porcikájára.

Megint a mellkasának feszülök, mert jelelni szeretnék neki. Amikor rájön, mit akarok, lenéz a kezemre. Remélem, nem rontom el, mert ezt a mondatot az utolsó találkozásunk óta legalább ezerszer elgyakoroltam.

– Valamit el kell mondanom, mielőtt folytatjuk.

Egy kicsit hátrébb hajol, és várakozva figyel a kezemet.

– Szeretlek – jelelem.

Megkönnyebbülés ömlik szét az arcán. Megcsókolja a kezemet újra és újra, majd lefjti a derekáról a lábamat, és távolabb fekszik tőlem. Már éppen kezdek pánikba esni, hogy valami érthetetlen oknál fogva le akar állni, amikor hozzám hajol, és fülét a mellkasomra nyomja.

– Érezni akarom, ahogy kimondod.

Puszt nyomok a fejére.

– Szeretlek, Ridge – suttogom.

Az ujjai egyre erősebben szorítják a derekam, ezért egymás után többször is elismétlem a mondatot, miközben a fejét mindkét kezemmel a mellkasomhoz préselem. Elengedi a derekam, és a keze lassan a hasamra csúszik, amiktől összeugranak az izmain. Ujjaiával finoman körözget a hasamon. Amikor elhallgatok, abbahagyja.

– Nem érzem, hogy mondanád – szólal meg.

– Szeretlek – vágom rá, mire az ujjai újra mozgásba lendülnek.

Csöndben maradok. Mozdulatlaná dermed. Hirtelen rájövök, mi a játék lényege. Elmosolyodom, és újra kimondom:

– Szeretlek.

Az ujjai a bugyim szegélyéhez érnek, és most már nem jön ki hang a torkomon. Nehéz úgy beszélni, hogy a keze ennyire kényes helyen jár. Ilyenkor nehéz bármit is csinálni. Amikor érzi, hogy megint hallgatok, a keze megáll a bugyimban. Azt akarom, hogy folytassa, ezért valahogy kipréselem magamból a szavakat.

– Szeretlek.

A keze egyre beljebb csúszik, de megint megáll. Behunyam a szemem, és lassan ismételni kezdem.

– Szeretlek... Szeretlek...

Amit ezek után csinál, az teljességgel lehetetlenné teszi a hallgatást. Újra és újra ki kell mondanom. És újra. És újra. És újra. És újra és újra és újra, amíg a bugyim valahogy a földre nem kerül, és a sok ismétléstől már szinte visítok. A keze továbbra is mozgásban van, és most már biztos vagyok benne, hogy ő a legjobb hallgatóság, akivel valaha dolgom volt.

– Szeretlek – suttogom még egyszer, utoljára.

Túl gyenge vagyok már a beszédhez, és a kezem a fejéről egy tompa puffanással a matrakra zuhan.

Felemeli a fejét a mellmről, és feljebb araszol, amíg az arca egy síkba nem kerül az enyémmel.

– Én is szeretlek – vigyorog önelégülten.

Mosolygok, de hamar elkomorulok, amikor Ridge felkel, és magamra hagy az ágyon. Túlságosan kimerültem, hogy utánanyúljak, de szerencsére hamar visszajön. Feltép egy csomag óvszert, de közben egy pillanatra sem veszi le rólam a szemét. Úgy néz rám, mintha rajtam kívül senki és semmi nem számítana ezen a világon, és ez még különlegesebbé teszi a pillanatot. A fellegekben járok, de nem a gyönyörtől, hanem a rám törő érzelmektől. Sosem hittem volna, hogy lehetséges ennyire *érezni* valakit. Nem tudtam, hogy lehetséges ennyire *elepedni* valakiért. Nem tudtam, hogy képes vagyok ilyen erős köteléket kialakítani valakivel.

Ridge letöröl az arcomról egy könnycseppet, majd megcsókol, olyan gyengéden, hogy még több könnycsepp gyűlik a szemembe. Tökéletes csók a tökéletes pillanathoz. Tudom, hogy megért, mert a sírásom nem retenti el. Tudja, hogy nem bánat vagy fájdalom okozza. Ezek csak könnyek, amiket olyan érzelmek csaltak elő, amiknek a létezéséről eddig fogalmam sem volt.

Türelmesen vár az engedélyemre. Amikor bólintok, arcát az enyémhez érintve lassan rám nehezedik. Behunyam a szemem, és próbálom elengedni magam, de az egész testem megfeszül. Még csak egy fiúval feküdtem le, de ő feleannyit sem jelentett nekem, mint Ridge. Nagyon vágyom rá, hogy

átéljem vele ezt az élményt, de már a gondolat is feszültté tesz, és ezt képtelen vagyok eltitkolni. Amint megérzi az aggodalmamat, leáll Imádom, hogy már most ennyire rám hangolódott. Lenéz rám, sötétbarna szemével az enyémet fürkészi. Mindkét kezemet a fejem fölé emeli, és egymásba kulcsolja az ujjainkat. A fülemhez hajol.

– Abbahagyjam?

Gyorsan megrázom a fejem, mire halkan felnevet.

– Akkor muszáj lesz lazítanod, Syd.

Az ajkamba harapok, és megint bólintok. Imádom, hogy hangosan Sydnak hívott. Az orrával végigsimít az állam vonalán, és a száját az enyémmel közelíti. Minden egyes érintésétől forrásághullám söpör végig a testemen, de a feszültség nem csökken. Most minden annyira tökéletes! Nem akarok semmi olyat csinálni, amivel elronthatom ezt a pillanatot. Jobb már nem lehet, tehát innen már csak visszaesni lehet.

– Ideges vagy? – kérdezi.

A hangja végigsimogatja a számát. Megnyalom az alsó ajkamat. Érzem, hogy ha akarnám, meg tudnám ízlelni a szavait. Bólintok, mire a szeme gyengéd mosollyal telik meg.

– Én is – suttoja.

Még erősebben szorítja a kezemet, és a fejét meztelen mellkasomra hajtja. Érzem, ahogy a teste a heves légzés közben ritmikusan emelkedik és süllyed. Felsőhajt, és az izmai szép lassan, egyenként elernyednek. A keze mozdulatlan. Nem kalandozik a testemen, nem hallgatja az énekemet vagy ahogy azt ismételve, hogy szeretem. Azért nem mozdul, mert *engem* figyel. A szívverésemet hallgatja. Felemeli a fejét, és rám néz. Valami eszébe juthatott, mert a szemében izgalom csillan.

– Van fül dugód? – kérdezi.

Nem egészen értem, mit akar ezzel, de azért bólintok, és az éjjeli szekrényre mutatok. Áthajol felettem, kihúzza a fiókot, és tapogatózni kezd benne. Amikor megtalálja a fül dugót, visszaheveredik mellém, a tenyerembe teszi, és jelzi, hogy tegyem be a fülembe.

– Miért? – nézek rá értetlenül, mire a fülemhez hajol.

– Hogy halld, ahogy szeretlek.

Lenézek a dugókra, aztán vissza rá.

– Hogy hallhatnám, ha be van dugva a fülem?

Megrázza a fejét, és a tenyerét a fülemhez teszi.

– Nem itt – mutatja, és a kezét a mellkasomhoz viszi -, hanem itt. Azt akarom, hogy itt hallj engem.

Ennél több magyarázatra nincs is szükségem. Bedugom a fülem, és a párnára hajtom a fejem. A külvilág hangjai eltűnnek. Észre sem vettem, mekkora alapzajban élek, amíg ki nem zártam. Az óra már nem ketyeg. Nem hallok az ablakon át beszűrődő utcai lármát. Nem hallok az ágynemű suhogását, sem azt, ahogy a matrac mozdul alattunk. Teljes csend van.

Megfogja a kezem, a tenyeremet a szívemhez viszi, majd egy óvatos simítással lezárja a szemhéjamat. Elhúzódik tőlem, amíg már egyáltalán nem érünk egymáshoz. Olyan mozdulatlanul fekszik, hogy nem is érzem, hogy mellettem van. Csend van és sötétség. Az égadta világon semmit sem hallok.

Most már nem vagyok biztos benne, hogy ez működni fog. Túl nagy a csend. Csak azt hallok, amit Ridge élete minden pillanatában. Semmi mást, csak a saját szívverésemet. Semmit. Várjunk csak! A szívverésem! Kinyitom a szemem, és Ridge-re nézek. Néhány centiméterre felelszik tőlem, és mosolyog. Tudja, hogy hallok. Megfogja a kezemet, és a mellkasomról a sajátjára húzza. Könnyek szöknek a szemembe. Nem tudom, mivel érdemeltem ki őt, de egyvalamiben biztos vagyok: amíg mellettem van, az életem sohasem lesz középszerű. Az élet Ridge-dzsel nem lehet más, mint rendkívüli.

Rám fekszik, az arcát az enyémhez nyomja, és hosszú másodpercekig mozdulatlan marad. Nem hallok, ahogy lélegzik, de érzem a nyakamon. Nem hallok, de érzem, hogy finoman felém mozdul. A kezünk még mindig kettőnk közt van, és érzem, ahogy a szíve dübörög a tenyerem alatt.

Dobban, dobban, szünet.

Dobban, dobban, szünet.

Dobban, dobban, szünet.

Érzem, ahogy a testem teljesen ellazul, miközben ő finoman ringatja a csípőjét előre-hátra. Két másodpercig hozzám préselődik, aztán visszahúzódik, majd megismétli az előző mozdulatot. Pillanatról pillanatra növekszik bennem a vágy, és egyre türelmetlenebb leszek. Érezni akarom a száját az enyémen. Érezni akarom a kezét magamon. Érezni akarom, ahogy belém hatol, és teljesen a magáévá tesz. Minél tovább álmodozom arról, amire vágyom, annál érzékenyebbé válok a mozdulataira. A szívverésünk egyre csak gyorsul.

Dobban, dobban, szünet.

Dobban, dobban, szünet.

Dobbandobbanszünet.

Dobbandobbanszünet.

Ahogy gyorsul a szívverésünk, vele együtt gyorsul a mozgás ritmusa, mintha minden egyes dobbanáshoz egy ringás társulna. Elakad a lélegzetem. A szívem ritmusára mozog. Szabad kezemet a nyakára fonva figyelem az ő szívverését, és ekkor veszem észre, hogy egyszerre dobban az enyémmel. A lábamat szorosabbra kulcsolom a dereka körül, és hozzá húzom magam. Azt akarom, hogy a pulzusom az egekbe szökjön. A száját az enyémmhez viszi, de nem csókol meg. A mindent betöltő csönd miatt még a légzése ritmusát is érzem a bőrömön. Figyelem a tenyerem alatt a dobbanásokat, és gyors egymásutánban kiáramló lehelete a számat csiklandozza.

Belégzés, kilégzés.

Belégzés, kilégzés.

Belégzés, kilégzés.

A ritmusos légzés egyre gyorsul. Nyelve a számba csusszan, és finoman izgatja az enyémet. Szinte biztos vagyok benne, hogy nyöszörgés tört fel belőlem. Úgy tűnik, a közelében ez gyakran megeshet velem. Kezem a tarkójára kerül. Még többet akarok érezni belőle. Olyan hevesen rántom magamhoz, hogy felnyög. Nem hallom, csak érzem, de ennyire izgató élményem még sohasem volt. A hang érzése ezerszer intenzívebb élmény, mint a hallás.

Ridge elhúzza a kezét a mellemtől, és alkarjával a matraca támaszkodva fölém magasodik. Az én kezem is lecsúszik a mellkasáról, mert most minden erőmmel meg kell kapaszkodnom a testében. Legalábbis azzal a kevéssel, ami még maradt.

Érzem, ahogy hátrahúzza a csípőjét, aztán egy határozott mozdulattal belém hatol, és kitölt.

Nem... hallom... a szívemet.

Úristen! Elhallgattatta a szívemet. Már nem is érzek mást, csak az ő mozgását, ahogy felém közelít... majd tőlem el... majd belém... egészen belém. Teljesen az övé vagyok.

Csukott szemmel figyelem őt csendben, egyetlen hangot sem hallva. Éppen úgy, ahogy ő engem. Magamba szívok minden egyes csodás érzést a bőre simaságától a lehetén át a nyögéseink ízéig, miközben teljesen egymásba olvadunk. Némán fedezzük fel egymás testét, feltérképezve a másik minden egyes porcikáját, amit eddig csak elképzelni tudtunk.

Amikor az izmaim újra megfeszülnek, az már nem az idegességtől van. A vállába kapaszkodva felkészülök a zuhanásra. Arcát az enyémmhez nyomva a nyakamba sóhajtozik, majd két hosszú, végső lökés után

mindkettőnk torkából egyszerre szakad fel a nyögés. A kéjtől remegve újra a szívem fölé csúsztatja a kezét. Miközben reszketve próbálok magamhoz térni, ő a szívverésemhez igazodva egyre lassabban mozog. A ringások egyre lágyabbá és finomabbá válnak, amíg már alig érzem őket. Könnyek csorognak végig az arcomon. Nem tudom, miért sírok, mert messze ez volt életem legleírhatatlanabb élménye. Talán éppen ezért.

Ridge teste elernyed. Száját az enyémhez viszi, és megcsókol. Gyengéden és hosszan csókol, amíg végül a könnyeim felszáradnak, és nem marad más, mint a csönd és a szívünk ritmusa.

Ridge

BEC SUKOM A FÜRDŐSZOBA AJTAJÁT, és visszafekszem mellé az ágyba. Az arcát megvilágítja az ablakon át beömlő holdfény. A szája mosolyra húzódik, amikor újra a közelébe kerülök. Karomat a válla alá csúsztatom, és fejemet a mellkasára hajtva behunyom a szemem.

Imádom a hangját. Imádom *őt*. Mindent imádok benne. Imádom, hogy sohasem ítélkezett felettem. Imádom, hogy megért. Imádom, hogy mindannak ellenére, amiken keresztül kellett mennie miattam, végig támogatta a döntéseimet, még akkor is, ha szinte belepusztult. Imádom az őszinteségét. Imádom az önzetlenségét. De a leginkább azt imádom, hogy ezeket a dolgokat mind *én* imádkhatom benne.

Érzem, hogy megszólal.

– Szeretlek – mondja.

Behunyom a szemem, és hallgatom, ahogy ezt az egy szót újra és újra elismétli. A fületem a szívére tapasztom, és ízlelgetem őt. Az illatát, a bőrét, a hangját, a szerelmét. Még sohasem éreztem egyszerre ennyi mindent. Soha nem is kellett ennél *többet* éreznem.

Felemelem a fejem, és a szemébe nézek. Most már a részemmé vált, én pedig az ő részévé.

Finoman megcsókolom az orrát, a száját és az állát, aztán visszateszem a fületem a mellkasára. Életemben először az égvilágon mindent hallok.

Köszönetnyilvánítás

Annyi embernek kell köszönetét mondanom, hogy félek, kifogyok a szavakból. Először is egyetlen könyvem sem sikerült volna befejeztem a sok bátorítás és visszajelzés nélkül. Íme azok, akiknek hálával tartozom (nem fontossági sorrendben):

Christina Collie, Gloria Green, Autumn Hull, Tammara Webber, Tracey-Garvis Graves, Karen Lawson, Jamie McGuire, Abbi Glines, Marion Archer, Mollie Harper, Vannoy Fite, Lin Reynolds, Kaci Blue-Buckley, Pamela Carrion, Jenny Aspinall, Sarah Hansen, Madison Seidler, Aestas, Natasha Tomic, Kay Miles, Sali-Benbow Powers, Vilma Gonzalez, Crystal Cobb, Dana Ferrell, a mindig támogató Kathryn Perez és mindenki, akit írás közben a problémáimmal traktáltam.

Köszönet az FP-s csajoknak. Nincsenek szavak. Kivéve talán ezt a néhányat.

Köszönöm Joel és Julie Williamsnek a hihetetlen támogatást.

Köszönet Tarryn Fishernek a biztatásért, és mert néha visszarántott a valóság talajára.

A férjemnek és a fiúknak, a világ négy legnagyszerűbb fickójának.

Elizabeth Gundersonnak és Carol Keith McWilliamsnek a visszajelzésekért, a tudásért és a támogatásért. Csodálatosak vagytok. Nélkületek semmire sem mentem volna.

Jane Dystelnek és a Dystel & Goderich egész csapatának a folyamatos támogatásért.

Judith Currnek, az Atria Books kiadójának és a teljes csapatnak, amiért erejükön felül segítettek a munkámat. A támogatásokat kincset ért.

A lektoromnak, Johanna Castillónak. Hihetetlenül féltem az első, nem sorozatra készült könyv megírásától, pedig tudhattam volna, mennyire jók vagyunk együtt. Szerencsés vagyok, hogy veled dolgozhatok.

HATALMAS köszönet jár a *Maybe Someday* csapatának: Chris Petersonnak, Murphy Fennellnek és Stephanie Cohennek. Ti vagytok a legjobbak.

És végül, de nem utolsósorban hálás köszönet Griffin Petersonnak. Milliószer is köszönöm. Nagyra értékelem a tehetségedet és a

munkamorálot, de a támogatásod és a lelkesedésed még ennél is többet jelentett nekem. Nincs emotikon, ami kellőképpen kifejezné, amit érzek.

Ó, és itt van még Dave és Micimackó, csak úgy. Mert miért ne.